

Bắt Đèn Ông Xã Nhiều Tiền

Contents

Bắt Đèn Ông Xã Nhiều Tiền	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	20
4. Chương 4	29
5. Chương 5	39
6. Chương 6	48
7. Chương 7	58
8. Chương 8	67
9. Chương 9	76
10. Chương 10	80

Bắt Đèn Ông Xã Nhiều Tiền

Giới thiệu

Ngu ngốc thật, cô như thế nào lại đáp ứng giúp thanh mai trúc mã tiến hành trò chơi này?Hại bản t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-den-ong-xa-nhieu-tien>

1. Chương 1

Điên rồi điên rồi, thật sự điên rồi, ba già muốn nghe nhạc kết hôn thì đi mà mua CD mà nghe là được rồi, làm sao lại còn bức con gái chơi trò kết hôn đây?

Ba già điên rồi, cô là một cô gái đầu óc hoàn toàn bình thường, bắt quá nhìn thấy ba già sắp qua tuổi năm mươi nước mắt nước mũi tèm lem khóc lóc than thở mình số khổ, bà xã không sinh cho ông con trai để cùng ông chơi bóng rổ, chẳng lẽ kỳ vọng muốn được con rể hầu ông uống bia cũng không được sao? Ngay cả cô nghe xong cũng cảm thấy chua xót.

Con gái thật giống tri kỷ, chính là không có cách nào khác đành cùng ông tiến hành một Men'stalk, cũng không có cách nào khác lại vỗ về an ủi ông, khiến ba già không khỏi có một chút tiếc nuối.

Tuy rằng cá tính của cô siêu mạnh mẽ, ba già kêu cô đi hướng đông cô nhất định đi hướng tây, phụ nữ ý kiến trái ngược giống như nhân sinh tám chín phần không như ý, chính là ngay cả tâm nguyện nhỏ nhỏ của ba già mà cũng không hoàn thành được, tội danh bất hiếu này khẳng định suốt đời quần lấy cô, cũng không thể nổi điên với ba già a, không có biện pháp.

Có điều, cô không muốn kết hôn, ít nhất trong thời gian này cô không muốn giống mẹ cô bị gia đình vây lấy, hơn nữa chăm sóc chồng con rất vất vả, oán giận so với khen ngợi còn nhiều hơn.

Không muốn kết hôn, lại phải kết hôn, có thể có biện pháp tốt cho cả đôi bên không?

Đương nhiên không có, tựa như nam cực và bắc cực ở hai cực của địa cầu, không có khả năng gặp nhau, trừ khi hai cái biến thành một.

Đúng vậy, đúng là như thế, cô phải kết hôn, nhưng trên thực tế cũng không khác không kết hôn là mấy, khác biệt duy nhất là phương thức cô tìm người có cùng nhu cầu như cô – đây cũng chính là nguyên nhân khiến cô hiện giờ đang cùng Lí Duẫn Trạch ma chê quỷ hờn ngồi trong quán cà phê.

Mỗi lần nhìn thấy tên quỷ chán ghét này cô luôn cảm thấy anh so với người chết âm khí còn nhiều hơn, rõ ràng ở cùng một con đường nhưng hai người lại như ở hai thế giới.

“Có chuyện gì mà mời bạn uống cà phê?” Không biết là bởi một thân hàng hiệu hay vẫn là cái tư thế ngồi ngạo nghễ kia khiến Lí Duẫn Trạch nhìn thế nào cũng giống một quý công tử.

Người này tính tình rất xấu, chính là cha mẹ anh ta là người có tiền có thế, anh ta liền tự mình tài trí hơn người.... Được rồi, anh ta quả thật tài trí hơn người, còn sống trong một căn nhà lớn có hoa viên, nhà của anh ta so với người khác nhiều hơn một phòng, mà anh ta kiêu ngạo một người độc chiếm một nhà, nội thất trong nhà anh ta cũng khiến hàng xóm ghen tỵ.... thật là, anh ta làm gì mà không trực tiếp chuyển đến khu nhà cao cấp ở luôn cho xong?

Kiên nhẫn một chút, anh ta quen biết rộng, có khả năng sẽ “cung cấp” cho cô “đối tượng kết hôn” thích hợp.

Chương Gia Quân khẽ nâng cằm, mặc dù là đang cầu cạnh anh ta cô cũng không muốn yếu thế trước mặt anh “Ba già của tôi muốn tôi trong vòng một năm phải hát vang bài ca kết hôn, chuyện này ông biết không?”

“Tôi còn đang nghĩ sẽ đến đây để cười vào mặt bà...?” Lí Duẫn Trạch khiêu khích nhướn mi.

“..... Bình thường mà nói chuyện này tương đối khó khăn, chính là nếu ông chịu giúp đỡ kết quả sẽ khác.” Người này mở mồm nói chuyện thật đáng ghét, tay cô thật ngứa ngáy, thật muốn đâm cho anh ta một đấm. Thanh mai trúc mã cũng không phải duyên phận bình thường, có lẽ vì bọn họ giống kẻ thù của nhau?

Anh khoa trương trừng lớn ánh mắt “Bà nằm mơ sao? Bà muốn tôi giúp bà giới thiệu đối tượng?”

Sớm đã đoán ra anh sẽ có loại phản ứng này, cô không chút hoang mang cầm cốc cà phê trước mặt đưa lên miệng uống một ngụm rồi mới nói vào vấn đề chính “Bởi vì cái tôi cần chính là một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực.”

“Bác Chương hẳn sẽ không thích tính toán này của bà nha.”

“Ai quan tâm chuyện ấy, ông có giúp tôi hay không?” Cô không để ý anh đang chế nhạo, lên tiếng hỏi.

“Vì cái gì mà tôi phải giúp bà?”

“Trừ ông ra, tôi không quen người nào có đủ khả năng gấp như thế này giúp tôi chuyện này a.”

Cô gái này nói cứ như là đương nhiên vậy, khiến người nào đó trong lòng siêu cấp khó chịu “Tôi như thế nào lại có thể giúp nhanh như thế?”

“Bạn của ông hẳn đủ loại trâu hoa ghẹo nguyệt, lại tưởng xuyên lấy cơ này nọ bỏ con gái nhà người ta, bộ dạng đúng là hoa hoa công tử đi? Tôi chính là sẽ là một cô vợ trên danh nghĩa, mặc hẳn đi làm hoa hoa

công tử gì đấy a. Ông không cần lo tôi sẽ gây khó dễ cho bạn của ông, trước khi kết hôn tôi sẽ giấy trắng mực đen kí cam kết a.”

Nhướn mày, anh trừng mắt nhìn cô “Sao bà lại cho rằng tôi có loại bạn này?”

“Thiên tình sử của ông phần khích như thế đảm bảo bạn của ông cũng không thể kém, đây là vật hợp theo loài, không đúng sao?”

“Không biết là bà cũng quan tâm đến thiên tình sử của tôi đấy.”

Khoé môi cô lạnh lùng buông một câu “Phố của chúng ta có cái gì gọi là bí mật sao, lỗi tai của tôi cũng không phải chỉ để làm cảnh a.”

Khuôn mặt tuần tú của Lí Duẩn Trạch đang tươi cười trong nháy mắt bỗng cứng lại, cô gái này đúng là không bao giờ chịu thua! “Nếu không phải là nghe tám nhảm từ hàng xóm chắc lỗi tai bà đúng là dùng làm cảnh mà.”

“Ông không cần chế tạo thông tin tám nhảm cung cấp cho hàng xóm, không phải càng bớt việc sao?” Người đàn ông này chính là thích làm cao, thích ánh mắt mọi người tập trung lên mình, anh mang bạn gái về nhà cũng luôn về ban ngày, làm như hàng xóm không biết được bạn gái anh là đại mỹ nhân ấy, lại vẫn không biết xấu hổ nói người ta là tai làm cảnh... bỏ đi, anh chính là cái tên xấu tính, kêu ngạo như con khổng tước lại còn nói người khác mắt sinh ra ở trên đỉnh đầu a.

.....

“Chuyện gấp này ông giúp tôi đi.”

“Cho tôi lý do – tôi không thể giúp bà nếu không có lý do.”

“Ông là đàn ông sao?”

Sợ run một chút, ngữ điệu anh mang theo ý nghi ngờ hỏi: “Nói thế là có ý gì?”

“Là đàn ông sẽ không chi li tính toán nhiều như vậy, có thể giúp nhất định sẽ giúp.”

Cô chính là luôn biết cách làm anh tức điên lên, luôn có biện pháp khiến anh không cách nào đánh trả lại “..... này lại không phải đơn giản giống ra chợ chọn mớ rau, không có đối tượng thích hợp, có muốn giúp cũng không thể nhanh thế được.” Để anh vô điều kiện giúp cô, việc này thật sự không cam lòng a.

Cô tức giận nhướn mày, “Làm gì mà phải rào đón, ông giờ đây chính là quyết định xem có nên giúp tôi hay không a?”

“Bà đúng là đồ con gái không lễ phép.”

“Tôi chỉ là không chịu nổi sự dối trá của ông.” Anh luôn không nhận thức được con người có hàng ngàn loại, chẳng lẽ tất cả ai cũng giống anh biết được quy tắc xã giao của giới thượng lưu chắc.

Một ngày nào đó anh nhất định sẽ bị cô làm cho sung huyết não, nhìn tính tình cô xem, đây là đang đi cầu xin người ta sao? Mặc kệ bọn họ trên người mặc hàng hiệu và hàng chợ khác nhau, có điều khi nghe đối thoại của hai người đảm bảo người ta sẽ nghĩ cô là thiên kim tiểu thư cao quý, còn anh chính là anh chàng nghèo kiết xác..... anh vĩnh viễn không thể hiểu nổi, sao cô có thể mặc trên người một bộ đồ quê mùa mấy trăm đồng lại có thể phát ra cái khí thế “Thiên kim dạ tiểu thư” thế chứ? Chẳng lẽ đây chính là đại thần truyền thuyết hay sao?

“Không chịu nổi tôi dối trá, vậy không cần nhờ vả tôi nữa a!”

“Tôi không phải có ý đấy, chuyện này cũng chỉ có ông mới giúp được ngay thôi a.” Theo trí nhớ của cô, người đàn ông này với cô chính là nước với lửa không thể ở cạnh nhau, hôm nay cô đến nhờ cậy anh chính là đã phải vượt qua rào cản tâm lý rất lớn.

“Bộ dạng này của bà, cho dù không ký cam kết trước hôn nhân thì đàn ông cũng sẽ tự động vạch rõ ranh giới.”

“Vậy làm phiền ông rồi.” Không muốn cùng anh tiếp tục đôi co, cô vẫn là đứng dậy bỏ của chạy lấy người a.

“.....”anh không lên tiếng gọi cô lại, đầu võ mồm cùng cô, bị cô làm cho suy nhược thần kinh, còn không bằng mau nghĩ ra đối sách, hung hăng sửa chữa cô một chút, giảm đi nhuệ khí của cô, giảng giải cho cô biết phụ nữ không cần quá mạnh mẽ, nhất là khi có chuyện nhờ cậy người ta, càng nên biết được ôn nhu khiêm tốn, nếu không người có hại cũng chỉ là bản thân mình mà thôi.

Cô hoàn toàn không thể chịu đựng được cảm giác bị đưa vào thế yếu, hơn nữa lại là bị một người đàn ông đáng ghét đưa vào tình cảnh này, chuyện này làm cho tâm tình cô nóng như lửa đốt, mỗi giây mỗi phút đều chịu dày vò không thôi.

Lí Duẩn Trạch có vươn tay giúp cô hay không?

Hai người bọn họ không biết kết oán kết thù từ bao giờ, cô cũng không nhớ nữa, chỉ nhớ có một ngày tên kia đột nhiên chặn cô lại hỏi một câu – “Tại sao lại ngứa mắt với tôi?” Từ đấy về sau bọn họ liền biến thành nước lửa không thể hoà lẫn, hai người giống như đã kết thâm thù đại hận từ rất lâu.

Cô hẳn là phải hỏi lại một câu – “Vì sao lại nói cô ngứa mắt?” nhưng không hề, đại khái và vì tính cách không cho phép, không thích vì bản thân mà tranh cãi, đúng thế, không phải thì không phải, không phải cứ ba hoa chích chòe nói “không phải” thì sẽ là không phải, có điều bên ngoài lại bọc một lớp đường, mà đợi lớp đường này tan ra, bản chất thật bên trong mới được lộ ra.

Bởi không biết vì sao anh hiểu lầm nên khi đối mặt với anh cô tự nhiên tràn ngập địch ý, anh lại là người cao ngạo, không hiểu vì sao người ta nhìn mình không vừa mắt, cuối cùng diễn biến thành tình huống bây giờ.

Tuy rằng cô và Lí Duẩn Trạch nhìn không vừa mắt lẫn nhau, nhưng thành viên Chương gia và đa số hàng xóm trong khu phố chính là nhìn anh với anh mắt kỳ lạ, mỗi người cũng khen anh diện mạo tốt, tính cách tốt, gia thế tốt. Đối với chuyện này cô chỉ có thể cười nhạt, có điều nếu mọi người đã khen anh như thế hẳn anh sẽ giúp cô, đây chính là một trong những nguyên nhân khiến cô to gan lớn mật tìm sự giúp đỡ của anh.

Có điều, người đàn ông này có thể giúp không? Giúp hay không giúp, chỉ là chọn một trong hai thôi, sao khó khăn vậy? Mặc kệ là giúp hay không giúp thì mau mau đưa ra quyết định, cô mới có thể tiếp tục hành động bước tiếp theo a.

Trong khi tâm tình của cô đang dày vò, ba cô con gái khác của Chương gia cũng không sống khá giả, đợi một ngày cha mẹ không có nhà liền tập trung hết ở trong phòng chị cả. Tuy rằng cha già còn chưa động chân động tay với bọn họ nhưng không thể không nghi ngờ, đợi chị cả hát vang bài ca kết hôn xong chắc chắn sẽ đến cô hai, cô ba và cuối cùng đến cô út, các cô sao có thể không chú ý đến tình huống của chị cả đây.

Bốn chị em Chương gia tên lần lượt là Chương Gia Quân, Chương Gia Nhạc, Chương Gia Phán, Chương Gia Bảo. Nghe tên thôi cũng đủ biết trong nhà bọn họ đóng vai gì – chị cả là con đầu lòng nên đã chịu sự giáo dục vô cùng nghiêm khắc, cô hai thì sướng hơn, đến cô ba mệnh khổ, vốn còn nghĩ là sinh con trai, ai ngờ thất bại, đến cô út sinh ra được coi là bảo bối là theo chính sách “tứ nữ bất bần” mà sinh ra. {hana: câu này trong câu “tam nam bất phú, tứ nữ bất bần” ý nói sinh ba con trai thì không thể giàu, sinh bốn con gái không thể nghèo}

Chị cả, mọi chuyện thế nào rồi?”

“Lí Duẩn Trạch có đồng ý giúp chị không?”

“Nếu em là anh Lý nhất định không bao giờ giúp chị, ngay cả bạn cũng không phải, sao phải tự rước phiền toái vào người?”

“Cũng không phải là đang hỏi cung phạm nhân a, mấy bà cho con một chút thời gian để thở được không?” Chương Gia Quân đẩy mấy đứa em lùi xa ra, tuy là giường đôi nhưng một tập thể bốn người cũng đủ khiến không gian trở nên nhỏ hẹp.

Buông tiếng thở dài cô chậm rãi nói “Còn đang đợi tin tức!”

“Anh ấy không bị lời thuyết phục của chị hạ gục sao?” Chương Gia Phán ngạc nhiên nhún mày, cô chính là người về phe chị cả trong chuyện của Lí Duẩn Trạch, cô cũng đang căm thù bản thân nhất của Lí Duẩn

Trạch. “Người đàn ông này có thể nào cứng rắn thế chứ?”

“Chị cả cùng anh Lí không có thân thiết, nhờ người ta một việc lớn như thế người ta cũng phải tìm lý do gì đó để thuyết phục chính mình à.” Chương gia bảo là em út nhưng lại có điểm thích thú với Lí Duẫn Trạch, hai người chính là hai người thuộc hai thế hệ khác nhau.

Chương Gia Phán tức giận hừ lạnh một tiếng “Tưởng em muốn giúp ai ngờ còn đổ dầu vào lửa, làm gì mà nói mấy chuyện vô nghĩa ấy?”

“Yên tâm, anh ta nhất định giúp, trừ khi anh ta muốn thừa nhận bản thân không phải là đàn ông.”

Chương Gia Quân miệng vừa ngậm lại, di động đầu giường vang lên, cô cầm lên, tên hiển thị là “Tên họ Lí xấu xa”, bốn người ăn ý đồng thời nhìn nhau một cái, cô hít sâu một hơi, lừ lờn nghe điện.

“..... nói đi, giúp hay không giúp.... điều kiện trao đổi là gì... chiều mai... được.... tôi biết nơi đấy, được, mai buổi chiều hai giờ gặp.” Nói chuyện xong suy nghĩ của cô vẫn còn dừng lại ở cuộc nói chuyện, ách, anh ta không thể vô duyên vô cớ giúp cô, có điều chính cái “điều kiện trao đổi” lại khiến cô bất an a.

“Chị cả, sao lại im lặng vậy? Vừa rồi nói điều kiện trao đổi là sao?” Chương Gia Phán lo lắng hỏi.

Thu lại suy nghĩ, cô trào phúng cười “Anh ta nói thiên hạ không có chuyện ăn trưa không trả tiền, anh ta có thể giúp, nhưng có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Chiều mai gặp mới biết được.”

Chương Gia Bảo hai mắt chớp chớp đảo tới đảo lui “Anh Lí có thể nào lợi dụng cơ hội này chinh chị cả không?”

“Anh Lí không phải là người xấu như vậy a.” Chương Gia Nhạc đối với em gái nhỏ nhíu mày một chút, cô gái nhỏ này còn bé, sao có thể dùng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử như thế chứ.

“Đàn ông so với phụ nữ có giả dối hay độc ác cũng không hiện lên mặt đâu, trong bụng một bồ dao găm, âm hiểm ở sau lưng người ra đâm một đao. Anh Lí nếu có cơ hội chinh chị cả liệu có bỏ qua sao?” Chương Gia Bảo một lòng muốn xem kịch hay.

Chương Gia Nhạc không cho là đúng gõ gõ lên đầu em gái, “Bà này nhưng điều mình nghĩ có hiện lên mặt bao giờ không? Đúng là đồ quỷ kế đa đoan rồi cũng nghĩ người ta đều giống bà sao?”

“Bản tính con người vốn có nhiều mặt, em không phải quỷ kế đa đoan mà là nhìn thấu lòng người, thà mình lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử còn hơn là lấy dạ quân tử đo lòng tiểu nhân.”

Dùng hai tay đan chéo nhau tạo thành chữ “X”, tỏ vẻ muốn ngừng chiến Chương Gia Nhạc không muốn cùng em gái tranh cãi, Tuy nha đầu này còn chưa đến hai mươi tuổi nhưng lại nói chuyện cứ như người đã trải qua bao sóng gió cuộc đời, tài ăn nói của cô em gái nhỏ này chính là như bà cụ non.

Chương Gia Quân bắt đầu dĩ lắc đầu, hai đứa em này thật cực đoan quá, cô hai thì thích vui vẻ, cô út thì lại như bà cụ non, chỉ có cô ba là có điểm giống cô. “Gia Phán, em nghĩ sao?”

“Chuyện này em có vẻ ủng hộ em út nha, Lí Duẫn Trạch từ nhỏ với chị không thể nói chuyện tử tế, giờ có cơ hội đưa chị lên thớt liệu anh ấy có thể bỏ cơ hội báo thù bao năm nay bị chị làm tổn thất tinh thần không, sao có thể không làm đây?”

“Cái gì mà tổn thất tinh thần a?” Cô hai cùng cô út đồng thời tò mò hỏi.

“Kẻ thù ở cùng khu, đi trên đường luôn lo lắng gặp nhau, mấy người có thể tưởng tượng được cái loại áp lực tinh thần này có bao nhiêu khủng khiếp đi.”

Hai người bất chợt hiểu ra gật gật đầu, sau đó nhin không được cười vang lên. Rất khoa trương, cái này cũng tính là làm tổn thất tinh thần đi.

“Hai bà không cần cười, nếu không tin cứ đợi mà xem, anh ta nhất định cho rằng bản thân nhiều năm đã sống dưới áp lực tinh thần này.”

“Đúng thế, có điều khẳng định anh ta không có bị nhiễm khuynh hướng thích bị ngược, bằng không cũng không cần phải bàn bạc a?” Chương Gia Quân tức giận quay người nhìn xem thường, mỗi lần hai người gặp nhau trên đường đúng là trên mặt anh ta biết đủ nhưng chữ “Hôm nay đúng là xui xẻo”, có điều cảm nhận ấy không chỉ mình anh ta có, cô cũng cảm thấy bản thân xui xẻo a.

“Vì một cô gái mà phải bỏ chạy khỏi đây, chuyện này không phải thật vô dụng sao?”

“Em nói thế là có ý gì, chị không cần cùng anh ta thân thiết, suy nghĩ cũng không có.”

“Cái này thật cũng không quan trọng, cơ bản là Lí Duẩn Trạch chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lí, trừ khi anh ta không còn muốn ở lại khu này a.” Chương Gia Phán cũng liếc mắt một cái “Hai người có nghe nói chuyện anh ta sẽ chuyển nhà bao giờ chưa?”

Chương Gia Bảo lắc đầu “Anh Lí tuần trước mới thay đèn thủy tinh treo tường mới, trời ạ, siêu cấp xa hoa, em thích chết đi được, anh nói nếu sau thay cái mới sẽ tặng lại em cái cũ nếu em muốn.” Nói xong lập tức nhận được ánh mắt coi thường của ba người chị.

Ngu ngốc, nhà họ dùng làm sao được cái loại đèn chùm thủy tinh xa hoa ấy chứ?

“Mọi người không nên suy nghĩ bậy bạ, em sẽ không lãng phí cái đèn chùm thủy tinh siêu cấp ấy trên trần nhà mình đâu, em sẽ mang lên internet bán đấu giá kiếm tiền a.” Cô lấy hai ngón tay xoa xoa vào nhau ra bộ sắp có Money a.

Ba cái miệng một lời “Đồ thần giữ cửa!”

Chương Gia Bảo thấy không sao cả, chỉ nhún vai, cũng không phải có gia tài bạc triệu, không lo giữ của sao có thể thành đại gia?

Chương Gia Phán an ủi vỗ vỗ vai Chương Gia Quân “Chị cả, đừng lo quá, ngày mai là có thể biết trong hồ lô của anh ta có bán thuốc gì thôi a.”

“Cũng đúng, quan trọng là buổi gặp ngày mai, hỏi cho rõ điều kiện của anh ta sau đó mới quyết định a.” Đương nhiên chỉ cần không phải cố ý muốn gây rắc rối cho cô hay đưa ra điều kiện thái quá thì cô có thể đồng ý a.

Gia Bảo nói rất đúng, Lí Duẩn Trạch chẳng qua là lợi dụng cơ hội này chinh cô, đã biết rõ như thế cô cũng vẫn phải cần răng cùng anh thực hiện giao dịch, bởi trước mắt tạm thời cô không có cách nào khác.

Không sợ, cùng lắm là dù có phải bắt cóc một người đàn ông cô cũng phải đem người đàn ông này gục trên giường, chuyện này tuyệt đối không thể làm khó được cô...

Bà thật sự có thể chứ?

Nụ cười nửa miệng của Lí Duẩn Trạch hôm bàn điều kiện đột nhiên cứ quanh quẩn bên tai.

Đương nhiên, cô nhất định có thể, tuy rằng đã đợi ba ngày mà vẫn chưa có cơ hội xuống tay, hành tung của “con mồi” là do chính tay Lí Duẩn Trạch cung cấp, cô không cần lãng phí tinh lực đi quanh tìm người, quan trọng hơn chính là cô chủ cần đem được người từ quán cà phê ở khách sạn lên trên phòng, cũng chỉ mấy tầng lầu, cũng không có gì là khó!

Đúng vậy, chỉ cần con mồi xuất hiện, trời xanh đúng là không phụ người có lòng, cuối cùng cơ hội của cô cũng đã đến....

Ý nghĩ trong đầu xẹt qua, cô nhìn thấy con mồi đứng dậy rời vị trí, hình như là đang muốn đi toilet. Không dám chần chờ một giây, cô vội vàng rời khỏi đại sảnh khách sạn đuổi theo, đúng lúc này anh đột nhiên chuyển đến một không gian bên cạnh toilet, chắc đây là khu vực riêng cho khách gọi điện thoại a.

Đây đúng là cơ hội tốt mà ông trời ban cho cô a, cơ hội bắt người đã thành công đến sáu phần a.

Cô hít sâu, lẳng lặng canh giữ bên ngoài, đợi anh nói chuyện xong, đưa điện thoại vào túi quần cô liền lập tức đi vào, lấy vật phẩm chuẩn bị sẵn đưa vào thắt lưng của anh. “Thật xin lỗi, tôi không muốn làm tổn thương anh, chính là muốn mời anh đi cùng đến một nơi, sẽ không xa, ngay trên tầng của khách sạn thôi.”

Sau một lúc lâu, đối phương từ từ nói “Tiểu thư, cô có biết hành vi của mình lúc này có tên là “Bắt cóc” không?”

“Giờ tôi không thể nói, đợi vào phòng tôi nhất định cho anh một lời giải thích hợp lý.”

“Cô trước hãy giải thích rõ ràng, tôi sẽ suy nghĩ xem có nên cùng cô phối hợp hay không?”

“Tôi hiện tại không có cách nào nói rõ mọi chuyện, đợi vào phòng tôi nhất định từ từ nói cho anh rõ mọi chuyện.”

“Nếu tôi không đồng ý?”

“Muốn biết nguồn gốc mọi chuyện, tôi tin anh sẽ đồng ý, còn nếu giải thích của tôi không hợp lý, tôi đồng ý nhận trừng phạt của anh.”

“Cho dù tôi không lên tiếng kêu cứu mạng, nhưng cô dùng phương thức này bức tôi lên tầng, khẳng định sẽ gây sự chú ý của bảo vệ khách sạn, còn nữa, chuyện “Ngọn nguồn gốc rễ” là kiểu dùng kẻo đường dỗ trẻ con, không thích hợp dùng với tôi a.”

“Chỉ cần anh giữ vững nụ cười, tôi tự có biện pháp không làm cho cảnh vệ chú ý.” Cô nháy mắt chuyển đến bên phải anh, đồng thời di chuyển “vũ khí” đến phần eo, mặt khác đưa tay ôm lấy cánh tay anh, đồng thời khiến anh có thể nhìn được mặt của cô.

Dùng sức nhìn một sát thủ như cô, anh nao nao, sau đó chậm rãi mỉm cười “Trên tay cô là dao thật hay là đồ chơi a?”

Trùng mắt, cô không tin nổi nói “Vấn đề này có gì buồn cười!”

“Không biết là dao thật hay là đồ chơi, ta đều đồng ý.”

Tuy người đàn ông này không có ý định phản kháng, có điều không biết sao lại thế này, cô cảm thấy được thái độ của anh thay đổi, trở nên vui vẻ, không những thế hình như còn có chút chờ mong cô “Bắt cóc” anh.... Loại cảm giác này thật quý dị!

“Cô không đi sao?”

“Đi a!” Tình thế đột nhiên phát triển thuận lợi khiến cô thật vui vẻ, chính là cô vẫn cảm thấy có một cảm giác bất an mãnh liệt....đương nhiên chuyện bắt người này là có lý do, nhưng nếu cô không thể khiến anh ta hài lòng về câu giải thích của mình có khi nào sẽ bị anh ta cắn lại không, như thế rắc rối to a.

Không nên suy nghĩ bậy bạ, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra, Lí Duẫn Trạch cũng cam đoan với cô, người này là bạn tốt của anh ta, hoạt động “Bắt cóc” này chính là muốn cho anh ta một bất ngờ thú vị...chuyện này mà xảy ra với cô, mặc kệ là bạn thân cô cũng sẽ đem chặt thành tám khúc, chuyện này thật sự là rất loạn.... Lạc đề rồi, nói tóm lại, Lí Duẫn Trạch nếu muốn chinh cô cũng không thể làm chuyện thiếu đầu óc này được.

Bọn họ đi vào căn phòng Lí Duẫn Trạch đã đặt trước, chính là không cũng không có chuyện gì phức tạp như cô tưởng tượng xảy ra, sự bất an trong lòng nhất thời lại đứng lên, chuyện này rốt cuộc là sao?

“Tôi phải xưng hô thế nào với cô đây?”

Anh ta không giống người đang bị bắt cóc, thoát nhìn so với cô còn thông dong hơn, anh tao nhã tiêu sái đến sô pha ngồi xuống, con thoải mái bắt chéo chân.

“....Chương Gia Phương.” Tỉnh táo lại, nói không chừng một lát Lí Duẫn Trạch sẽ mặc bộ đồ nhân viên phục vụ giả bộ đưa bánh ngọt đi vào... đúng vậy, cô đoán hẳn là sinh nhật người này nên anh ta mới chơi loại trò chơi này.

“Tuy cô đã biết tôi là ai, nhưng tôi vẫn nên giới thiệu qua một chút, tôi là Bạch Vũ Đường, cô cũng ngồi xuống đi, sau đó giải thích rõ ràng tình huống hiện tại cho tôi.”

“Có một người bạn của anh muốn cho anh một sự ngạc nhiên.” Cô không tự nhiên ngồi xuống ở nơi khá xa anh.

“Bạn nào?”

“Anh ta nói muốn tạo cho anh một sự ngạc nhiên, vẫn là nên đợi anh ta xuất hiện đi.”

“Lúc này mới là đáng ngạc nhiên a, trong những người bạn của ta lại dám chơi trò chơi nhảm chán này với tôi a.”

“Gặp anh ta, anh sẽ không có cảm giác này a.” Cô cười khan vài tiếng. Đúng vậy, hiện tại cô cũng đang có cảm giác này, Lí Duẩn Trạch có phải điên rồi hay không? Người đàn ông này có khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, thoát nhìn là biết một người đàn ông mạnh mẽ và khí thế bức người, có điều, điều quan trọng là dù chỉ là động tác đưa tay hay nhắc chân anh ta cũng làm rất tỉ mỉ, nhìn thế nào cũng thấy đây là một người đàn ông không thích nói đùa....

Không đúng, người nên nổi điên là cô mới đúng, khi Lí Duẩn Trạch đưa ảnh chụp cho cô cô liền cảm nhận được người này có gì đó khác thường, lập tức cô đã có chút do dự, chính là đã bị anh ta kích thích khiến cô bị mắc câu a.

Bạch Vũ Đường ngẩng đầu nhìn cửa phòng không hề động tĩnh, liếc mắt một cái “Người bạn kia của ra có phải là đã cao chạy xa bay rồi không?”

Sợ run một chút, cô nhanh chóng lấy di động gọi điện cho Lí Duẩn Trạch, chính là khi điện thoại thông lại chỉ nhận được thông tin anh ta đã tắt máy, trong nháy mắt cô cảm thấy trên đầu mây đen bao phủ. Chết chắc rồi....Thì ra, “Ngạc nhiên” mà Lí Duẩn Trạch nói đến căn bản là dành cho cô.

“Cô còn không thành thật thừa nhận đi, đây là phương thức để hấp dẫn sự chú ý của tôi. Đương nhiên, cô đã thành công, tôi đây là lần đầu gặp được một cô gái can đảm như cô.”

“Cái gì?” cô kinh ngạc hỏi.

“Không lẽ không đúng sao?”

Trùng lớn hai mắt, cô kích động thiếu chút nữa là muốn nhảy dựng lên. “Anh này có phải anh quá tự tin không? Cho dù người anh có dát vàng bốn con chín tiểu thư đây cũng không thêm a!”

Nghe vậy khoe môi anh ta hơi cong lên “Vậy cô giải thích thế nào về tình huống lúc này?”

Cô thật muốn hét lên một tiếng chói tai, sự tình sao lại diễn biến thế này đây? Nhịn xuống, nhịn xuống, giờ đây cô một sự trợ giúp cũng không có a “Tôi lưu số của anh lại, hôm nào tôi sẽ mang tên kia đến trước mặt anh, giải thích rõ ràng với anh.”

“Cô đừng nhầm, hẳn phải là cô lưu số của cô cho tôi chứ, tự tôi sẽ quyết định xử lý chuyện này thế nào. Tôi tin trí nhớ của cô không phải kém, chưa đầy một giờ trước chính mồm cô nói nếu không giải thích hợp lý được với tôi, cô sẽ để mặc tôi trừng phạt a.”

“Tôi... đây là vì...”

“Cô nghĩ bắt tôi đến nơi này, tùy tiện tìm một lý do là có thể lừa dối được sao?” Anh không khách khí chặn lại lời cô “Đã phạm tội còn lấy cớ chối quanh, có nên dùng đến luật pháp không đây?”

“....” Từ nhỏ đến lớn cô luôn là người làm người ta á khẩu không nói nên lời, giờ thế nào lại đến lượt cô không nói thành lời a?

“Cô lưu cho tôi tư liệu cơ bản về cô, tên họ, địa chỉ, công ty, quan trọng nhất là số điện thoại di động.”

Cô không cam lòng cản môi, lấy trong túi xách ra giấy bút, nhanh chóng viết cho anh những điều anh yêu cầu.

Anh nhìn thoáng qua, sau đó lấy điện thoại ấn dãy số trên giấy, ba giây sau di động trên tay cô đổ chuông, anh vừa lòng gật đầu, đem tờ giấy gấp lại bỏ vào ví da, “Đừng quên lưu số của tôi vào danh bạ, tôi sẽ liên lạc với cô sau, cô được gọi phải đến ngay.”

“Gọi phải đến ngay?”

“Tôi là muốn dự phòng trường hợp cô viện cớ thoái thác a.”

Chương Gia Phương hung hăng trừng mắt, “Tôi không phải là người không có trách nhiệm.”

“Tôi cũng không biết được cô là người thế nào.”

Đúng thế, người ta đúng là không biết cô, không có lý do tin tưởng cô... nói đi nói lại, mọi chuyện đều là do Lí Duẩn Trạch gây nên, dám giỡn mặt cô, nếu để cô tóm được cô nhất định để anh ta sống không bằng chết!

Cô thật sự điên rồi, vì sao mỗi ngày đều lo lắng phập phồng chờ đợi điện thoại của người đàn ông kia? Nói không chừng anh ta cũng chỉ là hù dọa cô chứ cũng sẽ không tìm cô tính toán sổ sách, tuy rằng nhìn anh ta cũng không phải là loại người tùy tiện nói ra mà không làm.

Đúng vậy, không sợ, mọi chuyện đều đã qua hai tuần, nếu anh ta muốn tố cáo cô bắt cóc người chắc cũng không thể tìm ra bằng chứng.... đúng vậy, cô không bao giờ.... Không bao giờ phải chịu ảnh hưởng của người này, mấy ngày nay, chỉ cần điện thoại đổ chuông là cô lập tức tiến vào trạng thái phòng bị sẵn sàng chiến đấu, nếu còn tiếp tục không biết cô có bị suy nhược thần kinh không nữa, chuyện này tuyệt đối là kỳ tích!

Tự đồng ý với suy nghĩ của mình, Chương Gia Quân lấy điện thoại xóa số di động của Bạch Vũ Đường, xoa xong cô nhin không được cười ha ha ba tiếng, thật sự rất thoải mái, từ nay về sau cô không bao giờ... không bao giờ cần quan tâm đến dãy số này nữa!

Mở ra hai tay ngã người lên giường, cô đột nhiên cảm thấy cơ thể thật nhẹ nhàng, tảng đá lớn chặn trên ngực cô cuối cùng cũng được tháo bỏ.

Đột nhiên, cóc... cóc... cóc..., ba hòn đá nhỏ liên tiếp bị ném vào cửa sổ phòng cô, đây là cái kiểu gọi người đáng ghét của cái tên đáng ghét kia mà.

Cô đứng dậy đi đến cửa sổ, đem cái cửa sổ mở ra, thò đầu ra bên ngoài nhìn ngó, quả nhiên là Lí Duẩn Trạch đang giống con chuột túi đứng bên dưới nhà cô.

Vừa nhìn thấy cô anh lập tức giơ tay vẫy vẫy, đồng thời dùng miệng nói không ra tiếng mấy chữ “Đi ra.”

Cô cười giả dối, gạt đầu hưởng ứng, xoa tay xoa người đi xuống nhà dưới.

Vì Bạch Vũ Đồng cô đã phiền muốn chết, vẫn là đã quên không tính sổ với tên này, không nghĩ hẳn lại tự mình đến nộp mạng, thật sự là quá tốt đi.

Ra khỏi cửa, Chương Gia Quân không phải đi về phía Lí Duẩn Trạch mà đi xoa người đi ra ngã tư đường, thẳng đến công viên, nếu định làm anh ta đau đớn một chút, đương nhiên không thể làm ở cửa nhà mình được.

Lí Duẩn Trạch ăn ý đi sát phía sau, nếu “giao dịch” của bọn họ bị nghe thấy thì cũng không phải là chuyện hay.

Hai người đi vào công viên, đêm khuya, công viên ngoài bọn họ thì không có ai, cô không hề dè chừng lên tiếng nói.

“Mặt trời mọc hướng tây à, tôi còn đang nghĩ là ông vẫn muốn trốn tôi cơ.”

“Tôi vốn không cần để ý đến bà, nhưng cũng chính vì bà không đến tìm tôi nên tôi không biết được bà có hoàn thành nhiệm vụ hay không. Có điều chúng ta đều là người có chữ tín, nếu thật bà làm được chuyện tôi nhất định phải thực hiện lời hứa của mình a.”

Hai tay giao trước ngực, cô đùa cợt lắc lắc đầu với anh, “Ông đúng là làm cho tôi không kịp trở tay, hai tuần qua mới đến giả mù sa mưa, không lẽ không cảm thấy đã quá muốn sao?”

“Tôi vừa rồi đã nói, là tại không thấy bà đến tìm tôi...”

“Vậy sao ông không tiếp tục giả ngu đi?”

“Biết rõ bà đã hoàn thành nhiệm vụ, lương tâm của tôi không cho phép tôi nuốt lời a.”

“Thì ra ông cũng có cái gọi là lương tâm đấy, có điều sao ông biết tôi đã hoàn thành nhiệm vụ?”

“Một tuần năm ngày bà đã không đến khách sạn lấy chìa khoá, tôi liền đoán được bà đã hoàn thành nhiệm vụ đi.”

Cô đúng là đã hỏi một đề vô bổ, bọn họ từ đầu đã giao hẹn, buổi chiều hai giờ anh ta đến khách sạn đặt phòng, cô đúng bốn giờ sẽ đến lấy chìa khoá, mà cô vừa đến khách sạn phải lập tức đi lấy chìa khoá, sau đó chờ bắt Bạch Vũ Đường kia lên phòng, nếu thất bại sẽ chờ thêm một ngày.

“Nếu tôi là ông tôi chắc chắn sẽ chạy thật xa, trừ khi ông không ngại làm bao cát cho tôi luyện tập.” Nắm lại nắm tay, cô dang dẳng sát khí bẻ ngón tay kêu rắc rắc.

“Bà không cần kích động như vậy, hôm đó tôi bị mất điện thoại, căn bản không thể liên lạc cùng bà.”

“Thật sao? Trùng hợp quá a!” Trên mặt viết rõ ràng hai chữ “Không tin.”

“Đây là sự thật, có thể gọi điện đến công ty điện thoại để kiểm tra, hôm đó tôi có báo mất máy a.”

Cô chán nản khoát tay “Bỏ đi, không biết là thật hay giả, mọi chuyện đều đã qua.”

“Bạch Vũ Đường có làm khó bà không?”

“Các người không phải là bạn thân sao? Ông không phải là phải biết được anh ta sẽ phản ứng thế nào chứ.”

“Anh ta là học trưởng của tôi ở đại học, ông ngoại tôi và ông nội anh ta là bạn lâu năm, tình bạn của chúng tôi đương nhiên là thân thiết a, có điều tôi cũng không biết rõ tính tình của anh ta a.”

Không rõ lắm... vậy là ông mượn tay anh ta chinh tôi! “Tôi nên sớm nghĩ nếu anh ta không buông tha tôi, tôi nhất định phải đòi công bằng với ông.”

“Anh ta muốn thế nào?”

“Yên tâm, anh ta muốn thế nào không liên quan đến ông, tôi không giống ông, tàn nhẫn, tôi sẽ không lòi ông xuống nước.”

“Tôi không phải đang lo lắng... bà yên tâm, tôi nhất định tìm anh ta giải thích rõ ràng.”

“Ngần vạn lần không cần, ông chỉ biết hại cuộc sống của tôi càng không an bình thôi.” Không phải cô muốn lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, mà là lần này hoàn cảnh xô đẩy khiến cô buộc phải nghĩ thế, anh ta không đâm sau lưng cô là may rồi, cô không dám hi vọng anh giải quyết chuyện này cho cô.

“Cái bà này...”

Chương Gia Quân giơ tay lên chặn lại lời anh “Không cần nói nhiều, nếu ông thật sự muốn thực hiện lời hứa, vậy nói cho tôi biết, người ông định giới thiệu cho tôi là ai, khi nào có thể gặp mặt thảo luận chi tiết?”

Ngừng một chút, Lí Duẫn Trạch thần sắc có chút không được tự nhiên “Tôi có được không?”

“Sắc!”

“Tôi a!” Anh ta nâng cằm lên, bộ dáng cao cao tại thượng “Hai bác Chương luôn hài lòng về tôi, mà ông ngoại tôi lại vô cùng thích bà, chúng ta kết hôn đảm bảo hai nhà đều mừng rơi nước mắt a.”

Trùng mắt nhìn anh ta một lúc lâu cô mới chậm rãi phun ra một câu “Ông muốn chinh tôi sao?”

Phản ứng của cô gái này đúng là làm người khác phát điên.... Bỏ đi, đây cũng không thể trách cô, hôm nay nếu người chủ động đưa ra đề nghị này là cô thì đảm bảo anh cũng bị dọa nhảy dựng lên “Cha mẹ tôi dạo này cũng liên tục thúc giục chuyện kết hôn của tôi, gần đây lại càng nghiêm trọng hơn, tôi đang phiền muốn chết, bà thì muốn có cuộc hôn nhân hữu danh vô thực, thật hợp ý tôi, tôi nghĩ chúng ta không bằng hợp tác cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này, qua vài năm nữa nếu cả hai tìm được đối tượng thích hợp chúng ta lúc ấy sẽ ly hôn.”

“Cho xin đi, không quan tâm là đùa hay thật tôi tuyệt đối không bao giờ nghĩ đó sẽ là ông.” Hai nhà đúng là rất thân, kết hôn đúng là sẽ vô cùng thuận lợi, nhưng còn ly hôn, đảm bảo cũng vô cùng khó khăn, cũng không phải cuộc sống quá nhàm chán, cô việc gì phải tự lao đầu vào rắc rối a?

“Thái độ của bà là thái độ gì đây? Gả cho tôi chính là bà đang chiếm tiện nghi của tôi a.”

“Ngại quá, con người tôi ghét nhất là chiếm tiện nghi của người khác a.” Cô tức giận khinh thường nhìn anh. Thật may bọn họ không phải là người yêu, nếu không cái loại “cầu hôn” này chính là phương thức khiến đối phương tức chết a.

“Bà đúng là cô gái không biết tốt xấu... không cần chối tội, dù sao trước mắt tôi cũng không tìm được đối tượng kết hôn thích hợp cho bà. Bà nên biết rằng, nếu không phải hai bác Chương tội và đẩy bà ra ngoài thì cha mẹ tôi cũng không đến mức cuống lên vì chuyện chung thân đại sự của tôi. Bởi thế chúng ta là “Đồng bệnh tương lân”, không muốn có chuyện phiền phức nên tôi mới nghĩ đến chuyện chúng ta nên hợp tác... có điều, đây là ý của tôi hôm nay, không biết chừng ngày mai sẽ đổi ý cũng nên.”

“..... Tuy ông, tôi thật hối hận khi đã trông cậy vào sự giúp đỡ của ông.” Cô hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người bước đi thật nhanh như “chạy lấy người”, bởi chỉ sợ còn ở lại thêm lúc nữa cô sợ mình không kìm chế được mà huỷ đi khuôn mặt tuần tú của con khổng tước kiêu ngạo kia.

2. Chương 2

“Chúng ta kết hôn đi.”

Lời nói này xuất phát từ miệng một đại mỹ nữ, lại ở trong không khí tao nhã của khách sạn sang trọng, người đàn ông nghe những lời này dù không lảng lảng cũng sẽ kiêu ngạo đắc ý, có điều phản ứng trên mặt Bạch Vũ Đằng chỉ có một – lạnh lùng, mày hơi nhíu lại.

Đây là đương nhiên khi đối với cô ta anh chỉ có thể nói ba chữ – “Hà Hi Nhiên”, bọn họ chính thức gặp nhau cũng chỉ có hai lần, thêm một lần hẹn hò, lúc đấy cũng chỉ là do mẹ anh nhất quyết đưa ra cuộc hẹn ấy, nói thế nào thì quan hệ của hai người cũng không tiến triển đến giai đoạn bàn chuyện kết hôn.

“Cô có thể cho tôi lý do không?” Anh không trả lời lại trực tiếp hỏi lại cô gái một câu “Cô đừng có đùa cái kiểu nhảm chán như thế này.” chuyện này không phù hợp với những gì từ nhỏ anh được giáo dục a.

“Chúng ta xứng lứa vừa đôi, đứng chung một chỗ mọi người ai cũng nói chúng ta trời sinh một đôi.”

“Trên đời này phụ nữ xứng đôi với tôi nhiều không kể hết, nếu chỉ vì lý do này muốn tôi cưới người ấy về nhà chắc tôi mười tám tuổi đã kết hôn a.”

Hà Hi Nhiên nghe vậy nở nụ cười. “Anh nói cũng đúng.”

“Kết hôn không có trong kế hoạch năm nay của tôi.” Anh thẳng thắn cự tuyệt.

“Nhưng anh đối với chuyện hẹn hò hẳn là cảm thấy phiền chán đi?”

“Hẹn hò đối với tôi mà nói chẳng qua chỉ là giao tiếp xã giao.” Phụ nhân tổng tài tương lai của tập đoàn Thiên Tuấn phải là người xuất thân danh môn, bởi vậy khi anh đi du học nước ngoài về bị ép đến xí nghiệp của tập đoàn Thiên Tuấn chịu huấn luyện, mẹ anh lại liên tục an bài giúp anh những cuộc gặp gỡ xem mắt, nếu không phai anh đơn giản chỉ coi chuyện này như xã giao bình thường thì anh đã không chịu nổi mà làm phản rồi.

“Thì ra trong lòng anh nghĩ như thế.” Biểu tình của cô không một tia hờn giận.

“Cô lúc đó cũng không phải thế sao?” Lần đầu hạ mắt nhìn cô, anh liền nhận thấy cô cũng là một trong những người mặt luôn mang mặt nạ, các mối quan hệ thân cận đối với cô mà nói cũng không thể tránh khỏi trách nhiệm đối với gia tộc mình.

“Tôi thật lòng muốn tìm kiếm một tương lai khác.”

“Vậy cô cứ tiếp tục tìm kiếm, tôi không phải người thích hợp với cô.” Kỳ thật nếu bỏ qua hai lần hẹn gặp bọn họ cũng có vài lần gặp nhau ở một vài bữa tiệc xã giao thượng lưu, cô luôn thân thiện với anh khiến anh nhìn ra được cô có ý đồ muốn tiến thêm một bước phát triển mới, có điều anh cũng không cho rằng đây là điều cô thật sự mong muốn.

Anh tự tin ánh mắt nhìn người của anh chưa từng sai, tuy rằng không biết cô tội vả giả mình đi là vì lý do gì, nhưng anh biết rõ cô chẳng qua chỉ muốn tìm một người chồng có thể khiến cô nở mày nở mặt.

“Tôi lại cảm thấy chúng ta thật sự rất hợp nhau.”

“Nếu ‘môn đăng hậu đối’, ‘traí tài gái sắc’ là tiêu chuẩn của cô thì tôi nghĩ cô không cần phải lo, nhất định cô sẽ tìm được đối tượng thích hợp.”

“Đúng vậy, có điều tôi không thể tìm đâu ra một người đàn ông xuất sắc như anh.” Hà Hi Nhiên tán thưởng nhìn bốn phía nhà hàng, tuy rằng không còn một chỗ trống, nhưng không hề nghe ra một âm thanh ầm ĩ. “Từ sau khi anh tiến vào tập đoàn Thiên Tuấn, chịu trách nhiệm quản lý khách sạn thì khách sạn này phát triển không ngừng, báo trí cũng nhiều lần nói tốt về quá khứ của anh, hiện tại thanh danh của anh đã truyền đi rất xa.”

“Cảm ơn sự khen ngợi của cô, nhưng thật đáng tiếc, tôi với cô không cùng tư tưởng, cũng không cho rằng cô sẽ là đối tượng kết hôn của tôi.”

“Chọn tôi, anh tuyệt đối không phải hối hận.” Cô tràn đầy tự tin nói.

Chậm một chút, Bạch Vũ Đằng cầm cốc cà phê đưa lên miệng, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, sau một lúc anh khẽ nhếch miệng băng quơ nói “Tôi đã có người vừa ý rồi.”

Hà Hi Nhiên sợ run người một chút, không thềm để ý chỉ nhún vai nói “Anh vẫn nhận sự sắp xếp xem mắt của gia đình, có lẽ người con gái kia cũng không phải là người quá quan trọng với anh, mà tôi có đủ tự tin có thể xoá đi bóng hình đó trong lòng anh.”

Buông cốc cà phê trong tay, mắt đen khẽ chớp, “Nếu tôi là người dễ thay lòng đổi dạ, cô nói xem, tôi có thể là một người chồng tốt sao?”

“Tôi rất tự tin.” Có cô thì đàn ông không thể để ý đến người con gái khác.

“Đáng tiếc, trước mắt chuyện thay lòng đổi dạ không có trong kế hoạch của tôi.”

“Không sao, tôi đối với chuyện này rất có kiên nhẫn, chuyện này anh có thể từ từ kiểm chứng.”

“So với việc lãng phí thời gian ở nơi tôi, không bằng tự mình đi tìm một đối tượng thích hợp với mình.”

“Anh đáng để tôi chờ đợi.”

Bạch Vũ Đường nhíu mày, đây là loại phụ nữ mà anh không thích nhất, luôn tin trên đời này không người đàn ông nào không phục tùng mình, thật là không đáng yêu.

Cô đưa người về phía trước, quyn rũ dùng hai tay nâng cằm, “Cô gái mà anh thích là ai? Thật khiến cho người ta tò mò a.”

“Cô không cần biết.”

“Tôi ít nhất cũng có quyền lợi biết tình địch của mình là dạng phụ nữ nào chứ!”

“Tôi không có nghĩa vụ phải báo cáo với cô.”

Hà Hi Nhiên khiêu khích nhướn mi “Tôi đang bắt đầu hoài nghi, cô gái này căn bản không tồn tại.”

“Dùng phép khích tướng với tôi không hiệu quả đâu, cô không cần phải lãng phí sức lực, tình huống của chúng ta giống nhau, người nhà đều rất quan tâm chuyện chung thân đại sự của chúng ta, bên người nếu có đối tượng liên hận không lập tức mang lí lịch trích chéo của người ta ra đào bới, nếu cô có đối tượng yêu thương, hẳn sẽ giống tôi muốn bảo vệ người ta, tránh cho người ấy chịu sự quấy nhiễu của người nhà.”

“Cái này tôi không biết, tôi hiện tại không có ý nghĩ muốn bảo vệ đối tượng nào, chỉ muốn bắt đầu với anh.”

Quả nhiên là dạng phụ nữ tự mình là đúng, lời anh nói hoàn toàn bị cô xem như gió thoảng qua tai “Tôi chỉ hi vọng tình huống hôm nay sẽ không tái diễn, tôi không muốn mấy chuyện này phá huỷ tâm tình của tôi.”

“Tôi nghĩ anh cũng phải ăn tối, không nghĩ tới lại làm anh cảm thấy bất tiện, về sau tôi sẽ không để tình trạng này tái diễn.”

Điện thoại của anh đột nhiên vang lên, là của trợ lý của anh, trong văn phòng có chuyện gấp cần anh về giải quyết, anh nhân cơ hội này kết thúc bữa tối rồi đi.

Sau vài năm liên tiếp đi xem mắt không có kết quả mẹ anh cũng chưa nói gì, có điều đến khi Hà Hi Nhiên xuất hiện, đối với thái độ của cô mẹ anh lại khá hài lòng.

Mẹ anh tích cực, Hà Hi Nhiên lại biết nắm bắt cơ hội, điều này chính là tạo cho anh cực nhiều phiền toái, trừ khi anh có thể xoá sổ ý định từ trong đầu của bọn họ.

Anh lấy di động ra, tìm được cái dây số mà anh nhớ kỹ trong đầu, người này nửa tháng không nhận được tin của anh liệu có phải cô ấy đã thờ phào nhẹ nhõm rồi không? Ngày mai buổi sáng đột nhiên nhận được điện thoại của anh, gặp lại anh, cô sẽ có phản ứng thế nào đây? Chắc hẳn là bị anh dọa sợ chết đây.

Nghĩ đến đây khoe môi không tự giác cong lên, anh thật chờ mong lần gặp lại của bọn họ.

Vừa nhìn thấy anh, Chương Gia Quân không phải sợ hãi mà là nổi giận. Thật vất vả mới loại bỏ được anh ta ra khỏi đầu, anh ta làm gì lại chạy đến a? Không những thế lại chọn thời điểm sáng sớm, cô mới tỉnh ngủ, cơn tức này không nhỏ đâu?

Bạch Vũ Đường dựa lưng vào xe, cười như không cười hỏi “Không khí rời giường của em thật nghiêm trọng a?”

Đúng vậy, cô khi rời giường thật nghiêm trọng, người nhà và bạn bè đều biết thì không nói, đằng này lại là người khiến cô không thể chịu được nhìn thấy.

Bởi vì làm công việc thiết kế đồ dùng văn phòng phẩm, ông chủ lại hài lòng về sáng tác của cô nên thời gian đi làm rất thoải mái, chỉ cần tam tiếng công việc hàng ngày hoàn thành là được. Mà cô lại là người có tiêu chuẩn con cú, thường xuyên quá nửa đêm mới lên giường, chưa bao giờ dậy lúc sáu giờ sáng, lúc này đây tâm tình của cô sao có thể tốt đây?

“Đây là chuyện của tôi, anh không cần xen vào. Anh đến đây làm gì?” Cô khoanh tay trước ngực, hoàn toàn biến mình thành Mẫu Dạ Xoa.

“Em quên chúng ta có một món nợ còn chưa tính toán rõ ràng sao?”

“Đầu óc tôi hiện tại không tỉnh táo, cũng không nhớ được chuyện này.” Đối với cô mà nói, giờ phút này giấc ngủ là quan trọng nhất, mọi chuyện đều là chuyện râu ria.

“Đợi chúng ta ăn sáng xong, uống cà phê xong chắc lúc ấy đầu óc của em cũng đã tỉnh táo đi.” Anh nghiêng người giúp cô mở cửa xe.

“Bên kia đường có hai cửa hàng bán đồ ăn sáng đã mở cửa.” Ý nói đi ăn sáng không cần đi xe.

Anh đóng cửa xe, nhún vai tỏ vẻ tôn trọng quyết định của cô “Nếu em thích ăn ở đây thì chúng ta từ từ ăn và thảo luận về quan hệ tương lai của chúng ta, tôi đương nhiên không có ý kiến.”

“... Cái gì mà “thảo luận về quan hệ tương lai” a?” Cô còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, nhưng trong lời nói của anh có lộ ra tin tức khiến cô có chút sợ run như cây sậy.

“Thời gian càng lâu người càng nhiều, em thật sự muốn ở trong đây thảo luận sao? Tôi nghĩ trước hết vẫn nên tìm nơi nào đó yên tĩnh ăn bữa sáng, sau đó chúng ta từ từ thảo luận.”

Anh lại một lần nữa mở xe, cô chần chờ một chút sau đó không cam lòng ngồi lên xe. Không còn cách nào khác, những cửa hàng ở gần đây đều biết cô, cô không muốn “chuyện tư” biến thành “chuyện công”.

Ba mươi phút sau, anh mang cô đến một quán cà phê trong khách sạn, lúc này cơn buồn ngủ của cô đã hoàn toàn tiêu tan.

“Anh hình như rất thích đến khách sạn này.”

“Tôi làm việc tại khách sạn, quan sát khách hàng cũng là một trong những công việc của tôi.”

Cô đã hiểu, khó trách Lí Duẫn Trạch nắm rõ hành tung của anh ta như thế, chắc là biết anh ta làm ở khách sạn, hơn nữa có thói quen cố định về thời gian sẽ đến quán cà phê quan sát khách hàng.

“Anh không phải muốn tính toán sổ sách với tôi sao?”

“Tôi nghĩ trước hết cứ ăn sáng đã.”

Đúng vậy, phải ăn sáng mới có sức lực để tập trung tinh thần đối phó với anh ta.

Cô luôn luôn coi trọng bữa sáng, cho rằng bữa sáng phải ăn thật quý tộc, cái này đại khái là “một ngày ở bên thần” cho nên mẹ cô hay trêu cô, chỉ có lúc ăn sáng mới giống con gái, còn thời gian khác không biết là giống ai? mẹ nói là giống “Phụ nữ lớn tuổi có chồng”, cô lại cho là “Nhà nghệ thuật.”

Bữa sáng ở khách sạn khác với bên ngoài, chính là độ tinh xảo của các món rất cao, kết hợp với khung cảnh tao nhã, mỹ vị liền tự nhiên cũng thăng cấp. Cô vô tình ăn vô cùng thích thú, sau đó cũng quên luôn người ta đang tới tìm cô tính sổ.

Bạch Vũ Đường uống cà phê, lẳng lặng nhìn cô – cô có khuôn mặt trái xoan, lông mày đẹp và một đôi mi thật dài, đôi môi đỏ hồng giống một quả hồng đào mê người, cái mũi nhỏ nhỏ thật cá tính, có điều cái đặc biệt nhất chính là đôi mắt khiến người ta mê muội kia, mắt của cô tuy rằng không lớn nhưng bên trong lại phát ra một loại tia sáng có thể soi thấu lòng người.

Sau khi đã ăn no, chuẩn bị uống cà phê, Chương Gia Quân mới phát hiện người đàn ông trước mặt đang nhìn chằm chằm vào mình.

“... Anh nhìn tôi làm gì?” Cô sao thế này? Tim sao lại đập nhanh thế này chứ?

“Không thể nhìn sao?”

“... Chẳng lẽ không ai nói với anh, nếu không có chuyện gì thì đừng nhìn lung tung sao?” Dừng lại... không phải, tim cô đập không thể ngừng lại, aa... muốn giết người à, phải tỉnh táo lại thôi. Cô từ nhỏ chính là mỹ nhân trong lời hàng xóm, mặc dù đi đến đâu cũng nhận được ánh mắt ái mộ của đàn ông con trai, nhưng lúc này cùng lắm anh ta cũng chỉ là đang đánh giá cô một chút.... Nhưng rất kỳ quái, ánh mắt của anh sao lại làm cho cô tâm hoảng ý loạn thế này.

“Chúng ta nói chuyện yêu đương đi, lấy chuyện kết hôn làm điều kiện đầu tiên.”

“Ách?” Cô còn đang giống con nai vàng ngơ ngác, không có cách nào tiêu hoá hết những lời vừa rồi của anh.

Anh đẩy người về phía trước, hình như rất cao hứng nhìn đến bộ dạng ngây ngốc của cô, “Doạ em sợ sao?”

“... Anh cho rằng doạ người ta sợ chết đáng nhìn lắm sao?” Cô đột nhiên cảm thấy mình giống một người ngu ngốc, vừa rồi đảm bảo nhìn cô rất buồn cười đi.

“Tôi xin lỗi nếu đã doạ đến em, có điều đây không phải là đang đùa, mà là sự thật.” Chậm một chút, anh lại thận trọng nói “Chúng ta nói chuyện yêu đương trước đi.”

Cô giống như bị một trận bão tuyết quét qua, nháy mắt toàn thân đông lạnh thành băng, chính là thân thể lại giống như cô gái lần đầu tham gia vũ hội, trái tim đập liên hồi khiến người ta lo lắng có thể sẽ nhảy ra khỏi ngực hay không.... Không biết qua bao lâu cô rốt cuộc cũng nói được một câu “Anh đừng có làm loạn.”

“Tôi tin tưởng em là một người sâu sắc, chắc chắn em biết là tôi đang nói thật.”

“... Tôi sao lại nói chuyện yêu đương với anh?”

“Bởi tôi với em chính là “nhất kiến chung tình”, nghĩ muốn cùng em nói chuyện yêu đương.” {hana: bó tay Đường ca}

“...ách! Anh là đang đóng phim truyền hình sao? Đừng làm loạn, tôi không có hứng thú làm nữ chính của anh đâu.” Trên mặt anh ta đúng là không tìm được một chút nào ý đùa vui, nhưng cũng không thể khẳng định là anh ta đang nói thật.

“Em không tin nhất kiến chung tình?”

“Nếu là xem phim thần tượng, tôi nhất định tin.” Bởi vì chuyện này dễ dàng chấp nhận hơn a.

“Em có nhiều tiêu chuẩn.”

“Đây là đương nhiên, đời thật và phim truyện là hai thái cực khác nhau, hai thế giới khác nhau, như thế nào lại có thể có cùng tiêu chuẩn đây?”

“Tôi tin là có nhất kiến chung tình, vì chuyện này đã xảy ra với tôi.”

Người đàn ông chết tiệt này, hại tim cô vất vả lắm mới đập bình thường lại giờ lại đập liên hồi! “.... Tôi nhìn anh đến tám phần là điên rồi, anh rốt cuộc là muốn làm gì?”

“Tôi cũng biết chính mình có khuynh hướng nổi điên, có điều đây cũng không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là chúng ta nói chuyện yêu đương đi.”

Không biết chống đỡ thế nào cô đành trừng mắt liếc anh một cái, đứng dậy định bỏ của chạy lấy người, anh lại nhanh tay bắt được cô, dùng ánh mắt ý nói cô ngồi xuống, cô không thèm nhìn anh, ý muốn rút tay về, có điều vì tay anh nắm quá chặt nên cuối cùng đành thoả hiệp ngồi xuống.

“Chúng ta đến để nói chuyện yêu đương, em sao lại có thể bỏ chạy như thế.”

“Anh hiện tại là muốn dùng chuyện ấy uy hiếp tôi sao?” Cô lạnh lùng cười, khiêu khích nhướn mày “Nếu tôi không đồng ý?”

“Trong tay tôi có chứng cứ, em không có quyền quỵt nợ.”

“Chứng cứ có... Anh là đang nói để đe dọa tôi sao?” Đúng vậy, đến chín mươi chín phần trăm là đang dọa người, cô tuyệt đối sẽ không mắc mưu!

“Em đã quên tôi làm việc ở khách sạn sao? Con người của tôi làm việc gì cũng cẩn thận, vì tránh để em quỵt nợ, tôi đã đem hình ảnh ngày đó chụp lại sao thành phim âm bản, tránh tình trạng em muốn lật lọng, hay em muốn đến toà án sao?”

“Anh... Anh nói thẳng đi, anh cuối cùng là muốn gì?”

“Tôi muốn cùng em nói chuyện yêu đương.”

“Được, nói chuyện yêu đương thì nói chuyện yêu đương, không lẽ tôi lại sợ anh?” cô bắt cần nói.

“Tôi cũng không phải sai lang hổ báo gì, em đương nhiên không cần sợ tôi, tôi cam đoan với em, tôi sẽ tận lực đối xử tốt với người yêu của mình.”

“Anh không cần dùng hết sức.... ý của tôi là, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, nếu không phải thật sự thích một người thì không để toàn tâm toàn ý đánh đổ mọi thứ vì đối phương, cho nên chuyện này anh không cần phải hết sức, chỉ cần thật lòng là được rồi.” Sao tự nhiên cô phải chột dạ như vậy? Rõ ràng anh ta nửa tháng không có tin tức, đột nhiên xuất hiện lại nói muốn nói chuyện yêu đương, bất cứ ai nghe xong nhất định cho rằng trong này có điều dối trá, cô đơn muốn tìm người vui đùa mới là chuyện thật.... Chính là ánh mắt của anh ta lại khiến cô áy náy, giống như mọi chuyện không giống với sự nghi ngờ của cô.

“Được, vậy cứ đợi thời gian chứng minh xem tôi có phải là người chân thành hay không.”

“Đúng vậy, thời gian có thể chứng minh tình cảm của một người là thật hay không.” Đúng vậy, thời gian có thể vạch trần mục đích chính của anh ta, cô chỉ còn cách nhẫn nại đợi chờ đáp án thôi.

Cô rất muốn kiên nhẫn đợi đáp án, có điều sau khi về nhà càng nghĩ cô càng cảm thấy không đúng.

Cô có phải điên rồi không? Sao lại đi đồng ý nói chuyện yêu đương với anh ta chứ? Hiện tại với cô điều quan trọng nhất chính là tìm ình một đối tượng mà có thể dễ dàng ly hôn để gả đi, mà không phải cùng một người đàn ông xa lại nói chuyện yêu đương.... Tuy rằng hắn đưa tay nhắc chân bộ dạng đều tao nhã, khí chất vượt trội trăm phần trăm không có gì chê trách, có điều đối với cô mà nói, anh ta vẫn chỉ là một người đàn ông xa lạ mơ hồ mà thôi.

Mặc kệ nghĩ thế nào cũng thấy không đúng, Chương Gia Quân hết nằm xuống rồi lại ngồi lên, hết nhảy xuống giường đi đi lại lại rồi lại ngã trở lại giường lăn qua lăn lại.... cô một phút cũng không thể bình tĩnh lại được.

ô đúng là điên rồi, còn chưa đủ phiền sao mà còn thu nạp thêm một người đàn ông phiền phức? “Điên rồimình thật sự điên rồimình thật sự điên rồi...”

“Chị cả, chị làm sao tự nhiên lại nói mình điên a?” Chương Gia Nhạc cuối cùng không chịu nổi chặn lời thì thảo của chị cả.

Bởi vì phòng của cô dành để làm việc nên diện tích lớn hơn những phòng khác một nữa, bởi vậy mới nhàn hạ mở thêm góc nhỏ, chuyên dùng để đọc

sách và phơi nắng, cuối cùng góc nhỏ này không biết từ lúc nào thành nơi đọc sách tốt nhất của chị em họ.

Cô thanh thanh giọng trả lời “Em nghe nhầm rồi, chị sao có thể tự nói mình điên a?”

“Lỗi tai em không có điếc a.”

“... Chị sao phải nói mình bị điên chứ?”

“Cái này phải hỏi chị a.” Chương Gia Nhạc ngồi thẳng lên, có chút dăm chiêu xoa xoa cằm đánh giá chị cái “Ban ngày không thể gặp quý, sau khi trở về tâm thần lại không yên, chị nói đi, có chuyện gì xảy ra?”

“Không có gì, thật không có việc gì.” Cô sao lại càng nói càng chột dạ đây?

“Chúng ta làm chị em hai mươi bốn năm, chẳng lẽ chỉ để làm cảnh thôi sao?”

“Em hai mươi bốn, chị đây hai mươi sáu, thời gian qua thật nhanh a.”

“Chúng ta không phải là nói chuyện tuổi tác, mà cái cần nói là chị có chuyện gì xảy ra?”

“Chị...” Buông một tiếng thở dài, cô thành thật nói hết, chuyện “điều kiện trao đổi” với Lí Duẩn Trạch cho đến chuyện sáng nay mới xảy ra – “trò chơi tình ái”... đúng vậy, đối với cô mà nói, cái gọi là “nói chuyện yêu đương” của Bạch Vũ Đường nhiều lắm chỉ là một “trò chơi” mà thôi.

“Chị không phải đã nói, điều kiện trao đổi của anh Lí là để thử chị thôi sao?”

“Sợ mấy đứa lo lắng, nếu mấy đứa biết chị làm cái chuyện “bắt cóc” này thì cũng có giải quyết được gì không?”

“Đương nhiên là không. Loại ngạc nhiên này không cẩn thận còn có thể khiến người ta vào ngôi nhà đá cũng nên.”

“Cho nên khi ấy chị chỉ có thể nói điều kiện trao đổi của Lí Duẩn Trạch lúc ấy chỉ là để thử chị mà thôi a.”

“Chờ đã, em tí nữa quên mất chuyện quan trọng nhất.” Chương Gia Nhạc nở nụ cười bí hiểm gian tà, ném cuốn sách trên tay xuống, rất nhanh ngồi lại bên cạnh chị cả hỏi “Cái người Bạch Vũ Đường kia nói phải nói chuyện yêu đương với chị, không lẽ không có lý do?”

Cô cũng không phải cố ý tránh nói vào trọng điểm, chuyện không muốn nghĩ cuối cùng cũng vẫn phải nghĩ... Cô khẽ nở nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng băng quơ đáp “Anh ta nói là với chị vừa gặp đã yêu, nhất kiến chung tình.”

“Nhất kiến chung tình?” Chương Gia Nhạc hai mắt mở to đầy màu sắc mộng mơ “Thật là lãng mạn a!”

Liếc mắt nhìn xem thường, Chương Gia Quân không khách khí lấy ngón trở nhí nhí lên trán của em gái, ý bảo em gái mình hãy tỉnh táo một chút “Em làm sao có thể tin mấy cái chuyện này a? Chị có thể cam đoan, anh ta nhất định có mục đích!”

“Vì sao?”

“Trực giác! Bạch Vũ Đường mới nhìn đã biết là người đàn ông sành sỏi, cái loại tình yêu nhất kiến chung tình này tuyệt đối không bao giờ xảy đến với anh ta, hiểu không?”

“Không hiểu, nhất kiến chung tình cùng với chuyện anh ta là loại đàn ông gì thì có liên quan gì nhau? Em mặc dù chưa từng yêu đương nhưng ít nhất cũng có đọc truyện yêu đương nhé, tình yêu vĩ đại vượt qua phân biệt giai cấp, một khi đã trúng mũi tên của thần tình yêu, trái tim không có cách nào khống chế, tên lại càng không có thể nhổ hay rút ra a.”

Chương Gia Quân không dám tin những điều đang lọt vào tai mình “Tuy rằng chị biết em là người theo trường phái hoà bình yên ổn, có điều không biết là em đã đến mức này a.”

“Chị cả thật là quá đáng a, tin vào chuyện nhất kiến chung tình cũng có gì là không tốt đâu!” Chương Gia Nhạc bi thương mở miệng.

“.....Chị không phải có ý này, có điều là người bình thường tuyệt đối sẽ không tin tưởng chuyện nhất kiến chung tình này.” Kỳ quái, cô sao lại có cảm giác kỳ quái thế này?

“Đấy, em không phải người bình thường, chị mới là người bình thường.”

“Nhạc Nhạc, chị không phải có ý đấy, em có biết....”

“Bỏ đi, em đúng là người không bình thường mà.”

Hai tay giao nhau thành hình chữ thập, cô bày ra bộ dạng áy náy nhất có thể nói “Chị tuyệt đối rất yêu thương cô hai a, đừng giận, em luôn biết chị cả không biết ăn nói, may mà còn dựa vào thiết kế để kiếm cơm, nếu không cũng chết đói sớm a.”

“Vậy chị hãy thành thật nói cho em biết, chị có thể cùng cái người tên Bạch Vũ Đường kia phát sinh lửa tình không?”

“Lửa tình... em đừng có làm loạn, điều này sao có thể?” Thật là, sao tự nhiên nhắc đến chuyện này tim lại đập nhanh như vậy? Tuy rằng mị lực của anh ta đúng là vô cùng hấp dẫn, có điều cô tuyệt đối sẽ cự tuyệt lại sự hấp dẫn ấy, càng không muốn cùng anh ta phát sinh ra cái gọi là lửa tình....

“Sao lại không thể? Chị không phải đã đồng ý với anh ta nói chuyện yêu đương sao?”

“Thì chị không phải nói anh ta nhất định có mục đích còn gì, với loại tình huống ấy sao có thể phát sinh lửa tình a.”

“Nếu anh ta thật sự là muốn nói chuyện yêu đương với chị???”

Chương Gia Nhạc vẫn luôn hi vọng chị cả có thể có một mối tình, đại khái là vì là chị cả nên mọi chuyện trong nhà chị thường đặt lên hàng đầu, tuy rằng người theo đuổi không ít cũng chưa từng gián đoạn, có điều chị vẫn mặc kệ không quan tâm là ai, chị luôn cố ý né tránh và từ chối, ví dụ như người này nhu nhược, người này vai nhỏ.... Nói tóm lại đến nay chưa có người nào khiến chị cả có thể để lý trí rơi vào lưới tình.

“Không thể nào, chị có thể khẳng định anh ta không thật lòng... Em không cần nhìn chị, theo lẽ thường mà xem, chuyện này mà xảy ra thì tỷ lệ cũng rất nhỏ. Được rồi, cho dù lời em nói có là thật chị cũng không thể cùng anh ta phát ra lửa tình, anh ta là cái loại người mạnh mẽ cao ngạo, căn bản không hợp với chị.”

“Mạnh mẽ cao ngạo có gì không được?” Chương Gia Nhạc cười đầy chờ mong, trong đầu hình dung hình ảnh anh ta. “Người đàn ông như vậy chắc chắn rất có mị lực.”

“Em không cần nghĩ nhiều, anh ta không thích hợp với chị.”

“Cái nhìn của em lại khác, chị cả không thích hợp nhất chính là loại đàn ông thư sinh nho nhã quá mức, loại đàn ông mạnh mẽ và cao ngạo này mới có thể ngăn chặn chị cả, đem chị bắt lấy, dạy dỗ không cho chị chạy loạn.”

“Chị cũng không phải con chó con, sao lại có chuyện chạy loạn a?”

“Em từng nghe có người nói, chị cả là một người không thể nắm bắt trong lòng bàn tay.”

Cô buồn cười làm cái mặt quỷ “Đấy chắc hẳn là cái tên họ Lí kia nói đi?”

“Em không nhớ rõ lắm, có điều đây là sự thật, ít nhất là đối với người đàn ông bình thường thì không thể nắm bắt được chị.”

“Chị cũng không phải loại pha lê dễ vỡ, sao lại nói đến chuyện nắm trong lòng bàn tay?” Quả thật cô không phải muốn nghi ngờ đàn ông, nhưng tại tính cách của cô quá mạnh mẽ, lại rất có chính kiến, đàn ông không có biện pháp đối đầu với cô, có người cố tình tiếp cận cô, hèn cô cuối cùng ngược lại làm cho cô mất đi cảm giác về người đó lúc ban đầu.

Nhớ đến mẹ cô từng nói, đó là bởi cô chưa gặp được chân mệnh thiên tử, mẹ cô nói “Đến thời điểm có người toàn tâm toàn ý yêu thương con, con sẽ không để ý đến chuyện anh ta có trói chặt con hay không, mà là để ý xem anh ta có muốn trói chặt con hay không.”

Giờ nghĩ lại, có lẽ đúng thế, cô đối với đàn ông cảm giác thật nhanh trở thành lãnh đạm, Chính là có thể cô vẫn chưa gặp được chân mệnh thiên tử của mình, cơ hội gặp được quả thật rất nhỏ bé!

“Người đàn ông một khi gặp được người mình yêu đến chết chỉ hận không thể để nắm chặt người mình yêu trong lòng bàn tay.”

“Người đàn ông không đủ tự tin mới làm chuyện này.”

Chương Gia Nhạc bẻ bẻ các ngón tay trên bàn tay, tràn ngập chờ mong nói “Em thật muốn được trải nghiệm một lần tình yêu điên cuồng của đàn ông.”

Chương Gia Quân cười trừ, sau đó nằm ngửa lên giường. Hiện tại cô đang một cổ hai tròng, một bên là ba già đang liên tục thúc ép chuyện kết hôn, tuyên bố cô trong năm nay nhất định phải hát bài ca kết hôn, mỗi cái cuối tuần đều muốn cô ra ngoài hẹn hò này nọ mới yên, một bên là Bạch Vũ Đường muốn cô chơi trò chơi tình yêu... đây đúng là hoạ vô đơn chí.

Hiện tại cô cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước, nói không chừng lương tâm Lí Duẫn Trạch đột nhiên sống lại, quyết định giúp cô tìm một đối tượng kết hôn thích hợp a... Chỉ hi vọng là thế!

Mùa xuân là mùa trăm hoa đua nở, tuy rằng hiện tại là buổi chiều tà, trong không khí ngưng đọng một chút khí lạnh khiến người ta run rẩy, có điều giờ phút này Chương Gia Quân lại giống như là đang ngồi trong lò lửa, nhiệt độ nóng đến mức có thể lập tức nổ tung.... Không đúng, chính xác phải nói là tử khí đang muốn bùng nổ.

Chuyện yêu đương nam nữ tất nhiên sẽ có chuyện hẹn hò, có điều, người đàn ông này không biết sao sau khi mất tính vài ngày lại nhảy ra? Anh ta xem cô là cái gì, là cái loại gái mà anh ta gọi đến bảo đi dễ dàng hay sao?

“Lên xe!” Bạch Vũ Đường lại một lần nữa hạ thấp người nói.

“Thật xin lỗi, hôm nay tôi bận đi nhà sách cả ngày, không rảnh hẹn hò với anh, tạm biệt!” Cô cố gắng bảo trì lễ phép cúi đầu tạ lỗi với anh, sau đó chậm rãi bước đi, mục tiêu là điểm xe bus.

Không nghe thấy tiếng bước chân đi theo, cô nghĩ chắc anh ta đã bỏ cuộc. Vậy cũng tốt, cô cũng không cần phải tốn công cùng anh ta đòi co, chính là không biết sao lại cảm thấy có gì đó kỳ quái, không nghĩ anh ta lại là người dễ dàng buông tha người khác như vậy....

“Lên xe đi.” Bạch Vũ Đường không đi cùng phía sau mà lái xe chậm chậm theo bên cạnh cô.

Cô dừng chân, xoay người đối mặt với người ngồi trong xe, ảo não nói “Anh đi theo tôi làm gì? Tôi không phải nói hôm nay tôi bận không rảnh đi hẹn hò cùng anh sao?”

“Tôi cũng thích nhà sách, cùng đi đi?”

Tình huống này khiến cô không biết phải làm sao. “Anh sao phải theo tôi đến nhà sách?”

“Hàng tháng tôi đều có chọn một ngày để đến nhà sách.”

Người ta nói đưa cô đi nhà sách đương nhiên cô không có lý do gì để cự tuyệt nữa, vậy lên xe thôi.

Nửa giờ sau bọn họ đã có mặt tại bách hoá sách, qua mắt phút anh đã phát hiện mục đích của cô không phải là sách, mà là đồ dùng văn phòng phẩm và mấy thứ nhãn vở linh tinh gì đó.

“Tôi còn nghĩ chỉ có trẻ con mới có hứng thú với những thứ này a.”

“Công việc của tôi làm chính là thiết kế những đồ này.”

“Thảo nào em lại thích chụp ảnh.”

Đi? Cô kinh ngạc nhướn mày, “Anh làm sao biết tôi thích chụp ảnh?”

Thoáng giật mình, anh cười khanh khách hỏi cô “Em không phải đã nói qua sao?” Ngay rồi, không cần thận lại nói ra lời.

“Tôi có nói qua sao?” Chương Gia Quân hoang mang ôm đầu, sao cô lại không có ấn tượng nhỉ?

“Tóm lại, tôi biết em thích chụp ảnh, có điều tôi thật kinh ngạc khi em làm công việc có liên quan đến nghệ thuật a.”

“Tôi từ nhỏ đã thích vẽ, lớn lên tự nhiên bước vào con đường nghệ thuật, ngoài thiết kế văn phòng phẩm, tôi còn tham gia một đội chụp ảnh.”

Ánh mắt anh nhìn cô nhất thời có chút ngạc nhiên, giống như đây là việc làm không thể tin nổi.

“.....Anh nhìn cái gì?” Vì sao ánh mắt của anh ta lại khiến cô có cảm giác bức bách như thế?

“Em đúng là một cô gái khó hiểu.”

“....Tôi có gì khó hiểu? Có điều chỉ là kiên trì theo đuổi thứ mình thích, cố gắng làm tốt chuyện của mình thôi, chẳng lẽ anh không thế sao?” Người đàn ông này thật là đang ghét, làm gì mà khiến cô tâm hoảng ý loạn chứ?

“Tôi không đặc biệt thích hay không thích gì, căn bản là khi mới sinh ra đã bị đưa vào khuôn khổ học tập, bị người khác kỳ vọng thành người vĩ đại. Người vĩ đại làm chuyện gì cũng phải thành công, cuộc sống hoàn toàn không có cái gọi là thất bại.” Mỗi người nhìn thấy anh xuất thân giàu có thì cảm thấy hâm mộ, có điều không ai phát hiện, trên vai anh có bao nhiêu gánh nặng. Từ khi hiểu chuyện đến nay anh chưa từng có cơ hội để nghỉ ngơi, cuộc đời chỉ có duy nhất một mục tiêu, đó là để người khác thấy anh là người vĩ đại.

“Anh đúng là cuồng vọng!”

“Em không thích?”

“...Đó là chuyện của anh, không liên quan đến tôi.” Cô ghét nhất người có quá nhiều tham vọng, ít nhất là trong nhận thức của cô, loại người này thường được cô đưa vào danh sách “cực tuyệt giao tiếp”. Có điều thật kỳ quái, sao cô lại không có cảm giác bài xích với người đàn ông này...Được rồi, cô phải thừa nhận, lần đầu gặp nhau của bọn họ khá đặc biệt khiến cô không có cơ hội sinh lòng chán ghét với anh, tự nhiên sẽ không nghĩ muốn soi mói tật xấu của anh ta.

“Chúng ta đang nói chuyện yêu đương, em thích gì chính là vấn đề quan trọng với tôi.”

“Tôi nói không thích, không lẽ anh sẽ sửa sao?”

“Cái này có thể là bản tính trời sinh, muốn bỏ cũng không phải dễ, có điều sẽ cố gắng tiết chế một chút, như thế cũng được xem là có cố gắng đi.”

“Anh cũng là người thành thực đi.”

“Tôi không phải đã nói sao, tôi đối với em là thật lòng.”

Đúng vậy, nếu là thật lòng sẽ được đáp lại chân tình. Có điều cô sao lại cảm thấy xấu hổ mà đỏ mặt? Còn cổ tính nói to lên để át đi cái nóng đang lan đến khắp người.

“..... Tôi đi xem đồ dùng văn phòng phẩm, anh xem sách của anh đi, không cần đi theo tôi.”

Cô cố gắng đem sự chú ý của mình trở lại với công việc, cuối cùng chỉ có thể mau mau chấm dứt công việc.

Có điều, cô hiển nhiên chưa quên cái gì gọi là lễ thượng vãng lai, anh đưa cô đi nhà sách, kế tiếp cô không thể cực tuyệt đi uống cà phê cùng anh, bọn họ đang “Nói chuyện yêu đương” không tránh được phải ngồi xuống cùng nhau, cái chính là....

Cô ngồi nghiêm chỉnh cầm lấy cà phê mà nhân viên phục vụ đưa đến, ra vẻ nhăm nháp tinh tế, chỉ mong mùi cà phê có thể khiến cô có thể bình tĩnh đối diện với người đàn ông trước mặt.

“Em thật lo lắng.” Bạch Vũ Đường cười như không cười nhún mày với cô.

“...Tôi đâu có lo lắng?” Đùa à, cô chính là chị của ba cô em gái, luôn phải ra mặt bảo vệ ba cô em gái, ngay cả cơ hội sợ hãi cũng không có, cả cơ hội lo lắng cũng không có... ít ra việc cô lo lắng cũng không dễ dàng để người nhà nhìn ra.

Anh nhẹ giọng cười. Cô khẳng định không phát hiện chính mình đang lo lắng, đúng là cái đồ cứng đầu.

“Anh cười cái gì?” Chương Gia Quân hơn đôi trừng mắt.

“Em thật đáng yêu!”

Mặt của cô lập tức đỏ lên, lắp bắp nói mấy câu cho qua chuyện “Anh... là đang muốn nói tôi thật ngây thơ đi.”

“Tôi không biết là đáng yêu lại tương đương với ngây thơ đấy, vậy tôi đổi lại một kiểu hình dung khác nhé, em đúng là một cô bé một mặt.”

Mặc kệ là đáng yêu, ngây thơ hay cô bé đi, tóm lại mỗi lời nói, hành động của anh đối với cô đều giống như đối với cô gái là mối tình đầu của mình, đầu óc một mớ hỗn loạn, bên tai chỉ nghe thấy tiếng đập ầm ầm của tim mình....

“Em đang nghĩ muốn tôi?”

“Gì?”

“Mấy ngày nay cuối cùng tôi cũng đến tìm em. Tôi nói muốn nói chuyện yêu đương nhưng lại không thấy người đâu, có phải em giận không?”

“...Tôi sao phải giận?” Người đàn ông này luôn khiến cho cô không biết làm thế nào? Cô sẽ không thật sự tin loại lời ngon tiếng ngọt buồn cười này... Có điều, anh sao lại có thể nói lời ngon tiếng ngọt a? Anh thật sự không giống loại đàn ông biết nói mấy lời ngon tiếng ngọt ấy.

“Tôi còn tưởng em giận.”

“... Tôi cũng không phải loại nhỏ mọn, cũng không có thời gian để giận dỗi vì chuyện nhỏ ấy.” Kỳ quái, cô hôm nay biểu hiện đã lễ phép đến thế, anh ta sao có thể nhìn ra a?

“Chúng ta là người yêu, em có quyền tức giận với tôi.”

“..... Tôi không phải là người thích tức giận lung tung.” Cô quả thật không tức giận, bởi vì không thêm để ý nên không tức giận, mà nguyên tắc xử sự của cô chính là đối với mọi chuyện đều đối mặt thoải mái, tự nhiên cũng ít tức giận, có điều hôm nay cô thế nào lại để anh làm cho nổi trận lôi đình... Cô chính là nhất thời không khống chế được, loại tình huống này nhất định về sau sẽ không bao giờ... phát sinh nữa.

“Tôi thà rằng em cứ giận tôi.” Thấy cô bộ dạng không biết nói gì, anh bất đắc dĩ buông tiếng thở dài nói “Về sau dù công việc vội đến đâu tôi cũng nhất định mỗi ngày dành thời gian cho em.”

“Anh không cần... ý của tôi là, tôi không muốn biến thành gánh nặng của anh.” Lại nữa, người đàn ông này chỉ cần một ánh mắt đã có thể khơi lên sự áy náy trong cô.

“Trong tình yêu nam nữ không thể tránh được chuyện trở thành gánh nặng của nhau.”

Đúng vậy, khi để ý đến ai đó, đối phương tự nhiên trở thành gánh nặng của mình, có điều, bọn họ cũng không phải là thật sự nói chuyện yêu đương, nhưng sao trong lòng cô lại có một cơn lốc xoáy đang xoay vần a?

3. Chương 3

“Tôi ở ngoài công viên, chờ em.”

Thật là một người đàn ông bốc đồng, muốn gặp cô liền nhắn cái tin nhắn ngắn ngủn như vậy, cô từ khi nào thành người chuyên ngồi đợi tin nhắn của anh ta chứ?

Không thể tức giận, tuyệt đối không được tức giận, không, chính xác là không bao giờ vì người đàn ông này mà tức giận, bởi vì cô không thêm để ý đến anh ta, chính là vì nhược điểm không mấy hay ho đang nằm trong tay anh ta nên hiện giờ mới phải chịu cảnh gọi đến gọi đi thế này, đúng thế.... Tin nhắn như thế thật khiến người ta tức điên, thật không muốn để ý đến anh ta tí nào.

Đúng, không cần để ý anh ta, tuyệt đối không để ý anh ta mới có thể bỏ thói quen bốc đồng này, có điều... liếc mắt nhìn đồng hồ trên đầu giường, cô không khỏi cười khổ. Người đàn ông này thật biết chọn thời gian, giờ đã quá mười giờ gần mười một giờ, nếu mặc kệ anh ta có khi nào anh ta vẫn cứ thế đợi không?

Nếu biết trước thế này cô thà không tìm Lí Duẩn Trạch giúp đỡ, nếu chưa từng tham gia hoạt động “bắt” người cũng sẽ không lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế này.

Ném bút vẽ cô đứng dậy đồng thời nắm lấy điện thoại và chìa khoá, cả người lao nhanh ra giá treo áo khoác lấy áo khoác mặc vào, vừa bước ra cửa lại vội trở lại đứng trước bàn trang điểm, tùy ý lấy cây bút chì đang găm trên tóc xuống, lấy tay vuốt vuốt mấy sợi tóc bị xô ra, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi nhà.

Ra tới đầu phố, cô đã nhìn thấy xe Bạch Vũ Đường đỗ đối diện công viên, cô tự động mở cửa xe ngồi vào bên trong, cửa vừa đóng liền có một ly trà long nhãn táo đỏ đưa đến trước mặt.

Nhìn thấy chén trà trong tay thì bỗng chốc nổi tức giận nhất thời biến mất, cô không tự nhiên nói “Tôi không phải đã nói sao, anh không cần phiền toái chuẩn bị cái này, tôi muốn uống thì sẽ nhờ mẹ tôi chuẩn bị.” Từ khi cô nói cô thích trà long nhãn táo đỏ thì anh luôn vì cô mà chuẩn bị.

“Đây là thành ý, không giống với của mẹ em.”

“....Tôi biết anh công việc bề bộn, anh không cần phải lo lắng chuyện của tôi.” Bình tĩnh một chút, ngàn vạn lần không cần vì lời ngon tiếng ngọt của anh ta mà rối loạn... Nếu không phải biết anh ta là người đàn ông cao ngạo thì cô nghi ngờ anh ta chính là cao thủ sát gái mới có thể tùy tiện nói một câu đã khiến cô tâm hoảng ý loạn.

“Tôi thích lo lắng vì em.”

Cô mở ra nắp của bình giữ nhiệt, uống một ngụm trà long nhãn táo đỏ ngọt ngào, điều chỉnh nhịp đập của tim bình ổn lại, một lát sau cô lại tiếp tục thuyết giảng anh. “Mỗi ngày đều chạy lại đây, còn chuẩn bị mấy cái này, anh không mệt chết sao?”

“Vì em thích có một tôi cũng chịu được.”

Lúc này đây cô chỉ có thể á khẩu không biết nói gì. Đúng vậy, nam nữ yêu nhau vì đối phương có chịu một mỗi một chút cũng cảm thấy ngọt ngào, đáng giá. Có điều tình huống giờ của bọn họ không thể đánh đồng..... Đợi một chút. Không lẽ anh ta thật nghĩ bọn họ đang nói chuyện yêu đương?

“Em giờ vẫn còn hoài nghi chuyện tôi nói tôi với em là “Nhất kiến chung tình” là nói đùa sao?”

“Nếu có một ngày có một cô gái xa lạ đột nhiên nói với anh, cô ấy đối với anh “nhất kiến chung tình”, vậy anh sẽ tin sao?”

“Cái này còn tùy tình huống nữa.”

“Coi như không đi, anh sẽ không tin, nói không chừng anh còn chế nhạo cô gái kia đầu óc có vấn đề cũng nên, à không, phải nói là anh sẽ nghĩ cô gái này đối với mình nhất định có mục đích.” Mà cô chính là tin vào về sau, anh ta nhìn thế nào cũng không giống người đầu óc có vấn đề.

“Tóm lại, em chính là đang nhận định rằng lời nói nhất kiến chung tình của tôi với em là có mục đích.”

“Con người tôi không tự kỷ như vậy.”

Bạch Vũ Đường nheo mắt xem xét cô “Tôi còn nghĩ những người làm nghệ thuật rất lãng mạn.”

“Người làm nghệ thuật đương nhiên lãng mạn, có điều sự lãng mạn này chỉ nằm trên phương diện công việc, đời thật còn có nhiều vấn đề khác, mà cuộc sống mới là thế giới thật.” Mỗi người đều có tình cảm và lý trí, ở cô lý trí nắm quyền chủ đạo trong cuộc sống.

“Chúng ta đúng là sống trong thế giới thật, có điều thế giới thật cũng có kỳ tích a!” Cô đối với anh mà nói chính là kỳ tích. Anh chưa từng nghĩ mình sẽ “gặp mặt” một cô gái nào như cách anh gặp cô, từ đây về sau chỉ cần nghĩ lại thời khắc ấy anh đều cảm thấy mọi chuyện thật thần kỳ.

Cô không có khả năng hiểu được tâm tình của anh, cô không thuộc thế giới của anh, anh cũng không thuộc thế giới của cô, có điều chính là ông trời đã cho anh cơ hội này... anh có nên cảm tạ Hà Hi Nhiên không nhỉ? Nếu không có cô chắc anh vẫn đang do dự có nên đến gần cô hay không.

Tuy ánh sáng trong xe không tốt nhưng cô cảm giác được ánh mắt của anh nóng như lửa, hại cô cảm thấy chính mình giống như sắp bốc cháy, lo lắng không cẩn thận sẽ xảy ra hoạ hoạn mất.

Thanh thanh giọng nói cô ra vẻ thoải mái nói “Đã khuya rồi, anh nên về sớm đi.”

“Nếu em yêu một người đàn ông em sẽ kiên trì đến cùng vì tình yêu đó không?”

“Gi?”

“Em sẽ vì người đàn ông em yêu mà biến thành tầm ngấm của mọi lời công kích, mắng chửi em cũng sẽ không gục ngã mà từ bỏ người em yêu sao?”

“.....Tôi không hiểu ý của anh.”

“Trước đây tôi vẫn nghĩ, nếu gặp được người con gái mà mình không nên yêu tôi sẽ làm sao bây giờ? Buông tay hay không? Trước đây tôi luôn nghĩ, cuộc sống có nhiều vấn đề, không nhất thiết phải lãng phí vì chuyện ấy, có điều hiện tại hình như có chút thay đổi, có một số chuyện bộ não không thể khống chế, đặc biệt là chuyện tình yêu.” Dừng một chút, thanh âm của anh càng thêm trầm thấp. “Tôi nguyện ý vì người mình yêu mà đương đầu với mọi khó khăn.”

“...Con người của tôi luôn không thích chuyện phiền toái, biết rõ con đường này toàn bụi gai vì sao lại không chọn con đường bằng phẳng để đi?” Tình huống hiện tại là gì đây? Bọn họ sao lại nói đến cái chủ đề này đây?

“Đúng vậy, em không biết tình yêu chính là biến người ta thành ngốc nghếch sao?”

“Có lẽ thế đi.” nếu tình yêu không biến người yêu thành ngốc nghếch thì rất khó có thể kiên trì, cô chính là thiếu mất sự ngốc nghếch kia, mỗi lần tình yêu vừa muốn bắt đầu sẽ liền héo tàn, bạn bè thường nói cô quá lý trí, yêu đương cũng không nhất định phải kết hôn, làm gì mà nghiêm túc thế chứ? Đúng vậy, bên trong cô vẫn tiềm ẩn một tư tưởng cũ kỹ, đem chuyện yêu đương và chuyện kết hôn hợp lại làm một.

“Em không thể tin tôi đối với em là nhất kiến chung tình, nhưng có thể đối với tôi có một chút ngốc nghếch không?”

“Cái... cái gì?”

“Không cần suy nghĩ nhiều, đơn thuần cùng tôi nói chuyện yêu đương.”

“...Tôi không phải hiện tại vẫn đang cùng anh nói chuyện yêu đương sao?”

“Em hiểu ý của tôi mà. Hiện tại em cùng tôi nói chuyện yêu đương chẳng qua chỉ là chống đối lại thôi, cũng không phải có sự liều lĩnh ngốc nghếch.”

Anh nói đúng, dù sao sự thật đúng là như thế, cô sao có thể sinh tâm tư khác đây?

Không biết từ lúc nào Bạch Vũ Đường đã đem bình giữ nhiệt trên tay cô cất đi, sau đó nắm bả vai cô, làm cho hai người đối mặt với nhau “Cái gì cũng không nghĩ, chỉ cần đơn thuần nói chuyện yêu đương cùng tôi, có được không?”

“... Nói chuyện yêu đương liền nói chuyện yêu đương, anh sao lại yêu cầu nhiều như vậy?”

“Nói chuyện yêu đương chẳng qua chỉ là quá trình tất yếu để thành lập mối quan hệ của hai người, quan trọng hơn chính là tâm ý của đối phương, mà tôi đối với em chính là thật tâm.” Anh hơi ngả về phía trước, đôi môi khẽ chạm lên trán cô, toàn thân cô cứng đờ giống như bị điện giật. “Đây là lời thề của anh, nhất định anh sẽ khiến em yêu anh.”

“.....Tôi.... Khuya rồi, tôi phải về.” Cô kích động xoay người mở cửa nhảy khỏi xe.

“Tặng em.....”

Anh mới xuống xe đã thấy cô hoá tốc đi vào ngã tư đối diện, đành phải lấy điện nhắn tin cho cô, bảo cô sau khi về nhà nhắn tin cho anh biết cô đã về nhà an toàn.

Chỉ ba phút sau có tin nhắn của cô, anh lúc này mới yên tâm lên xe rời đi.

Trong khi Bạch Vũ Đường rời đi thì Chương Gia Quân đang ngồi trong chăn võ võ trán. Anh như thế nào có thể làm thế? Quá bất ngờ, ít nhất cũng phải để cô chuẩn bị tâm lý chứ, cô mới không để ý một chút mà... trời ạ! Cô đang nghĩ cái gì, đáng lẽ cô phải lên án anh vô sỉ mới đúng chứ, đằng này lại oán giận anh không thông báo cho cô, cho dù anh có nói ra thì cô có cảm thấy chuyện anh hôn cô là chuyện được phép không?

Loại cảm giác này thật sự khiến người ta chán ghét, đột nhiên trong lúc đó, anh hình như đã vượt qua phòng tuyến của cô mà cô hoàn toàn không phát hiện ra, cô cuối cùng có thể như lời anh nói... sẽ yêu anh?

Chương Gia Quân lắc đầu. Không có gì ràng buộc, mà cái kia cũng chỉ là nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, không đến mức làm cho thế giới của cô biến đổi được. {hana: chuồn chuồn lướt nước ý chỉ hành động hời hợt, không đạt được chiều sâu đáng có}

Nhất thời cảm giác thoải mái ảm áp lưu lại người cô suốt đêm.

Đây là cuộc họp gia đình của Bạch gia, thành viên trong Bạch gia đều có mặt đông đủ, lúc này mỗi người đều cố gắng để mình có thể ở gần người có quyền lực nhất trong Bạch gia – Bạch đại lão gia, bởi vì biểu hiện của họ hôm nay có thể thay đổi địa vị của họ trong gia tộc, chỉ có gia đình Bạch Vũ Đường là ngoại lệ, Bạch Vũ Đường luôn không đếm xỉa gì mà chỉ nằm ở ghế ngoài sân phơi nắng đọc sách.

Anh thoải mái tự tại bày ra bộ dáng tự tin cao ngạo, có điều những người này cũng không biết, để có ngày hôm nay anh cũng đã phải trả giá, mà so với người khác sự trả giá này còn khốc liệt hơn. Hoàn cảnh đã đưa đến cho anh cơ hội nhưng nếu muốn đứng vững, không bị người khác làm dao động chính là phải dùng thực lực của bản thân.

Lúc này có một hương nước hoa nồng đậm bay đến, Bạch Vũ Đường không tự giác nhíu mày. Tuy nói phụ nữ dùng nước hoa cũng là một loại lịch sự, có điều sao không thể chọn một loại có hương thơm nhẹ nhàng một chút sao? Phụ nữ Bạch gia không lẽ sợ người ta không chú ý hay sao mà phải cố gắng để bản thân có thêm hương vị, nghĩ chỉ cần thể có thể tăng giá trị tồn tại của bản thân sao?

“Anh luôn nhàn nhã như vậy sao?” Hà Hi Nhiên dựa lưng vào bức tường đá cẩm thạch cạnh sân phơi nắng, chặn ánh sáng của Bạch Vũ Đường, thì ra hương thơm đậm đặc là trên người cô.

Có điều người đọc sách hoàn toàn không di động ánh mắt, chỉ là nét mặt càng lúc càng nhăn lại. Sao lại là cô ta? Anh rõ ràng biết cô gái này không thể xuất hiện trong cuộc họp gia tộc, cô nhất định đã chiếm được tình cảm của ông nội, nói cách khác, Hà Hi Nhiên đã chính thức là cháu dâu được ông nội anh tuyển chọn, lúc này chỉ cần anh gật đầu là hôn sự có thể tiến hành.

“Tuy rằng anh đã là người kế nghiệp công khai của Bạch gia nhưng anh cũng không lo lắng địa vị của mình bị uy hiếp sao?”

Anh có lo lắng không? Có, đã từng. Có điều, anh hận cảm giác bị người khác đè đầu cưỡi cổ, bản thân đi nói xấu người khác, cái này không phải là rất khó chịu sao? Bởi vậy, anh làm mình mạnh mẽ, cố gắng tự thân tiến lên, tiền vốn cùng tài sản hiện giờ không cần sự che chở của gia tộc, thế giới của anh cũng không sụp đổ nổi.

“Tôi nghĩ, anh khẳng định không để họ vào mắt, đây là đương nhiên, bọn họ căn bản không sánh được với anh, có điều không cần khinh địch, cần thận nuôi hổ hoạ thân.”

Bạch Vũ Đường vẫn không buồn hé răng, anh có nuôi hổ hay không cũng là chuyện của anh, liên quan gì đến cô?

“Anh không phải là quá thất lễ sao!” Mãi không nghe anh đáp lại, Hà Hi Nhiên giận dữ giật cuốn sách trong tay anh “Nhìn tôi một mình lăm nhăm anh cảm thấy đáng xem lăm sao?”

“Tôi cũng không nói lời khinh bỉ, nếu chịu không nổi cô có thể chạy lấy người.”

Anh vươn tay, cô chần chờ một lát sau đó mới không cam tâm tình nguyện trả lại sách cho anh, khi anh nhận lại sách lại đem đặt lên bàn trà. Có con tiểu ma tước bên cạnh lải nhải không ngừng anh cũng không thể đọc sách a.

Anh lấy điện thoại nội bộ gọi vào phòng bếp, kêu nhà bếp chuẩn bị hai phần trà xanh cùng điểm tâm nhẹ.

“Anh không tò mò vì sao tôi lại ở đây?”

“Tôi không muốn biết.”

“Anh thật sự không lịch sự.”

“Cô không phải mẹ tôi, vấn đề này không đến phiên cô lo lắng.”

“Anh... quên đi, tôi rất cuộc hiểu được vì sao bên cạnh anh lại vắng vẻ như thế, anh đúng là người đàn ông khiến người khác không thoải mái.” Hà Hi Nhiên tao nhã đến ngồi trên một chiếc ghế khác cạnh bàn trà.

Đúng thế, anh quả thật biết cách làm thế nào để những người xung quanh mình tự động rút lui, dù sao từ nhỏ cái anh muốn không phải là lấy lòng người khác, mà chính là muốn làm người lãnh đạo cả gia tộc.

Lúc này người hầu bưng trà và bánh lại, Hà Hi Nhiên tự động giúp hai người châm trà, tiếp theo tự thưởng mình một chiếc bánh bích quy chocolate hạnh nhân, gặt đầu khen ngợi, đồng thời cầm một chiếc đĩa đến cho anh.

“Cái này rất ngon, anh cũng nên thử xem.”

Bạch Vũ Đường có chút dăm chiêu liếc mắt một cái, sau đó uống trà.

Cô nhún vai, đưa bánh lên miệng, thật là ngon a!

Sau khi đã ăn uống thỏa mãn, cô lại bắt đầu chủ động tấn công anh “Hôm nay tôi xuất hiện ở đây chắc anh cũng đoán được tôi đã nhận được sự tán thành của người nhà anh, lúc này chỉ còn lại anh, anh hay thận trọng suy nghĩ một chút về chuyện kết hôn của chúng ta đi.”

“Vấn đề này không phải chúng ta đã sớm nói xong rồi sao?”

“Chúng ta kết hôn là chuyện đại hỉ, chuyện này không phải rất tốt sao?”

“Cái gì mà đại hỉ? Ít nhất tôi là đương sự cảm thấy không vui mừng, mà cô không phải cũng thế sao?”

Hơi giật mình, cô khoa trương cười ha ha “Tôi không vui mừng, vì sao lại muốn gả cho anh?”

“Lí do này chỉ mình cô biết.”

“Lí do của tôi rất đơn giản, tôi là cô gái có mắt nhìn, hiểu được giá trị của đàn ông.”

“Thật đáng tiếc, cô cũng không phải là cô gái mà tôi muốn nắm bắt.”

“Cô gái kia có tồn tại thật không?”

“Tôi không phải đã nói, phép khích tướng với tôi không hiệu quả sao.”

Xoa xoa cằm, giọng cô hơi trầm ngâm “Anh chính là người nối nghiệp của Bạch gia trong tương lai, trong lòng anh có người phụ nữ của mình, Bạch gia không một ai phát hiện, chuyện này có thể sao? Cho nên tôi thật sự hoài nghi cô gái này có tồn tại hay không.”

“Chẳng lẽ cô nghĩ rằng ông nội tôi sẽ cài cơ sở ngầm bên người để giám thì nhất cử nhất động của tôi sao?” Bạch gia không một ai dám làm trái ý của ông nội anh, chính vì thế sao ông nội lại phải tốn sức sắp xếp người bên người anh đây?

Anh đùa cợt nhếch miệng cười “Cô có thể đi mật báo.” Tuy biết ông nội sẽ không làm mấy chuyện nhảm chán này, nhưng không nhắc tới không có nghĩa là anh không có phòng bị, anh làm việc luôn xem xét trên dưới, đúng thế.

Hai tay Hà Hi Nhiên gia nhau đặt trên bàn trà, cả người hơi nghiêng về phía trước thấp giọng nói “Tôi cũng không phải là người không có mắt nhìn, cũng không muốn lãng phí tâm tư lên một người mà trong lòng đã ngập bóng người con gái khác. Chỉ cần anh có thể chứng minh người con gái anh muốn nắm bắt có tồn tại, tôi nguyện ý rời đi, ngược lại, nếu cô gái kia hoàn toàn không tồn tại, anh không được phép ngăn cản tôi tiếp cận anh.”

Đây là phép khích tướng, nhưng lúc này đây lại khiến anh cảm thấy hứng thú “Vì sao lại muốn nhìn thấy cô ấy?”

“Anh không muốn làm ọi người có được niềm vui lớn thì cũng phải cho tôi biết tôi đã thua bởi tay ai chứ.”

“Tôi sẽ suy nghĩ đề nghị của cô.”

“Chúng ta lấy trà thay rượu cạn một ly, thật vui vì chúng ta có thể đạt được hiệp ước.” Cô bưng chén trà lên, Bạch Vũ Đường làm như không thấy, không có hứng thú cùng cô chơi trò chơi, không quan tâm tới cô nàng tự đắc này.

Bầu trời ngoài cửa sổ thật xanh, những tầng mây trắng phủ đầy trời, hai màu xanh trắng đan vào nhau thành một mảng biển mây, vô cùng xinh đẹp. Có điều đối với Chương Gia Quân mà nói, đây là một ngày vừa âm lại vừa trầm. Đơn giản là tối qua Bạch Vũ Đường không xuất hiện như bình thường.

Đêm hôm qua cả đêm cô không thể ngủ say, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, buổi sáng nay tỉnh dậy người giống như bị ốm vậy, vấn đề càng nghiêm trọng hơn khi ngay cả bữa sáng là việc cô coi trọng nhất trong ngày cô cũng chỉ ăn tùy tiện qua loa.

Mỗi tuần cũng chỉ có một hai ngày nghỉ, tinh thần con người cũng không tránh khỏi việc trở nên lười nhác, cô rất muốn nói tự phục mình, có điều cô biết không phải như thế, tất cả chuyện này đều bởi vì Bạch Vũ Đường tối hôm qua không xuất hiện. {hana: sức mạnh của thói quen, cái này đã nói ở lần Tiểu Hỉ và Tiểu Phúc...chậc... thói quen chính là thứ đáng sợ nhất á}

Tuy rằng cô luôn oán giận phương thức xuất hiện của anh, nhưng không biết từ khi nào cô đã có thói quen chờ tin nhắn của anh, gặp anh lòng của cô thoáng một tia nhảy nhót, chậm không nhận được tin nhắn của anh lòng cô lại trở nên lo lắng.

Buông di động, Chương Gia Quân nén tiếng thở dài, không nhớ rõ đây là lần thứ mấy cô kiểm tra di động trong hôm nay, “Mình sẽ không nghe điện thoại cũng như không đọc tin nhắn.” Ý niệm này luôn nhảy ra trong đầu cô, hại cô không tự giác dùng tay nắm chặt điện thoại, trong khi cô đang ý thức được bản thân đang làm gì thì di động lại bị cô kiểm tra thêm một lần.

Cô đứng dậy rời khỏi khu đọc sách, đưa điện thoại giấu dưới gối, không nhìn thấy sẽ không muốn xem nữa đi?

“Chị làm sao vậy?” Chương Gia Nhạc đột nhiên từ phía sau đẩy đẩy người cô.

Giật mình, cô xoay người nhìn trừng em gái “Em làm gì mà lén lút đẩy chị vậy?”

“Em đâu có? Em đứng ở cửa nhìn một lúc lâu, chính là do chị tâm thần bất ổn, không biết đang suy nghĩ cái gì a.” Cô hai của Chương gia đưa khay đồ ăn trên tay đến trước mặt cô, bên trên khay có để một miếng bánh ngọt và một ly trà. “Em thấy buổi sáng chị không ăn được nhiều, nghĩ đến hôm qua em có làm một ít bánh ngọt vẫn còn để trong tủ lạnh, giờ mang lên cho chị ăn.”

“Cảm ơn em.” Cô nhận lấy khay đồ ăn đem đặt lên bàn làm việc, kéo ghế ngồi xuống, từng miếng từng miếng ăn ngon lành.

Chương Gia Nhạc ngồi xuống mép giường, vẻ mặt có chút dăm chiêu quan sát cô.

“Em nhìn chị làm gì?”

“Chị cả, chị không phải đã rơi vào lưới tình đi?”

Keng! Chiếc đĩa trên tay rơi xuống khay, cô không tự nhiên cong khoé môi, cười nhạt nói “Em đang nói linh tinh gì thế?”

Chương Gia Nhạc thần bí thấp giọng đáp “Theo em thấy, người đàn ông kia nhất định phải đẹp đến ngây người.”

“....Người đàn ông gì?” Em hai thật sự đã nhìn thấy Bạch Vũ Đường sao?”

“Chị mỗi ngày buổi tối thường lên ra ngoài hẹn hò với người ta a.”

“Chị buổi tối lên lút hẹn hò bao giờ? Đêm qua có đi đâu....” Cô nói xong mới bắt giác nhận ra mình lỡ lời, nhanh chóng ngậm miệng.

Đúng là cái đồ ngu ngốc mà, sao lại tự mình nói ra miệng thế chứ.

“Chị cả quả nhiên đã rơi vào lưới tình!” Chương Gia Nhạc phấn khích vỗ tay tán thưởng sự thông minh của mình.

Quả thật chẳng qua là mấy ngày trước cô thấy chị cả nửa đêm lên lút chuồn ra ngoài, lại nhớ đến chuyện chị cả nói về “Trò chơi tình yêu” gì gì đây? Lúc ấy cô chính là nhất thời xúc động đi theo, chính mình cũng biết đây không phải là chuyện mà cô có thể làm, sau đó quyết định kiên nhẫn quan sát thêm vài ngày, mà cô nói “Người đàn ông kia đẹp ngây người” thực chất là lừa người, chính là muốn nói để thử chị mình thôi.

Chương Gia Quân cuối cùng cũng hiểu ra tình huống hiện thời, mình bị lừa, bị em gái lừa, cô hai căn bản không nhìn thấy Bạch Vũ Đường! Anh bình thường đều ngồi trong xe đợi cô, cô hai dù lên đi theo sau cũng không thể nhìn thấy anh được, hơn nữa nghiêm khắc mà nói, với anh không thể dùng “đẹp ngây người” để hình dung, mà phải dùng từ “khốc tề” mới hợp á.

“Em làm như mình hiểu lòng người khác lắm ấy!” Cô không hờn không giận, chỉ hơi trừng mắt.

“Là bản thân chị trì độn đi! Cái này cũng khó trách a, phụ nữ một khi bị cuốn vào tình yêu cuồng nhiệt đều như vậy đi.”

“Chị không có tình yêu cuồng nhiệt a, chị chỉ là....”

“Người đàn ông kia chắc hẳn là Bạch Vũ Đường đi.” Chương Gia Nhạc chặn lại lời cô, hai mắt loé sáng ngập tràn chờ mong. “Em thật sự muốn chạm mặt một nam nhân mạnh mẽ cao ngạo quá đi.”

Chương Gia Quân nghe xong thật đúng là dở khóc dở cười.

“Chị cả, khi nào thì cho chúng em gặp mặt a?”

Ném cho em gái một ánh nhìn xem thường, cô tức giận nói “Em suy nghĩ nhiều quá đấy, chị là bắt đắc dĩ mới cùng anh ta nói chuyện yêu đương thôi.”

“Thật sao?” Cô hai Chương gia nhún mày nghi ngờ.

“....Được rồi, chị là có chút để ý anh ta.” Cô thật sự không hiểu được trọng tâm của lời nói này rộng đến đâu.

“Em lại thấy không phải chỉ một chút, mà là rất nhiều.” Chương Gia Nhạc nghịch ngợm chớp chớp mi.

“...Không có, thật sự chỉ có một chút thôi.” Cô tuyệt đối không rơi vào lưới tình... Đúng không? Tuy rằng cô không muốn thừa nhận, nhưng cô lại có cảm giác hai người đang thật sự nói chuyện yêu đương, cảm giác chờ mong, vui sướng, mất mát, tâm tình theo anh mà pháp phồng không yên, nếu nhìn bằng mắt người bình thường thì đúng là đã rơi vào lưới tình a.

“Được được được, một chút thì một chút.” Chị của cô vốn là người rất kiên quyết, nếu chị đã chịu thừa nhận một chút cũng đã là chuyện vô cùng khó khăn a.

Lúc này Chương Gia Quân đã không còn tâm tình để ý đến Chương Gia Nhạc, tự bản thân cô đang rơi vào trạng thái trầm mặc cục bộ. Cô điên rồi sao? Căn bản không biết gì về anh, sao lại có thể ngây ngốc rơi vào một mối tình ảo thế này? Nếu nói cho anh biết chắc chắn sẽ coi cô là một con cá nhỏ đi, nhất định sẽ rất đắc ý đi.

Không được, giờ đây nhất định phải tránh gặp mặt anh, tin tưởng nếu hai người không gặp mặt một thời gian cô sẽ không dễ dàng bị anh ảnh hưởng đến vậy... Đúng thế, mấy ngày nay gặp anh đã hình thành thói quen trong cô, đột nhiên không thấy anh cô đương nhiên sinh ra cảm giác mất mát a.

Đúng vậy, cảm giác mất mát này chỉ là nhất thời thôi, chỉ cần cô trở lại thói quen không có anh, cô nhất định khôi phục lại bình thường.

Lúc này bản nhạc “thần thoại” đột ngột vang lên, hai người nhìn nhau một thoáng sau đó Chương Gia Nhạc mới giật mình nhận ra.

“Hình như là tiếng chuông di động của chị a.”

Đúng a, giai điệu quen thuộc này chính là tiếng chuông điện thoại của cô, Chương Gia Quân nhảy dựng lên, chạy đến đầu giường túm lấy điện thoại, ấn nút trả lời “Alô... Có tiện ra ngoài.... Tôi không có giận.... tôi nói là tôi không giận mà.... Anh tốt nhất nên nói chuyện chính đi..... tôi muốn chuẩn bị một chút, ít nhất phải một tiếng.... không cần, tôi có thể tự mình làm, tạm biệt.”

Buông di động, Chương Gia Nhạc lập tức kích động hỏi “Bạch Vũ Đường đúng không?”

Cô nâng ngón tay trở nhí nhí lên trán em gái cười cười tạt cho em một bát nước lạnh. “Đầu óc của em có thể nghĩ ngợi một chút không? Bọn chị không phải là hèn hờ, mà là anh ta có chuyện muốn chị giúp thôi.”

“Mặc kệ lý do gặp mặt là gì, người kia chính là người yêu... người yêu nha!” Chương Gia Nhạc làm động tác hôn gió ném cho cô.

Chương Gia Quân cảm thấy thật phiền lòng, tay xua xua, có điều điều này cũng không làm giảm niềm vui của em gái, chỉ thấy cô cười càng lúc càng vui vẻ, bộ dạng giống như đang rìng rập bí mật của bọn họ vậy.

“Con gái nên cười có duyên một chút.” Cô thật hi vọng có thể lấy bằng dính dán mồm em gái mình lại, bởi vì cô đã khơi mào lên một sự thật mà cô luôn coi thường – bọn họ đúng là người yêu.

Chương Gia Nhạc lơ đãng tiếp tục cười, sau đó đẩy đẩy chị gái “Chị không phải phải đi ra ngoài sao?”

Đúng vậy, lúc này không có thời gian làm mấy chuyện này. Có điều cô vẫn không quên nhắc nhở “Quản cho tốt cái miệng của em, không cần đi khắp nơi hồ ngôn loạn ngữ, nếu chị nghe được tiếng gió nào em nhất định phải chết!”

“Chị yên tâm, tin tức tốt như vậy đương nhiên phải để đương sự công bố với mọi người chứ.”

Tin tức tốt... Chương Gia Quân vội vàng ra khỏi nhà, không có thời gian để chính đúng sau. Tuy rằng cô và Bạch Vũ Đường trên danh nghĩa là nói chuyện yêu đương, nhưng bọn họ cuối cùng là có quan hệ gì đến bản thân cô cũng không rõ.... Ai, dù sao chuyện tương lai không ai biết trước, hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi a.

Tuy rằng rất muốn đến từ từ, muốn mượn cơ hội báo thù anh hại cô một đêm ngủ không ngon, nhưng lại nghĩ đến chuyện anh có chuyện quan trọng, Chương Gia Quân vẫn vội vàng đón taxi tới khách sạn.

Đi đến quán cà phê ở tầng một cô đã thấy Bạch Vũ Đường đang ngồi ở một góc tối, cho dù không muốn hấp dẫn sự chú ý của người khác nhưng vẻ tuấn suất của anh vẫn khiến nhiều cô gái nhìn đắm đắm, toàn thân anh phát ra khí chất cao ngạo, lúc này trong quán cà phê có ít nhất một nửa ánh mắt dừng lại trên người anh.

Đang lúc cô chuẩn bị dời bước đi về phía anh cô bỗng phát hiện ngồi đối diện anh còn một cô gái. Cô gái kia quay lưng về phía cô khiến cô không nhìn rõ cô ấy như thế nào, có điều vẫn có thể nhận ra bộ dáng cao nhả của cô, nói cách khác, cô ấy chắc hẳn là một thiên kim đại tiểu thư đi.

Nhìn lại chính mình, trên người mặc áo sơ mi quần bò đơn giản, đứng cùng vị tiểu thư cao cấp kia thật sự kém quá xa, đột nhiên cô cảm thấy bước chân của mình thật nặng nề, trong lòng hỗn loạn, anh tìm một cô gái đến là có ý gì? Anh không cần lợi dụng cô gái khác để bỏ cô, cô gái kia cuối cùng đến đây để làm gì a?

Lúc này Bạch Vũ Đường đã phát hiện ra cô, anh nhanh chóng đứng dậy chậm rãi đi đến trước mặt cô.

“Em sao lại đứng ngẩn người ở đây?” Anh vô cùng tự nhiên cầm tay cô.

“...Anh ở cùng bạn, tôi sợ quấy rầy hai người.”

“Cô ấy gặp em xong sẽ rời đi.”

Cô còn chưa kịp mở miệng hỏi rõ mọi chuyện anh đã kéo cô đi về chỗ ngồi.

“Người này chính là người cô muốn gặp, Chương Gia Quân tiểu thư.”

Hà Hi Nhiên nhìn ngẩn ra, khoé môi chậm rãi gợn lên một nụ cười châm chọc. “Tôi thật không ngờ đây, không nghĩ ánh mắt của anh lại chỉ dừng ở trình độ này, anh mà lại thích cô gái như thế này.”

Bạch Vũ Đường nghe vậy nhíu mày “Xin cô chú ý cách dùng từ.”

“Tôi chẳng qua là đang nói sự thật, ai có mắt cũng nhìn ra được là cô ấy không xứng với anh, hơn nữa nếu người con gái anh thích ngay cả mấy lời chê bai này cũng không chịu được, về sau sao có thể ở lại bên cạnh vương tử cao ngạo như anh sao?” Hà Hi Nhiên khiêu khích nhìn cô.

“Đây không phải vấn đề của cô.” Anh không tự giác nắm chặt tay Chương Gia Quân, anh sợ cô sẽ quay đầu bỏ chạy a.

“Tôi chỉ là giúp cô ấy sớm đối mặt với vấn đề, anh cũng không cần quá lo lắng thế. Tôi nói lời sẽ giữ lời, tôi chúc phúc cho anh, chỉ mong người nhà của anh có thể chấp nhận đối tượng mà anh lựa chọn.” Hà Hi Nhiên cầm lấy túi xách đứng lên, tao nhã cúi người sau đó xoay người rời đi, bộ dáng như một nữ vương cao quý.

“Không cần để ý đến lời nói của cô ta.”

“Đây là ý gì?” Chương Gia Quân bình tĩnh nói.

“Em đừng vội, anh sẽ từ từ giải thích.” Anh giúp cô ngồi xuống. “Cô gái kia là đối tượng mà người nhà anh giúp anh sắp xếp, cô ấy vẫn luôn kiên trì rằng anh với cô ấy chính là trời đất tạo một đôi, nhưng anh đã nói với cô ấy là trong lòng anh đã có người anh yêu, nhưng cô ấy không tin, trừ phi chính mắt gặp em.”

Giờ phút này cô cảm giác mình như mới chịu một cái tát “Tôi đã hiểu, thì ra từ đầu đến cuối tôi cũng chỉ là đối tượng để anh lợi dụng.”

“Không phải, nếu không cho cô ấy gặp em, cô ấy sẽ vẫn dây dưa không dứt.”

“Cô ấy là muốn đến để làm nhục tôi đúng không?”

“Anh đã giải thích rõ với cô ấy, với lại do kế hoạch gả cho anh của cô ấy không thành nên trong lòng không tránh khỏi tức giận a.”

“Anh sao lại phải giải thích với tôi? Tôi cũng thừa nhận bản thân không xứng với anh.” Cô không phải là một bông hoa trong lồng kính, mấy chuyện nhục nhã này với cô cũng không là gì, có điều quan trọng là nghĩ mình ngây ngốc rơi vào lưới tình ảo ảnh của anh, không khác nào một quân cờ trên tay anh, cô cũng rất tức giận, tự giận bản thân, cô thật là một kẻ đại ngu ngốc.

“Anh giải thích với em vì chính anh là người tạo cơ hội cho cô ấy làm tổn thương em, mà anh cũng không hề cho rằng em không xứng với anh.”

“Chuyện này không sao cả, tôi đi trước.”

Cô đứng dậy chuẩn bị rời đi lại bị anh nhanh tay tóm lại, không cho cô đi.

Chương Gia Quân muốn giằng tay ra cũng không được, cuối cùng còn bị anh kéo ngã, ngồi trở lại chỗ cũ.

Cô cảm tức trừng mắt nhìn anh “Mục đích của anh đã đạt được, tôi cũng không còn giá trị lợi dụng nữa, hẳn là có thể rời đi rồi?”

“Anh không lợi dụng em!” Bạch Vũ Đường khoé môi cong lên nói. Anh biết anh không nên cười, nhưng là nhìn thấy cô tức giận, anh thật sự rất vui, anh vui vì anh biết, cô cuối cùng cũng để ý đến anh!

Đúng vậy, cuối cùng cô cũng có phản ứng với anh, chuyện tình yêu của bọn họ sẽ không bao giờ còn cảnh... anh một mình đơn phương nữa, có điều cô có nhận ra được thái độ của mình đã thay đổi hay không?

Nhìn đến khuôn mặt tươi cười của anh cô lại tức giận “Tôi tận mắt chứng kiến, đây không phải anh lợi dụng tôi thì còn là cái gì?” Cô không nhận được mà cười mỉa mai “Quả thật, tôi đúng là may mắn, được là người để anh lợi dụng để bỏ rơi người khác, mà không phải là người bị anh dùng người con gái khác để bỏ rơi, nói như thế tôi so với cô gái kia có vẻ có giá trị hơn a.”

“Hôm nay là anh suy nghĩ không thấu đáo, nhưng em không cần nói về bản thân như vậy a.”

Chương Gia Quân cười lạnh ném cho anh một cái nhìn coi thường, “Nếu không phải anh làm nên chuyện này thì tôi cũng không cảm thấy như thế.”

“Nếu anh biết em vì chuyện nhỏ này mà giận, anh sẽ không bao giờ đồng ý yêu cầu của cô ấy.”

“Chuyện nhỏ? Anh là cái loại người luôn tự mình là đúng sao?”

Không xong rồi, anh lại đem tình huống này thành chuyện khó giải quyết. Đúng là anh có thói quen lấy mình làm trung tâm, chỉ biết đánh giá việc này có lợi cho anh hay không và đã quên mất tâm tình của cô.

“Còn nữa, tôi không tức giận.”

“Em đang giận, không những thế là vô cùng tức giận.” Anh cảm thấy được cơn giận cô thật sự muốn nổ tung.

“Tôi nói không có là không có...” Đột nhiên ý thức được ánh mắt của người xung quanh đang tập trung vào mình cô đành ngậm bồ hòn làm ngọt, sử dụng hai mắt trừng lớn nhìn anh.

Anh vẫn là lần đầu hao tổn nhiều tâm trí như thế “Anh nên làm gì để em bớt giận?”

Cô ngoài cười nhưng trong không cười, “Rất đơn giản, chúng ta không gặp nhau, tôi cũng sẽ không cần tức giận.”

Giật mình một chút, anh bỗng bật cười, cô không nhận được nhủ mày, lại nghe được anh vô tội nói “Em vừa rồi không phải vẫn kiên trì nói mình không giận sao?”

“Tôi... vừa nãy tôi không giận, nhưng hiện tại thì đang rất giận, có được không?”

“Không cần giận, giận sẽ mau già a.” Anh cố làm dịu đi bầu không khí căng thẳng, tay đưa ra nhu nhu vào điểm chân mày đang nhăn lại của cô, và hiển nhiên đã phản tác dụng, bởi vì sắc mặt cô càng ngày càng khó coi hơn.

Người đàn ông này đúng là có thể khua môi múa mép “Đây là chuyện của tôi, không liên quan đến anh.”

“Là anh làm cho em giận, sao lại không liên quan đến anh đây?”

“Tôi không phải vì anh mà tức giận, mà là...” Chương Gia Quân đột nhiên im bặt, cô không thể thừa nhận chuyện mình giận vì mình để ý anh, nếu biết được tâm tình của cô, anh chắc chắn càng lúc càng đắc ý.

“Mà gì?”

“Không muốn nói nhiều với anh. Tóm lại, những gì tôi muốn nói đã nói rõ, anh không tin thì tự mình đi mà điều tra, tạm biệt.” Lúc này cô không hề cho anh cơ hội chặn cô lại, hoả tốc nhảy dựng lên chạy lấy người.

Bạch Vũ Đường cũng không có đuổi theo, tốt nhất vẫn nên để cho cô có một chút thời gian để cô có thể bình tĩnh lại, nếu không cục tức ghen ở cổ kia chắc không thể nuốt trôi.

4. Chương 4

Từ nhỏ đến lớn, anh bất kể là làm chuyện gì cũng đều đắc ý hài lòng, anh tin rằng trên đời không có chuyện gì có thể làm khó anh, ông nội thì vui mừng vì tương lai có người nối nghiệp, cha mẹ kiêu ngạo vì có con cái thông minh, xung quanh mọi người đều nóng lòng muốn nịnh bợ anh, thả lên người anh rất nhiều ưu đãi, anh không cần lo lắng vì bất kỳ ai.

Gặp Chương Gia Quân, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy được mình đang đối mặt với một sự thách thức, bởi vì cô khác với những người anh đã tiếp xúc trong quá khứ, anh lần đầu tiên bị bắt làm thế nào để hạ

thấp phong thái của mình, nhưng người con gái này, anh phải dùng hết tâm cơ, đủ mọi biện pháp khiến cô không thể không nhớ anh.

Chuyện này với anh mà nói thật sự không dễ, bỏ tiền để mua lòng một cô gái rất đơn giản, ân cần ôn nhu chăm sóc đủ để một cô gái động lòng mới thật khó khăn, anh khát khao bắt được cô gái này, hiểu được nếu không điều chỉnh thái độ phù hợp với cô thì mãi mãi không thể nào bước vào thế giới của cô.

Qua một thời gian cố gắng, bầu không khí giữa bọn họ cuối cùng đã có chuyển biến, anh cảm giác được lòng cô dần dần đã hướng về phía anh, chính là anh đã không nghĩ được, một chuyện nhỏ như râu tôm lại có thể biến thành nghiêm trọng, mà anh lại vị vậy ở giữa không cách nào thoát ra.

Cô gái này đúng thật là rất giỏi!

“Cô ấy đúng là rất giỏi, lại một lần nữa khiến cho tôi bất ngờ.” Lâm Mẫn Chi cố gắng coi thường biểu tình trên mặt Bạch Vũ Đường, không cho phép trên mặt mình xuất hiện ý cười, hất ra vẻ cung kính dâng “lễ vật” lên bàn của sếp.

Trên danh nghĩa, anh là trợ lý của Bạch Vũ Đường, nhưng trên thực tế anh cùng với Bạch Vũ Đường quan hệ thân thiết hơn. Bọn họ là bạn học đại học, sau lại cùng đi du học, sau khi về nước anh liền đi theo Bạch Vũ Đường, mà công chuyện đầu tư riêng của Bạch Vũ Đường cũng là do anh xử lý.

Bạch Vũ Đường ra vẻ trấn định, nhẹ nhàng trượt ghế dựa, đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi đến một tủ rót ỉnh một ly trà xanh, sau đó quay lại bàn làm việc, nhìn “lễ vật” trên bàn.

Thật sự là tức điên, anh lần đầu tiên muốn lấy lòng một cô gái đến vậy, có điều mặc kệ lễ vật là gì, toàn bộ đều bị đem trả lại, đồng thời quà đáp lễ được gửi đến là hơn một nghìn bài viết, nội dung ghi – giá trị lợi dụng của tôi đã hết, anh không cần lãng phí thời gian trên người tôi.

Anh đưa tay cầm lấy lễ vật, lễ vật lần này là một sợi dây chuyền, rút bên trong quả nhiên là thấy, vẫn nội dung cũ không có gì thay đổi.

Anh biết cô là một cô gái mạnh mẽ, cái này có lẽ là tính cách riêng của những người làm nghệ thuật, có điều anh không nghĩ cô lại cố chấp đến thế, cô thật sự quyết tâm muốn anh và cô sau này mãi mãi là hai đường thẳng song song sao.

“Đây là món quà thứ bảy mươi, cậu còn muốn tiếp tục sao?”

“Đương nhiên!” Anh tính sai, anh không nghĩ cơn giận này của cô lại lớn đến thế, có điều, kiến thức của cô về nghị lực của anh còn quá ít, nếu cứ thế mà buông tay thì dùng gì để chứng minh cho cô thấy là anh chân thành đây?

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Lâm Mẫn Chi suy nghĩ xoa xoa cằm, “Từ những thứ giá trị vài ba trăm ngàn đến châu báu giá trị vài trăm vạn, quà nào cũng đều tặng qua, có điều, tất cả ngay cả mở ra nhìn một cái cũng không có, cô ấy đúng là không phải đối thủ bình thường.”

“Cô ấy không phải đối thủ, mà là muốn cùng tôi phân rõ ranh giới.” Bạch Vũ Đường bất đắc dĩ cười khổ, nếu cô chỉ là giả bộ làm khó anh anh đã không cảm thấy lo lắng, vấn đề ở chỗ, cô thật lòng không muốn có bất cứ thứ gì liên quan đến anh.

“Trên đời này hẳn là không có cô gái nào muốn phân rõ ranh giới với cậu chứ? Trừ khi cô ấy không biết cậu là ai.” Lâm Mẫn Chi không phải cố ý tạt cho anh một gáo nước lạnh, mà đây chính là sự thật. Tập đoàn Thiên Tuấn bốn chữ này đã đủ hoàng kim, giờ lại còn là người thừa kế nữa, không thể nào có cô gái nào biết mà không động lòng, đây là bản chất con người.

“Cậu tin như thế sao? Nếu cô ấy biết chi tiết về tôi, cô ấy có khi còn chạy nhanh hơn ấy.”

“Đúng thế, bị người nhà của cậu dọa chạy mất.”

Anh lắc lắc đầu, anh biết rõ phản ứng của cô “Chỉ sợ người nhà tôi còn chưa kịp lên tiếng đe dọa hai chân của cô ấy đã lấp giày trượt băng chạy mất rồi cũng nên.”

“Thì ra trong mắt cô ấy cậu không chút giá trị.”

Anh nhướn mày, lạnh lùng xem xét khuôn mặt đang hớn hở phía trước “Cậu vui quá nhỉ?”

“Nếu cậu không nói cô ấy rất đẹp tôi đối với cô ấy sẽ vô cùng tò mò, cô gái này thật khó lý giải.” Nếu những điều anh nghe được là sự thật thì cô ấy nhất định khiến Bạch gia nổi sóng gió. Nói thẳng ra, mỗi lần nhìn đến dáng vẻ không ai bì được của công tử tiểu thư Bạch gia, anh luôn không nhìn được mà nghĩ, bọn họ không biết là bộ dạng gà bay cho sữa gì nữa, thật sự nghĩ muốn thưởng thức một chút. {hana: đoạn này lủng củng quá, hana cũng không biết ed thế nào cho dễ hiểu hơn nữa}

Bạch Vũ Đường biết bạn mình muốn xem náo nhiệt, anh đương nhiên cũng biết sự tồn tại của Chương Gia Quân nhất định gây sóng gió trong gia tộc thế nào, Bạch gia từ trên xuống dưới chắc đều phát điên, chính là dù bọn họ có kêu gào thế nào đi nữa kết quả cuối cùng vẫn được quyết định bởi một tiếng “Yes” của ông nội, những người khác cũng chỉ có thể mở lớn ánh mắt để phản kháng thôi.

Có điều mặc kệ thế nào, đây vẫn là chuyện của tương lai, mà anh sẽ không đối với một vấn đề quá xa vời mà hao tâm tổn trí, trước mắt vấn đề quan trọng là anh làm sao có thể khiến cô mở rộng lòng với anh đây.

“Cái tôi cần chính là một sáng kiến có tính thuyết phục.”

“Cậu không phải là tính tiếp tục dùng quà tặng làm siêu lòng người đẹp sao?”

“Vấn đề là, món quà thế nào mới đủ để làm cô ấy mềm lòng?”

“Tôi không biết cô ấy, vấn đề này không thể giúp cậu, có điều, nếu ngay cả quà cũng không muốn mở vậy cậu tặng cái gì cũng không có ý nghĩa.”

Đúng thế, ngay cả mở nhìn một chút cô ấy cũng không thèm mở, đừng nói đến những dòng tâm huyết của anh viết trong ấy, cô một chữ cũng không thèm nhìn tới.

“Thật muốn biết, trên đời này có loại quà tặng gì khiến cô ấy không thể cự tuyệt a?” Lâm Mẫn Chi thuận miệng hỏi.

Món quà khiến cô ấy không thể cự tuyệt sao? Bạch Vũ Đường nghe thấy nhú mày, nâng ly trà lên nhấp một ngụm, trong đầu bắt đầu lưu chuyển....

“Mỗi người đều có thứ khiến mình không thể cự tuyệt, giống như tôi, yêu nhất chính là đồng hồ.” Lâm Mẫn Chi nói tiếp.

Anh nhớ đến lần đầu hai người gặp nhau....

Anh bị cô bắt cóc lần ấy không phải là lần đầu hai người gặp nhau, từ rất lâu trước đấy, có lẽ cũng phải tháng mười một năm ngoái, một buổi chiều mưa lớn!

Lúc ấy anh và Lí Duẫn Trạch có hẹn, bởi vậy lái xe đến gần chỗ Lí Duẫn Trạch, bất chợt cơn mưa lớn khiến anh bị giam trên xe, khi đó anh nhìn thấy cô ôm một con mèo nhỏ đáng yêu, con mèo thật gầy yếu được cô cẩn thận ôm vào trong lòng, anh còn nhìn ra được con mèo nhỏ đang bị thương. Cô dịu dàng nói chuyện cùng con mèo nhỏ, tuy khoảng cách xa khiến anh không nghe được nội dung câu chuyện của cô và mèo nhỏ, nhưng nhìn ánh mắt ôn nhu của cô anh đã không thể quên. {hana: hoá ra là có JQ, thảo nào nói nhất kiến chung tình}

Nếu không có phần ôn nhu kia, cô tuyệt đối không thể lưu lại trong trí nhớ của anh, anh đã gặp qua nhiều cô gái ôn nhu, nhưng chỉ mình cô ngày hôm đó khiến anh rung động, có lẽ bởi sự ôn nhu kia đặt lên một con vật bị vứt bỏ, một con mèo nhỏ đáng thương, cho nên anh mới đặc biệt trân quý. {hana: anh, em cũng là con mèo nhỏ đáng thương nè}

“Boss, nghĩ cái gì thế?” Lâm Mẫn Chi nhẹ nhàng đẩy anh một chút.

Bạch Vũ Đường phục hồi lại tinh thần, cười nói “Tôi đã nghĩ ra một thứ rất hay.”

“Ý kiến gì hay?”

“Không cần vội, cậu sẽ biết nhanh thôi.” Anh quay lại bàn làm việc, ánh mây đen bao phủ trong lòng nháy mắt tan thành mây khói, lúc này đây anh không chỉ muốn cô nhận quà của anh mà còn muốn nhờ phần quà này đưa họ về cùng một chỗ.

Anh không khó để tưởng tượng ra biểu tình khiếp sợ của cô khi nhận quà, thật hi vọng có thể hoá nhỏ lại, chính mình tận mắt chứng kiến cảm cô rơi xuống đất... anh không cần phải tránh ở chỗ tối chụp ảnh? Hay là nhờ người đưa bưu phẩm chụp lại hình ảnh kinh điển ấy?

Cô có phải là đang nằm mơ hay không? Cái này nhất định không phải sự thật.... đúng vậy, đương nhiên không phải sự thật! Chớp mắt mấy cái sẽ phát hiện cảnh trước mắt thật sự là ảo ảnh, tuy rằng loại ảo giác này xuất hiện thật rất buồn cười, chính là mỗi ngày nhận được quà của Bạch Vũ Đường đưa đến, chuyện nảy sinh loại ảo giác này cũng không có gì lạ...

“Cô ơi, xin ký tên vào phần này.” Thấy cô không một chút động tích, người đưa bưu phẩm phải nhắc nhở một chút.

Chương Gia Quân kinh ngạc phục hồi tinh thần, sự thật thật là tàn khốc, cái cô thấy không phải là ảo giác, mà là việc thật cảnh thật.

Cô như người máy cứng ngắc ký tên vào hoá đơn giao hàng, tiếp nhận cái giỏ, cúi đầu nhìn con chó nhỏ đang giương đôi mắt tội nghiệp nhìn cô, tiếp theo phát hiện một tấm bưu thiếp.

Cô đặt cái giỏ xuống đất, lấy bưu thiếp xem....

Đây là một con chó nhỏ bị lạc, nếu không thể chăm sóc nó, em có thể tùy tiện quăng nó ra đường, anh tin nó sẽ gặp được một người tốt thật lòng muốn nhận nó.

P.S: nếu em muốn nuôi nó thì đừng quên đưa nó đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe và tiêm phòng, trên người nó không ít vết thương do bị tấn công dẫu.

Này chẳng qua chính là muốn cô nhận nuôi con chó nhỏ này, trừ phi cô chính là nhận mình là người không có lương tâm.

Nếu cô chán ghét mấy món quà này thì cô nhất định đủ nhẫn tâm để vứt nó đi, có điều lại cố tình chọn thứ mà cô thích, hơn nữa lại là loại bị vứt bỏ, khiến cho cô dấy lên cảm tình thương cảm.

“Chị cả, đứng đây làm gì? Không phải lại có người đưa bưu phẩm sao?” Chương Gia Nhạc từ phía sau vỗ vai chị.

Cô giật mình trừng mắt “Em làm gì mà đột nhiên vỗ chị?”

“Em gọi đi diếc tai mà không có ai trả lời.... a? Cái gì đây?” Chương Gia Nhạc phát hiện cái giỏ đặt trên mặt đất, lập tức dùng tay cầm lên, “Oa... con chó nhỏ này là của nhà ai thế?”

“Con chó nhỏ này từ hôm nay chính là thành viên thứ bảy của Chương gia.”

“.... Cái gì?”

“Ý là, từ nay về sau nó sẽ ở nhà chúng ta, trở thành một phần của nhà chúng ta.” Cô đưa tấm thiệp hoa hua trước mặt em gái, đến cho em gái có thể thấy rõ nội dung lời nhắn.

Nếu không phải trên tay đang cầm làn Chương Gia Nhạc nhất định vỗ tay khen ngợi, người đàn ông này quá là thông minh, hoàn toàn nắm bắt được nhược điểm của chị cả.

Chương Gia Quân không giận không hờn trừng mắt “Chương Gia Nhạc, thái độ của em khiến chị không thích đâu đấy!”

Cô hai Chương gia nghe xong cười càng vui vẻ “Chị cả hào phóng thù nhận là được rồi, người đàn ông này đúng là quá sức lợi hại, anh ấy có thể chạm đến trái tim chị, biết rõ chị là người có tình yêu rất lớn đối với động vật a.”

“Cái này chỉ là trùng hợp!” Là trùng hợp sao? Hay là anh thật sự biết được cô có tình yêu rất lớn đối với những con vật nhỏ đáng thương?

Chương Gia Nhạc lắc đầu, cô khẳng định đây không phải là trùng hợp “Chị nghị xem, loại quà này có thể tùy tiện tặng sao? Nếu như chị sợ chó, phần quà này không phải chính là càng khiến chị giận hơn sao?”

Như thế, có thể khẳng định, Bạch Vũ Đường biết cô thích chó nhỏ.

“Chị cả, người đàn ông này thật không tệ, chị nhận người ta đi.”

Cô không cho là đúng, nhủ thầm “Bởi vì anh ta tặng quà chị mà chị phải chấp nhận anh ta?”

“Không phải, chị không biết người đàn ông này đối với chị là dụng tâm sao?”

“Cái này không phải là dụng tâm, anh ta chỉ vì muốn chị tha thứ!”

“Anh ấy cố gắng để chị tha thứ như thế, cái này cũng coi là có cố gắng đi.”

“Nguy biện?”

Chương Gia Nhạc không phục, bĩu môi. “Mặc kệ là vì mục đích gì, một người đàn ông nguyện ý vì chị mà vắt óc suy nghĩ đủ thứ, cái này thể hiện rằng người ta đối với chị là có lòng, nếu không, anh ấy ngay cả lời nói cũng cảm thấy lãng phí thời gian.”

Đây là sự thật, cô cũng không phải là con người sắt đá, sao có thể không cảm thấy tâm ý của anh? Có điều là miệng không dám nói ra “Nếu khinh địch như thế chị sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân.”

“Em có một dự cảm rất mãnh liệt, chị cả nhất định bị anh ấy nắm bắt.” Chương Gia Nhạc dùng tay trái khẽ huých cô một chút. “Chị cũng đừng có cứng đầu nữa, thật sự là chị đối với anh ấy là có động lòng đi.”

“Em đừng nói vậy, chị chỉ là không thể không nhận con chó lưu lạc này, không không thể hiện cái gì.”

Phải không? Chương Gia Nhạc cố ý tốt bụng đề nghị. “Nếu chị không muốn nuôi nó thì ta cũng có thể giúp nó tìm chủ nhân mà.”

Chần chờ một lúc lâu sau, cô vẫn quyết định nhận nuôi con chó nhỏ lưu lạc này. “Nhà chúng ta cũng có cái hoa viên nhỏ, bên ngoài còn có công viên, em có thể tìm được hoàn cảnh nào thích hợp hơn thế này sao?”

“Từ từ tìm, em tin nhất định có thể tìm được một người chủ có hoàn cảnh thích hợp.”

“Coi như xong, chờ em tìm được thì chúng ta cũng đã bồi dưỡng tình cảm thành thân thiết.”

“Chị thật sự muốn nuôi nó? Em hơi lo lắng, nhờ đâu nuôi không tốt làm nó bệnh nó chết, chị có khi nào sẽ khóc đến chết đi sống lại không?”

Nhớ năm trước ở công viên nhặt được một con mèo nhỏ bị thương, trên mặt Chương Gia Quân xuất hiện một thoáng đau xót.

Con mèo nhỏ kia trên người nhiều bệnh, cố gắng chăm sóc cũng không được ba tháng vẫn phải tiễn nó một quãng xuống mồ an vị. Cô luôn là người mạnh mẽ không bao giờ rơi nước mắt trước mặt người khác, chính là hôm ấy cô đã không thể không chế được tuyến lệ của mình, dù sao tình cảm cũng in sâu trong tim, thật sự luyến tiếc a.

Sau khi từ biệt con mèo nhỏ cô âm thầm thề với lòng mình, từ nay về sau sẽ không nuôi thú cưng nữa, bởi vì cô không muốn bản thân vì đối mặt với cái chết của chúng mà tỏ ra yếu đuối, bởi vì không muốn khiến bản thân chịu không nổi đả kích...

Lắc đầu, không nghĩ, quá khứ là quá khứ, chịu qua một lần thương đau sẽ làm bản thân kiên cường hơn, mà không phải từ nay về sau lùi bước không tiến. Cái này giống như bài học lúc nhỏ, ngã là tự đứng lên, một lần một lần, cho đến khi bản thân có thể bước đi những bước vững chắc.

Hiểu rõ mọi chuyện cô cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Cô cẩn thận ôm con chó nhỏ khỏi cái giỏ, yêu thương vỗ về “Lúc này chị sẽ cố gắng chăm sóc nó, đem nó nuôi sao ập mạp a.”

“Nó hiện tại là thành viên của Chương gia, em sẽ cùng chị cả cùng nhau chăm sóc nó thật mập mạp a.” Chương Gia Nhạc nhẹ nhàng dù chó nhỏ. “Chị cả, lần trước con mèo nhỏ còn chưa kịp đặt tên liền chết mất, lần này chúng ta đừng chần chừ, nhanh đặt tên cho chó nhỏ đi.”

Đúng vậy, lần trước ngay cả tên còn chưa kịp tặng ề nhỏ, lần này không thể tiếp tục phạm sai lầm. Cô nhìn em gái trêu chọc “Gọi là “Happy”, được không?”

“Happy.. đương nhiên không vấn đề, hoan nghênh nó trở thành chị em tốt của em, có điều mẹ sẽ không thích tên nước ngoài a, chị cả vẫn là nên đặt cho nó một cái tên bình thường sẽ tốt hơn.” Chương Gia Nhạc ngây ngô cười hắc hắc.

“Happy đổi tên thành tiếng Trng thì là gì nhỉ... Da Da được không?” {hana: mình không hiểu sao Happy có thể đổi thành Da Da}

“Được được!” Cô vui vẻ trình trọng bắt tay chó nhỏ “Da Da, hoan nghênh em trở thành một phần của Chương gia, ngày mai chị giúp em làm cái tiệc chúc mừng, mời em đi ăn một bữa thật no đi.”

Chương Gia Quân cười cười ném cho em cái nhìn coi thường. “Trước hết phải đưa nó đến thú y kiểm tra sức khỏe và dung nhan một chút, trong thời gian ngắn không thể theo em đi ăn tiệc a.”

“Đúng đúng đúng, phải chắc sóc cơ thể tốt về sau mới không sợ bị thối.” Cô sờ đầu nó, “Tuy rằng tài nghệ nấu ăn của chỉ nhân em vô cùng đáng sợ, nhưng em yên tâm, tài nghệ của mẹ và chị rất tốt, đảm bảo em sẽ yêu thương cả nhà.”

“Chương Gia Nhạc, sao em có thể nói tài nghệ của chị đáng sợ chứ?”

“Da Da hiện tại là một thành viên trong nhà, đương nhiên cũng phải biết mọi chuyện trong nhà, nhận rõ ra trong nhà này nên lấy lòng ai.” Cô làm mặt quỷ với chị gái sau đó tiếp tục thể hiện tình cảm hoan nghênh với Da Da. “Sau này có cơ hội em phải khuyên chị cả, tìm được người chồng tốt thì lập tức gả đi, đừng quá làm cao, nếu không thì đợi ba già mang ta ngoài chợ giảm giá bán tổng a.”

“Chương Gia Nhạc, em bớt nói nhảm đi!” Nếu tiếp tục nói chuyện với em gái không biết Da Da còn chưa vào Chương gia đã bị dọa chạy cũng nên. “Em giúp chị vào phòng lột túi xách, chị muốn đưa Da Da đi bệnh viện.”

Chương Gia Nhạc gật đầu đồng ý, bay nhanh về phòng, không đến một phút sau trên người đã khoác một cái ba lô to đi theo Chương Gia Quân đưa Da Da đến bệnh viện thú y.

Cuộc sống thật kỳ diệu, có đôi khi một sự thay đổi sẽ phát hiện có nhiều thứ cũng thay đổi, có điều là tốt hay không tốt là do chính mình nhận định thôi.

Mà cô nên nhận định tình huống này thế nào đây?

Thật không phải nhìn đông ngó tay, cảnh tượng hiện lên ngay trước mặt – ngồi ăn cơm dã ngoại trên thảm cỏ, trên cao là trời xanh mây trắng, trời trong nắng ấm, bên cạnh để một cái giỏ, bên trong có trà chiều và điểm tâm, phía trước có một người đàn ông bộ dạng đẹp trai lạnh lùng đang chơi trò ném đĩa với chó nhỏ.... Cái này thật sự là rất tuyệt, ai lại không hài lòng đây?

Đúng vậy, có điều vì sao cô và Bạch Vũ Đường lại ở cùng một chỗ?

Chương Gia Quân thở mạnh, lúc cô quyết định nhận con chó nhỏ lưu lạc anh tặng thì cũng phải đoán ra rồi cũng sẽ có chuyện này chứ – Bạch Vũ Đường lấy danh nghĩa thăm chó nhỏ để gặp cô, nếu cô cự tuyệt thật sự không có lý do gì thỏa đáng.

Hai người tự nhiên lại bắt đầu khôi phục tình trạng “hẹn hò”, thời gian buổi tối bình thường giờ đã không đủ. Tóm lại, vì sức khỏe của chó nhỏ nên chó nhỏ cần được vận động, anh đương nhiên có lý ho hợp tình hợp lý xuất hiện trong thế giới của cô.

Hai tay ôm đầu gối kề sát trước ngực, ánh mắt của cô không tự giác đi theo Bạch Vũ Đường, đây là lần đầu cô nhìn thấy anh mặc trang phục nhẹ nhàng như vậy, anh mặt đỏ thề thao cảm giác thật khác lúc anh mặc âu phục thẳng thớm, nhìn qua đúng là có chút khác thường, có điều thật là kỳ quái, sự cao ngạo trong anh cũng không giảm tí nào.

Cô đối với loại đàn ông cao ngạo luôn nhúu mày khó chịu, có điều với anh cô hoàn toàn không này sinh cảm giác này, ngược lại cô lại cảm thấy được đây đúng là một loại mị lực của anh.... Xong đời, cô quả thật đã động tâm.

Lúc này, một người một chó đột nhiên từ phía trước chạy đến, một người một nằm sấp bên trái bên phải cô.

“Da Da chắc mệt chết đi.” Chương Gia Quân yêu thương sờ sờ đầu chó yêu.

Thấy thế, Bạch Vũ Đường nhin không được oán giận, “Anh cũng mệt muốn chết, sao em không quan tâm anh?”

Hai bên má cô thần nhiên đỏ bừng, cô cố ý lờm anh một cái, “Anh người to lớn như vậy chắc không phải vô ích chứ, vận động có một chút mà kêu mệt muốn chết rồi sao?”

“Công bằng một chút a, nếu không phải thể lực của anh tốt thì làm sao có thể chơi đùa với cái tên dư thừa sinh lực kia lâu như thế đâu?” Anh lướt qua cô sờ sờ tai Da Da.

“Da Da ăn ngon, ngủ ngon, mỗi ngày sớm muộn gì đều có người cùng chạy bộ, đương nhiên tinh lực dư thừa.” Cô vì con mèo nhỏ lần trước bệnh mà chết khóc đến hoa tàn nhụy rữa, mỗi người trong Chương gia đều có inh một ký ức mới về cô, cho nên hiện tại mọi người thống nhất, chỉ cần Da Da khỏe mạnh là được, có điều nếu không có chế độ vận động điều độ thì Da Da sẽ biến thành heo béo mất.

“Nó thật là hạnh phúc!” Anh vốn là người được người khác cực kỳ hâm mộ thể nhưng lại không nhin được mà ghen tỵ với một chú chó nhỏ.

“Anh nhặt được nó ở đâu?”

“Đây là một người bạn của anh nhặt được!” Nói chính xác là anh sai người của anh đi nhặt. Anh không am hiểu mấy chuyện nhỏ nhặt này nên đương nhiên chỉ có thể dùng tiền để giao cho người khác giải quyết rồi. Người của anh bản lĩnh cao cường, tìm người còn không khó huống hồ là tìm một con chó nhỏ lưu lạc, chuyện này chỉ ba ngày đã xử lý xong xuôi.

“Anh làm sao biết được tôi thích chó nhỏ?”

“Em không phải đã nói qua sao?”

“Tôi không có, tôi nói rồi, tôi không hề nuôi thú, sao lại có thể nói chuyện này với anh?”

“Vì sao lại không nuôi thú cưng?” Anh thật tình tế dời sang chủ đề khác.

Cô kể ra chuyện năm trước nhặt được con mèo nhỏ bị thương, cô thật sự yêu thích nó, có điều một hôm ba cô mang mèo nhỏ ra ngoài đi giao, không cẩn thận bị lạc mất mèo nhỏ, cô biết được khóc lóc âm ỉ, ngay cả ba già cũng bị cô khóc mắng, sau lại được hàng xóm Lí Duẩn Trạch tìm lại được, tuy có trở về nhưng một tháng sau cũng bị bệnh rồi chết.

Đây là lần đầu cô cảm nhận sâu sắc được việc sinh mệnh yếu ớt và mong manh thế nào, chuyện sống chết nằm trong tay chúa trời, cho nên còn sống thì nên cảm ơn, nên biết quý trọng sinh mạng của chính mình.

“Thì ra là có chuyện như thế.” Anh nhớ lần thứ hai anh gặp nàng chính là hôm sinh nhật Lí Duẩn Trạch, sau khi vui chơi thoải mái, say túy lúy, mọi người mới bàn xem ai sẽ là người lái xe, Lí Duẩn Trạch đột nhiên hét lớn lên, nói anh ta đã sắp xếp một lái xe rất tốt, sau đó liền gọi điện gọi cô đến.

Lúc ấy cô nổi giận dùng dùng đi taxi đến, vừa thấy Lí Duẩn Trạch liền hung hăng mắng chửi, “Nếu không phải tôi thiếu ông một phần ân tình thì hôm nay ông chết trong tay tôi!”

Nếu cô giống như những cô gái ôn nhu xung quanh Lí Duẩn Trạch thì hẳn anh đã xếp cô vào hàng những cô gái ham giàu sang phú quý, đem cô trục xuất khỏi trí nhớ của anh, nhưng cô lại là một cô gái mạnh mẽ và có cá tính, khiến cho anh không thể nào quên được.

Chương Gia Quân cũng không biết anh nói “Có chuyện như vậy” là có ý gì, tiếp tục kể chuyện “Tôi nếu ngay từ đầu thật lo lắng không biết mình có thể chăm sóc tốt cho Da Da hay không, có điều thật là ngoài ý muốn, không đến hai tuần nó đã có thể đứng mãnh trở thành một chú cún biết trông nhà.”

“Bởi vì em thật lòng quan tâm nó.”

“Đây là do người nhà tôi đồng tâm cố gắng mới có kết quả này.”

Da Da hình như cũng hiểu hai người bọn họ đang nói về mình, khẽ động thân mình, lùi đến bên chân cô.

“Nhóc con này đúng thật là biết cách làm nũng nha.” Bạch Vũ Đường hoàn toàn không có biện pháp không chế sự ghen tỵ trong lòng.

“Đúng thế, nó nửa đêm còn nhảy lên giường, ngủ ngay dưới chân của tôi.”

“Nó không phải giống cái sao?” Sắc mặt anh hơi đổi. Anh chính là lo lắng tình huống này, còn đặc biệt cần dặn nhân viên, sao lại có thể có chuyện xảy ra?

Cổ nín ý cười, cô đứng đắn gật đầu “Đúng vậy, nó là một cô bé thích làm nũng.”

Loại cảm giác này thật khiến cho người ta uể oải, anh tuyệt đối không thể cùng một con chó tranh giành người yêu, đành phải oán giận cô “Nhóc con này chính là bị em làm hư!”

“Tôi chính là thích chiều nó.” Chương Gia Quân vuốt vuốt đầu Da Da, Da Da nửa tỉnh nửa mơ rất ăn ý chuyển động theo động tác của cô, chú ý thấy sắc mặt anh càng lúc càng nghiêm trọng, cuối cùng cô không nhìn được mà phì cười thành tiếng, lập tức nhận được cái trừng mắt của anh, cô vội vàng đổi đề tài “Thời tiết tốt như vậy nên mang theo dụng cụ vẽ, như vậy tôi có thể thuận tiện vẽ gì đấy.”

“Nếu đối tượng em vẽ là anh, anh liền giúp em có được dụng cụ vẽ.”

“Tôi vẽ anh để làm gì?” Cô cười cười nhướn mi nhìn anh.

“Em nghĩ rằng anh dễ dàng để người khác lấy làm mẫu lắm sao, đây chính là đặc quyền anh trao cho em.”

Cô trừng mắt nhìn anh nửa ngày, chỉ nói được một câu “Người đàn ông này thật cuồng vọng!”

“Anh thừa nhận, đây là tính cách anh được dạy dỗ từ nhỏ đến lớn, nhưng sau khi gặp em, đã cố gắng cải thiện rất nhiều.”

“Như vậy mà kêu là đã cải thiện nhiều?” Cô không dám tin trừng lớn hai mắt nhìn anh.

“Em cảm thấy anh thật đáng ghét không?”

“...Vô cùng đáng ghét.” Cô thiếu chút nữa không phản ứng kịp, anh sao lại có thể đổi chủ đề nhanh như thế!

“Nếu không phải là đã cải thiện nhiều thì em chắc chắn sẽ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh, hận không thể vịn gậy cổ anh!” Anh có thể thuận lợi thoát khỏi những lần xem mắt vì anh là người quá cuồng vọng, tự cao tự đại. Phụ nữ tuy rằng muốn ngồi lên đỉnh cao nhưng cũng khó có thể chịu được cảnh bị anh dày xéo dưới gót chân.

Lâm Mẫn Chi luôn cười bộ dạng của anh thật là người vô cùng tàn ác, may mắn thay anh vẫn có một ưu điểm, đó là anh rất có nghĩa khí, rất biết chiều cổ người một nhà.

Thì ra thế “Không tồi, anh đối với bản thân đúng là rất hiểu biết đi!”

“Không ai hiểu mình hơn chính mình, trừ những người không dám đối mặt với bản thân.”

Đúng vậy, người không phải không hiểu bản thân, mà là không muốn hiểu, không dám đối diện, đáng tiếc đại bộ phận mọi người đều chọn cách chạy trốn, trốn tránh khuyết điểm của mình, chính là tự coi mình là người tốt mà thôi.

Không biết vì sao? Cô đột nhiên cảm thấy được người đàn ông trước mặt mình thật là một người hoàn hảo suất khí, nếu hiện tại có bút giấy trong tay cô nhất định muốn lưu lại bộ dáng này của anh.

“Anh thích ánh mắt em nhìn anh lúc này, thật chuyên chú.”

Chương Gia Quân đỏ mặt vội vàng quay đầu, yếu ớt nói “Nếu anh thật sự có thể kiếm được đồ nghề để vẽ thì tôi sẽ miễn cưỡng để anh làm nhân vật chính trong tranh.”

Bạch Vũ Đường lập tức nhảy dựng lên, chạy biến đi đâu đó một chút rồi quay lại, có điều, giờ anh cũng không có cách nào mang đến dụng cụ vẽ cho cô, đây là đương nhiên, bởi vì xung quanh công viên không có một cửa hàng văn phòng phẩm nào.

“Chúng ta trước cứ uống trà chiều đi, một giờ sau, Da Da phục hồi tinh lực dồi dào muốn hoạt động gân cốt, đến lúc đấy dụng cụ vẽ của em cũng được đưa đến.”

“Anh đi đâu tìm dụng cụ vẽ?” Anh rõ ràng mới rời đi có một chút mà.

“Anh trả tiền cho người bán hàng rong bên ngoài công viên, người ta tự giúp anh mua tất cả.”

Cô nghe thế cảm thấy khó chịu nhú mảy, người đàn ông này có gì là không dùng tiền không? “Anh trả cho người ta nhiều hay ít?”

“Thời điểm này em không cần so đo những tiểu tiết đấy.” Anh vặn thất lưng, lấy đồ ăn đã ngoại bày ra, “Anh đói bụng quá, chúng ta trước ăn cái này trước đi.”

Quên đi, hôm nay tâm tình cô rất tốt, chuyện này cũng không cần so đo, có điều về sau phải từ từ dạy bảo anh, cần kiệm cũng không phải là keo kiệt, mà chính là một đức tính tốt của con người.

Khuyết điểm khiến cô không vừa mắt nhất ở một người xem mắt lúc trước, chỉ không cẩn thận đã thành oan gia ngõ hẹp, khiến cho tâm trạng của mình biến thành không thoải mái.

Loại tình huống này cô nên xử lý thế nào đây?

Làm như không thấy những chuyện trong quá khứ? Chuyện này giống như mình là người độ lượng nhưng thật ra lại hẹp hòi, tuy rằng cô không để ý bình luận của người đời, có điều vạn nhất có người cáo trạng bầm báo với cha mẹ cô, cô liền bị cha mẹ thuyết giáo một bài dài, nói cô là chị cả, là tấm gương của các em, phải chú ý cử chỉ ngôn ngữ của mình, đừng khiến người ngoài chế giễu.

Sự hối hận cần kia là gì đây? Cô không có hứng thú, mà người ấy đại khái cũng không vui vẻ cùng cô giao tiếp, bọn họ thật sự là không hài lòng về nhau, cho dù ngoài mặt tươi cười, nhưng cuối cùng vẫn là ném cho nhau những cái nhìn ác cảm, nhưng đến cuối cùng là ai khiêu khích muốn phá tan không khí thì cũng chưa ai biết rõ ràng.

Làm sao bây giờ? Cái này không thể thực hiện được, cái kia cũng không thông, chẳng lẽ cô liền biến thành kẻ ngốc ở giữa đường thế này sao?

Cô còn chưa có kết luận, Lí Duẩn Trạch thái độ khác thường tiến lại đây, trên mặt biểu tình giống như đã bị đá kích lắm.

“Ừa, bà nuôi chó khi nào đấy?”

Giật mình, Chương Gia Quân lúc này mới nhớ đến mình đang mang Da Da đi tản bộ, “Tôi không nhất thiết phải báo cáo với ông đi.” Người đàn ông này thật sự là cười tươi quá đi, giống như chuyện nhà cô chỉ một lát là anh ta đã biết rồi ấy.

“Sau lần con mèo nhỏ bệnh chết xong, bà đã thề là không bao giờ... nuôi thú cưng nữa cơ mà?”

“Tôi không thể đổi ý sao.... chờ một chút, cậu làm sao biết tôi thề sẽ không nuôi thú cưng nữa?” Cô hoang mang nhướn mày nhìn anh.

Về mặt của anh có chút không được tự nhiên “Hai nhà chúng ta tin tức tương thông, tại tôi cũng không phải điếc, cho dù không muốn biết nhưng sau cũng buộc phải biết a.”

“Chuyện này tôi lại càng không nói với người nhà.”

“...Bà khẳng định có nói, chính là bà đã quên.” {hana: nam chính nam phụ trong này người nào cũng dùng cách này là sao ta... làm như nữ chính ngốc lắm ấy...*suy nghĩ* mà đúng là ngốc thật, bị lừa mấy phát rồi mà... hắc hắc}

“Phải không?” Trí nhớ của cô cũng không phải tồi đi, sao lại có thể nói ột người như cậu ta chuyện như thế chứ.... Nghĩ đến là thấy kỳ quái, cô nhớ rõ đã gặp qua khuôn mặt này, cũng nhớ rõ đã nghe qua cái tên ấy, có điều cô không làm sao đem hai người hợp lại một chỗ, nhóm bạn thân luôn giấu cợt cô, mới trước đây “liên tục xem mắt” khẳng định là đã bị loạn rồi.

“Hơn nữa, nếu bà không nói, vậy làm sao tôi biết?”

Đúng vậy, chuyện này khẳng định là từ miệng cô phun ra đi, có điều cô không thể nhớ là mình đã lỡ mồm nói chuyện này cho người khác, chỉ nhớ rõ cô đối với cái chết của mèo nhỏ hoàn toàn không nói với ai hết... Di? Không lẽ linh hồn của mèo nhỏ chạy đến báo mộng cho cậu ta? {hana: ách, tưởng tượng phong phú quá}

“Bà làm gì dùng ánh mắt quỷ dị đấy nhìn tôi?”

“Ông xác định là nghe được chuyện này từ nhà tôi sao?”

“... ai da! Chuyện này không quan trọng, tôi có chuyện tìm bà nhờ giúp đỡ.”

Lực chú ý nhanh chóng bị dời đi, cậu ta tìm cô nhờ giúp đỡ? Cô hơi nhíu mi, vừa nãy có phải cô nghe nhầm không?

Thấy vẻ mặt của cô, Lí Duẩn Trạch mở miệng “Bà không nghe nhầm, chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi xuống nói chi tiết đi.”

Con người kia sao lại muốn tìm cô nhờ giúp đỡ? “Ông có phải bị ám đầu không?”

“Tôi không ốm, đầu óc cũng hoàn toàn tỉnh táo, chúng ta đi uống cà phê, tôi mời.”

“Ông có chuyện nhờ vả đương nhiên là ông mời, chẳng lẽ tôi lại phải mời ông sao?” Cô hừ lạnh một tiếng, ôm lấy Da Da đang quần lấy chân, bước đi trước, mục tiêu chính là quán cà phê duy nhất trong mười dặm quanh đây. {hana: Một dặm (mile)= 5.280 bộ (feet) vào khoảng 1.609 mét = 1km609}

Ba mươi phút sau, bọn họ đều đang thưởng thức một ly cà phê cùng một phần bánh ngọt.

“Nói đi, ông có chuyện gì muốn nhờ tôi?” Tuy rằng cần người thì không nên mềm lòng, nhưng khoan dung chính là đức tính tốt không thể thay đổi của cô, không có cách nào khác, cô chính là rất khó bảo trì nghi lễ lịch sự với người đàn ông này.

“Tôi không phải muốn nhờ bà, mà chính là muốn mời bà giúp đỡ.”

“Hai cái này không phải là giống nhau sao?”

“Hai cái khác biệt rất lớn.”

Người đàn ông này đúng là quá mức thích so đo “Quên đi, tùy ông, tóm lại, trọng điểm ông muốn nói đến là cái gì?”

“Cuối tuần sau tôi phải tham gia một buổi tiệc của ông ngoại, ông ngoại quy định phải có bạn gái đi theo, muốn mời bà cùng tôi tham gia một chuyến.”

Doạ! Cả người cô kích động nhảy dựng lên, thật may Da Da đang ngủ bên ghế, bằng không nhất định bị cô dọa sợ “Ông có nói nhầm không? Muốn tôi cùng ông đi dự tiệc?”

“Tôi cũng là bất đắc dĩ, chính vì tiệc do ông ngoại tôi tổ chức nên không thể tùy tiện tìm một người bạn gái bên ngoài, vạn nhất đối phương hiềm nhằm ý của tôi không phải là tôi đã tự mình chuốc phiền toái lớn sao?”

Cô tức giận ném cho anh một cái nhìn xem thường, “Tôi đương nhiên sẽ không hiểu lầm chuyện ông đối với tôi có ý đồ gì khác, có điều nhà tôi còn có ba người nữa, hơn nữa so với tôi thì bọn họ thương lượng dễ hơn, ông sao không đi tìm họ?”

“Đây là ý của hai cô chú Chương a.”

“Chính ba mẹ tôi muốn tôi cùng ông tham gia tiệc sao?” Bọn họ có phải điên rồi không? Cũng không phải không biết bọn họ không bàn với mình mà chẳng lẽ bọn họ không sợ cô lợi dụng cơ hội này muốn gây hoạ.... Không đúng, cô không phải đã già sao, mấy chuyện kỳ quái cô cũng không biết, có điều, đây hai người bọn họ vào nhau hẳn là không phải chuyện tốt a.

“Hai cô chú chính là hi vọng bà nhân cơ hội này có thể cầu được một con rùa vàng a.”

“Nói hươu nói vượn, ba mẹ tôi không phải là người như vậy, xem ra đến tám phần là do ông tạo áp lực đi.” Ba mẹ đương nhiên kỳ vọng con gái được gả vào nhà tốt, chính là bọn họ rất thực tế, biết chuyện môn đăng hậu đối là thế nào, cầu được rùa vàng không nhất thiết là sẽ hạnh phúc, nhiều nhất cũng chỉ hi vọng đối phương có xe có công việc ổn định mà thôi.

“Tôi tạo áp lực làm gì? Tôi cảm thấy được Nhạc Nhạc nhất định hợp với tôi hơn là bà.”

“Đúng vậy, ông đi tìm Nhạc Nhạc đi.”

“Đã nói là lệnh của cô chú Chương rồi mà.”

Cô chút nữa là cười thành tiếng, người đàn ông này có phải khôì hài quá không “Lời ba mẹ ông ông còn xem như gió thổi qua tai, vậy ông để ý đến lời của ba mẹ tôi làm gì?”

“.... Bà thật dài dòng, còn không phải vì bà sao, bà không phải cũng đang vội vã tìm đối tượng để kết hôn sao? Đây chính là cơ hội tốt còn gì, còn có, lần trước ông ngoại tôi có hỏi bạn gái tôi là ai tôi lỡ nói là bà rồi, hiện tại không thể đổi người.” {hana: có toan tính....ngghi quớ}

Cô không dám tin trừng mắt nhìn anh, người này lá gan không phải nhỏ đi “Tôi bây giờ còn chưa đồng ý vậy mà ông đã tự động đi nói cho ông ngoại ông biết!”

“Hai cô chú Chương đã cam đoan là bà sẽ đồng ý, với lại tôi biết bà không phải là người keo kiệt, ngay cả một chuyện nhỏ thế cũng không đồng ý giúp a.”

Ba mẹ cô có phải hơi quá đáng không, sao lại có thể làm loạn lên a? “Tôi không hẹp hòi, có điều còn tùy xem là ai nữa, có người tôi không chịu được mà buộc phải cùng người ấy so đo, giống ông vậy.”

“Bà... Một câu thôi, bà cuối cùng có giúp không?” Nếu tiếp tục nói chuyện tiếp chỉ sợ anh lại bị cô làm cho tức chết mất thôi, vẫn là không cần phải lãng phí nước miếng.

Mím môi, Chương Gia Quân không cam lòng nói “Cà phê với bánh ngọt đã ở trong bụng, tôi còn nhớ ra được sao?”

Nghe vậy, Lí Duẩn Trạch lặng lẽ nhẹ thở ra “Ngày mai buổi sáng sẽ có người mang đồ đến cho bà.”

“Tặng cho tôi cái gì vậy?”

“Ngày mai rồi biết, tóm lại, đừng quăng qua một bên mà phải lập tức mở ra.” Anh biết cô có thói quen không tốt, mặc kệ là thư hay bưu phẩm, nhận được thì cứ quăng qua một bên trước, đợi rảnh rồi mới lần lượt mang ra xem, cô thường nói xử lý mọi chuyện phải ưu tiên chuyện gấp a.

Chương Gia Quân không cần gật đầu, trong óc bắt đầu tính toán, về nhà nhất định phải kháng nghị, ba mẹ cuối cùng là đang nghĩ cái gì? KHÔNG lẽ thật sự hi vọng cô có thể câu được con rùa vàng hay sao? Mấy chuyện này nằm mơ còn có thể tin a, nghĩ đi, nếu ở trường hợp này cô làm nên trò gì để người ta chê người thì cũng không phải là quá tệ đi.

5. Chương 5

Một buổi sáng sớm, Chương Gia Quân chuẩn bị tới công ty thì có người đưa đến đồ một đồng bưu kiện liền thuận tay ném sang một bên, đi ra ngoài định mua bữa sáng, có điều Chương Gia Nhạc la hét âm ỹ bắt cô mở ra, cô đành phải xem trong mấy hộp lớn nhỏ đó có bảo bối gì trước. “Ôi trời ơi!” Hộp vừa mở ra, Chương Gia Nhạc liền khoa trương nuốt nước miếng, nhanh tay với đến bộ lễ phục lộng lẫy. Đó là một bộ tiểu lễ phục màu hồng phấn tràn đầy mộng ảo, thắt lưng đính kim sa lánh lánh, tay áo lá sen mềm mại, lưng áo cắt thấp, thân váy đính pha lê lấp lánh lay động lòng người, trông vừa sang trọng lại vừa cao nhã.

Kế tiếp là một cái hộp nhỏ hơn, bên trong là một cái khăn lụa màu phấn hồng, mặt trên khăn thêu những bông hoa trắng nhỏ thanh lịch.

“Anh ta cho chị cái này làm gì?” Chương Gia Quân nhận món quà này, hoàn toàn không vui thích.

Chương Gia Nhạc nhìn không được nhìn cô một cái xem thường, bà chị này phản ứng quá là lạnh lùng đi! “Là đưa cho chị cả mặc khi tham gia bữa tiệc á.”

“Tủ quần áo của chị cũng không phải không có gì thích hợp để tham gia tiệc.”

“Chị điên rồi hả? Đây là bữa tiệc cao cấp, tủ quần áo chị toàn âu phục đâu có gì thích hợp đâu?”

Cô không phục bữu môi, “Tủ quần áo chị toàn âu phục thì có sao?”

“Em không phải có ý đó, nhưng chính là chênh lệch tầng lớp, chị không thể phủ nhận cái đó được.”

“Thì sao? Là cậu ta nhờ chị giúp đỡ, cũng không phải chị buộc phải cùng cậu ta đi giúp vui, cậu ta nên chấp nhận quần áo của chị, không phải sao?”

“Chị có nghĩ tới anh ấy có thật sự cần sự giúp đỡ của chị không à?” Thấy cô nhú mi vẻ khó hiểu, Chương Gia Nhạc giải thích tiếp, “nói không chừng anh ấy là vì ấy nấy lúc trước, muốn lợi dụng cơ hội này bởi thường cho chị, cho chị tìm được rùa vàng mà thuận lợi đi vào lễ đường a.”

“Đừng náo loạn, cậu ta đâu có biết chữ ấy nấy viết thế nào?”

Thoáng một chút, cô không thể không đồng ý gật đầu. “Được rồi, trong từ điển của anh Lí quả thực không có hai chữ này.” (Jun: ôi giờ Lí ca =.=)

“Theo chị thấy, cậu ta căn bản là muốn lợi dụng chị. Đối với cậu ta hành động thế này là có ý đồ với phụ nữ.”

Chương Gia Nhạc không đồng ý lắc đầu “Điều này sao có thể? Đây là do ông của anh ấy tổ chức, vạn nhất đóng giả mà lại gây ra chuyện, làm ông của anh ấy nhận định chị là cháu dâu, vậy sẽ thật phiền toái... Đúng rồi, chẳng phải ông của anh ấy rất thích chị đúng không?”

“Đúng vậy.” Nhân duyên quả thực kỳ diệu, có một lần cô trên đường về nhà gặp ông của Lí Duẫn Trạch, lúc ấy cô cũng không biết thân phận thật của ông, có điều thấy ông ngồi xổm ven đường liền tiến đến quan tâm hỏi han, biết ông bị cảm nắng, người không được khỏe, không nói hai lời liền giúp ông đánh gió, mua đồ uống, sau đó đưa ông về Lí gia, từ đó về sau ông đã rất quý cô, lễ tết cũng không quên chuẩn bị cho cô một phần lì xì, khi cô đến Lí gia chơi ông còn rủ cô uống trà nói chuyện phiếm.

“Nếu ông ngoại anh ấy cứ bám lấy chị thì sao, đúng là có chuyện hay a.”

Chương Gia Quân khó chịu nhíu mày “Em cho là đang đi xem kịch chắc?”

Nói thật ra thì cô đúng là đang có cảm giác muốn xem náo nhiệt. Chương Gia Nhạc thức thời đem những lời này đặt trong lòng.

“Mặc kệ nói như thế nào, chị cùng anh ấy đi dự tiệc, lấy của anh ấy một chút quà cũng chẳng đáng gì, chị không cần phải cảm thấy nặng nề.” Chương Gia Nhạc không kìm lòng được khẽ vuốt bộ lễ phục, thật muốn mặc thử, không biết cô mặc sẽ thế nào nhỉ?

“Chị không cảm thấy nặng nề, có điều chị không thích tùy tiện nhận quà của người ta, đặc biệt lại là thứ quý giá như vậy.” Nếu mặc bộ lễ phục Lí Duẫn Trạch tặng tham dự bữa tiệc, cô cảm thấy mình giống như “Đồng hành nữ lang.” Kể từ đó đi qua những người thuộc giới thượng lưu, cô có thể tự tin ngẩng đầu không? {hana: đồng hành nữ lang = bạn gái đi thuê}

“Em hiểu suy nghĩ của chị, nhưng có điều đối lập tương đi một chút, anh Lí nhờ chị giúp đỡ, nếu hai người ở bữa tiệc không hợp nhau thì đúng là không tốt, anh ấy tặng chị lễ phục, vừa tránh được bối rối, vừa trả lại ân tình của chị, không phải nhất cử lưỡng tiện sao?”

“Cậu ta có dụng ý gì cũng không liên can tới chị, phần quà này chị tuyệt đối không nhận! Chương Gia Nhạc, đừng sớ soạng nữa, chị không muốn phải trả tiền giặt là đâu.” Cô ảo não vụng trộm giết chết tâm tình muốn vụng trộm mặc của em gái.

Chương gia nhạc đau lòng bỏ bộ lễ phục xuống. Quỷ hẹp hòi, sớ một chút cũng không được sao? “Chị trả lại, em tin là anh ấy sẽ lại gửi tới lần nữa”

“Người này đúng là người rất cố chấp.”

“Đây là nguyên tắc!”

“Lấy tính cách của anh Lí hẳn sẽ không trả lại đồ, nếu chị cứ khăng khăng trả lại cho anh ấy, chị bảo anh ấy xử lí thế nào?”

“Đó là chuyện của cậu ta, nếu cậu ta hỏi ý chị trước sẽ không phải lãng phí tiền như vậy.”

“Nếu anh ấy hỏi ý của chị trước, anh ấy biết chắc chị sẽ bảo anh ấy đừng làm, thế làm gì còn cơ hội tặng quà nữa.”

Lúc này cô không còn gì để nói, Lí Duẩn Trạch vốn là người “tiên hạ thủ vi cường, suy nghĩ rất thoả đáng, có điều không dự đoán được cô sẽ áy náy như vậy, đúng vậy, cô quả thật rất khó nghĩ, cha mẹ từ nhỏ đã dành cho cô một nền giáo dục nghiêm khắc, là chị cả trong nhà cô phải là tấm gương tốt cho các em, một người có thể mất tất cả nhưng không thể mất đi chí khí. {hana: Tiên hạ thủ vi cường = kẻ ra tay trước sẽ chiếm ưu thế}

Đối với cô mà nói, loại quan hệ này thật là có vấn đề, rõ ràng không phải là người thuộc tầng lớp thượng lưu, vậy mà phải nguy trang thành thành tầng lớp ấy, sao có thể chứ? Cô thà mặc quần áo của mình, bị người ta chỉ trích còn hơn là phải che dấu bản thân để trở thành một người khác. (Jun: rất có chí khí, thích nữ 9 này)

“Em có thể cam đoan với chị, khả năng chị trả lại được phần lễ vật này chỉ có phần nghìn.”

Chương Gia Quân nhún nhún vai, đem lễ phục cùng khăn lụa cất vào hộp rồi buộc chặt chỉnh tề.

“Lễ phục đẹp như vậy mà trả lại, thật sự là rất đáng tiếc!” Chương Gia Nhạc nhìn chằm chằm vào hộp tiếu nuối.

“Em thích bộ váy đó không?”

Chương Gia Nhạc gật đầu lia lịa. Phần hồng là màu sắc khiến cô khó kháng cự nhất.

“Vậy em cứ đi xem mặt nhiều vào, tìm một ông xã có tiền gả cho, liền có thể mua lễ phục thoải mái.”

“Em mua thoải mái để làm gì?” Vật không có mới quý, nhiều quá sẽ không có lực hấp dẫn.

“Em có thể đóng giả công chúa cho ông xã xem mỗi ngày a.”

Tưởng tượng đến cảnh đó cô liền cảm thấy được buồn cười, còn nhịn không được cười to ra tiếng.

Đương nhiên, lập tức có ánh mắt xem thường của cô em gái nhỏ đưa tới. Cô chính là thích màu phần hồng, chứ không phải muốn làm công chúa.

“Được rồi, chị đói bụng rồi, muốn đi ăn bữa sáng... Chương Gia Nhạc, chị cảnh cáo em không được lấy ra mặt trộm, trừ phi em muốn đoạn tuyệt tình chị em với chị.”

Bà chị này có mắt sau lưng hay sao? Chương Gia Nhạc thu tay phải về, mắt lưu luyến không rời lại liếc hộp lễ vật một cái rồi xoay người theo chị gái rời phòng.

Tuy rằng bọn họ đang bàn chuyện yêu đương, nhưng cô cũng không cho rằng bọn họ là người yêu thật, đương nhiên cũng không có hứa hẹn. Vấn đề chính là, từ sau khi đồng ý cùng Lí Duẩn Trạch dự tiệc, cô lại bắt đầu cảm thấy áy náy đối với Bạch Vũ Đường, cảm thấy như mình làm chuyện có lỗi với anh. Cô vốn định thông báo cho anh biết, nhưng nói loanh quanh một hồi vẫn không thốt nên lời. Nếu như anh không đồng ý việc này thì phải làm sao?

Bạch Vũ Đường là người đàn ông có tính sở hữu rất mạnh, ít nhất là đối với cô. Nhớ có một lần, cô nhìn thấy một ông bố bế con gái lên đặt trên vai, liền nhìn một cách hâm mộ, bởi vì cô chưa từng được ba già dãi ngộ cho hưởng thụ như vậy, không ngờ anh lại không vui, cảm thấy vắng vẻ, như không được cô quan tâm

Lúc ấy cô thật là không biết nên khóc hay cười, nhưng cũng cảm thấy anh đối với cô là chân tình, mặc dù lợi dụng điểm yếu của cô để tiếp cận, nhưng anh muốn nói chuyện tình cảm là thật chứ không phải suy tính gì khác.

Tóm lại, khẳng định là anh sẽ không đồng ý để cô cùng người đàn ông khác đi dự tiệc, mà nàng đã đồng ý đi cùng Lí Duẩn Trạch, tuyệt đối không thất hứa.

Lúc này Bạch Vũ Đường đột nhiên đứng dậy, đi lướt qua mặt bàn, hôn phớt lên môi cô. Chương Gia Quân kinh hách phục hồi tinh thần lại đã thấy anh về chỗ ngồi cười, có chút bất mãn, oán giận nói “Em hôm nay tâm thần không yên.”

“Em. . . . nhớ Da Da, không biết nhóc con kia đang làm cái gì, mỗi lần ra ngoài đều mang nó theo, hôm nay không có, không nhịn được lại lo lắng.”

Sắc mặt hần trầm xuống, hờn giận uy hiếp, “Nếu em còn nhớ nó, anh sẽ đem nó đưa cho người khác!”

“Nó là của em, anh không có quyền lợi đem nó đưa cho người khác.”

“Anh một khi mất đi lí trí thì mặc kệ hết.”

Cô không khỏi cảm thấy buồn cười. “Anh có phải là trẻ con không?”

“Anh không phải là em. Mặc kệ đi làm cũng mang theo thú cưng, vậy không phải là trẻ con à?”

Đúng vậy, từ khi có nhận thức tới nay, cô được giáo dục thành một người chị tốt, phải dùng cảm để bảo vệ các em gái, không thể ỷ lại vào người khác, bởi vậy cô chưa từng có được cảm giác được âu yếm mang thú cưng bên mình, nhưng cô lại không tự chủ mà hâm mộ những người có thể làm việc ấy. Có thể gặt gao ôm chặt nó trong lòng dù nó vừa làm ga giường bề bộn. Có lẽ đó là nguyên nhân chính sau khi chăm sóc Da Da cô mới quyết định đến bên anh.

“Em tới đâu cũng mang theo Da Da, mà nhà hàng sẽ không hoan nghênh thú cưng đâu.”

Thử nghĩ xem, đang trong một cửa hàng cơm tây giá một phần ăn cũng cả ngàn đồng, nếu đột nhiên một con sóc trong lồng sắt lao ra, chạy loạn khắp nơi, làm cho chủ nhân cùng phụ vụ đuổi bắt khắp nơi, mà con thú này còn không để ý đến việc nhà hàng này là nơi hoàng kim danh tiếng thế nào, nhảy cả lên bàn lên ghế... hình ảnh này, đúng là tai họa!

“Chúng ta có thể đến nhà hàng chấp nhận chó.” Cô đề nghị.

“Nếu hôm nay tình huống đảo lại, em có muốn bạn trai lúc nào cũng đem theo một cái bóng đèn bên cạnh không?”

“. Da da không phải bóng đèn.” Người đàn ông này đúng là đồ vong ân phụ nghĩa, nếu không phải nhờ Da Da, cô có tiếp nhận anh không Được rồi, cô phải thừa nhận, ban đêm khi nằm trên giường, cô có khi không nhìn được cười trộm, may mắn mình đã tìm được lí do tha thứ cho anh. (jun:iu rùi... :”>)

“Nó chẳng những là bóng đèn, mà còn giọng khách át giọng chủ.” {hana: ý nói không phải là nhân vật chính nhưng lại chiếm quyền của nhân vật chính. Híc...tạm hiểu thế thôi vì đạo này bạn lười}

“Nếu không phải bởi vì Da Da, em. Quên đi, em không muốn đem cái chuyện nhỏ xú này tranh luận với anh.”

“Được, không cần thảo luận chuyện Da Da nữa, nói chuyện khác đi.” Hần cầm lấy một cái hộp quà vẫn để trên ghế đặt lên bàn: “Mở ra xem đi.”

Cô kinh ngạc nhìn hộp quà bên phía tay trái mình, khi bon họ ngồi ăn cơm thì quản lý đi đến và đưa cái hộp này, Bạch Vũ Đường chỉ nhận lấy rồi để ra một bên, một lời cũng không nói, bởi vậy dù biết cái hộp tồn tại cô cũng không nghĩ nó có can hệ tới mình. . . .

Cái hộp quà này hình dạng thế nào mà càng nhìn càng thấy quen mắt thế này? Cô không hiểu sao trong lòng dâng lên dự cảm xấu. “Đây là cái j vậy?”

“Em mở ra đến xem sẽ biết.”

Chần chờ một chút, cô đem hộp quà đặt lên đùi, tháo dây buộc, mở nắp hộp ra liền nhìn thấy một bộ váy hai tầng đen không tay, thắt lưng cao, tầng dưới là lụa mềm mại, tầng bên ngoài là sa tanh mỏng trong suốt, đường viền có thêu hoa, đơn giản mà cao nhã. Bên dưới chiếc váy là một chiếc khăn màu trắng thêu chỉ bạc tương phản với màu chiếc váy.

Cô đột nhiên cảm thấy vô cùng đau đầu. Đây là cái tình huống gì vậy? Chẳng lẽ hần cùng Lí Duẩn Trạch đều cần người cùng tham dự tiệc sao? “Anh sao lại đột nhiên tặng em thứ này?”

“Thứ sáu tuần sau cùng anh đi dự tiệc.” Tuy rằng làm vậy tất nhiên sẽ làm người nhà của anh biết tới sự tồn tại của cô, sẽ mang đến nhiều phiền toái, chính là muốn nhân cơ hội này để ọi chuyện đi ra (jun:chắc là anh muốn tự mình thông báo chứ k thích đồn thổi á) Cũng không có lí do gì đến anh phải dấu giếm, không phải sao? Huống hồ gần đây hai người gặp gỡ ngày càng thường xuyên, bảo đảm một ngày sẽ gặp người nhà Bạch gia, rồi chưa đầy một hôm tin tức sẽ lan truyền cả gia tộc. So với ở thế bị động, không bằng anh

chủ động nói ra, cũng là tự mình nói với những kẻ khác: Ta đối với cô ấy là vô cùng nghiêm túc! Khi ấy người nhà Bạch Gia tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hạ quyết định này, trong lòng anh có một loại cảm giác kiên định không nói nên lời. Quan hệ hai người một khi đã được người ta biết tới, cô cũng sẽ không thể không có nhận thức hai người là người yêu. Tuy rằng anh đã tiến vào thế giới của cô nhưng cô vẫn khóa cửa không cho anh vào. Chính là vì thế anh mới có cảm giác cô có thể tùy thời điểm cắt đứt quan hệ của hai người. Anh đề nghị cô cùng anh đi dự tiệc, chính là vì muốn quan hệ của hai người danh chính ngôn thuận.

Lại tiệc ư? Chương Gia Quân cố kìm chế tiếng rên rỉ. Không thể nào, hay là trùng hợp? Cô cố kìm giọng nói lại, bày ra một bộ dáng thoải mái thư thái “Thứ sáu tuần sau em đã có hẹn, nếu là sau đấy thì không có vấn đề, có thể sửa thời gian được không?”

“Em có hẹn với ai?” Bạch Vũ Đường không tự giác nhíu mày. Thân là bạn trai của cô, anh nên có được thời gian nghỉ cuối tuần của cô mới phải, nếu có hẹn trước cô cũng nên báo cho anh chứ.

“Đương nhiên là với bạn em.”

“Chuyện gì?”

Cô là đang bị chất vấn sao? Quên đi, ai bảo cô có chuyện giấu anh, không thể nói sự thật, đành phải ngoan ngoãn bị chất vấn, “Ngày đó. Ta muốn đi sinh nhật của bạn đồng nghiệp.”

“Vậy đừng đi.” Bạch Vũ Đường bá đạo nói.

“Cái gì?”

“Cũng chỉ là sinh nhật đồng nghiệp, không thân thiết thì cũng không cần thiết, chỉ cần có quà là được.”

Người đàn ông cuồng vọng, anh nói không có một chút lý nào cả, đúng thật là “khiếm biển”! Cố gắng bình tĩnh trở lại, cô thầm nghĩ chịu thiệt một chút, bao dung với anh một chút “Đây là có ý gì?” {hana: “Khiếm biển” = thích bị ăn đập ăn đập – GG ca ca}

“Bữa tiệc này thật sự rất quan trọng đối với anh, anh cần em đi cùng anh.”

“Sinh nhật bạn em với em cũng quan trọng, hơn nữa em đã nhận lời người ta trước rồi.”

“Nếu trước khi đồng ý em hỏi ý kiến anh thì hôm nay đã không phát sinh ra chuyện này.” (jun: bá đạo quá =.=)

Chuyện này thực sự rất buồn cười! “Chuyện của em không cần phải... Cái gì cũng thông báo cho anh.”

“Anh là bạn trai của em, chẳng lẽ không có quyền biết trước kế hoạch ngày nghỉ cuối tuần của em à?”

“Em sẽ nói cho anh.” Đúng vậy, cô chắc chắn sẽ nói, vấn đề chính là sớm hay muộn a.

“Hôm nay nếu không có anh nhắc tới chuyện bữa tiệc, em có chủ động đem chuyện đi sinh nhật nói ra không?”

“. Em đương nhiên sẽ nói.”

“Nói ngay trước lúc em định đi à?”

“Cho dù ngay trước khi đi vẫn là nói

Anh ngậm miệng không nói lời nào, chính là ánh mắt kia so với lời nói lạnh nhạt càng dọa người hơn.

Cô thực may mắn là bữa cơm đã xong, nếu không cô khẳng định sẽ đói bụng. Anh không buồn hé răng, bộ dáng dọa người nhìn mà thấy sợ. Sự tình thế nào lại thành ra thế này?

Nhìn thấy hai bộ lễ phục trên giường, Chương Gia Quân cảm thấy ong ong cả đầu. Thật sự là phiền chết mất, như thế nào sẽ có loại sự tình này? Hai phần quà này cô đều không muốn nhận không muốn nhận, chính là hai phần quà này đều không thể trả về.

Trước tiên là nói về Lí Duẩn Trạch, cô đã nhiều lần cầm hộp quà của anh đem trả về cho chủ, chính là mặc kệ sáng hay tối anh cũng không ở nhà, nếu cô có thể chú ý hơn một chút, khẳng định anh cố ý tránh né cô, bởi anh sớm đoán được cô sẽ không nhận bộ lễ phục ấy.

Về phần Bạch Vũ Đường, nếu không thể cùng anh đi dự tiệc, cô càng không có lý do gì nhận món quà này, chính là anh vừa nghe đến cô không cần quà của anh lại càng bốc hỏa lớn, cuối cùng còn ép cô phải về nhà suy nghĩ kĩ xem sẽ đi dự tiệc cùng anh hay là đi sinh nhật đồng nghiệp.

“Chị cả, chị quyết định mặc bộ nào đi tham dự tiệc?” Chương Gia Nhạc giống như rất cao hứng thấy cô gặp được loại tình huống khó xử thế này.

Cô hờn giận quay đầu lại trừng mắt một cái. Vì cái gì lại rối rắm như vậy? Nếu chọn một trong số hai người này, cô thà rằng cùng Bạch Vũ Đường tham dự tiệc, vấn đề chính là đã đồng ý Lí Duẩn Trạch trước, cô sẽ không thể đổi ý, đây là nguyên tắc xử sự cơ bản.

Nhưng mà, mỗi lần nhớ tới phản ứng của Bạch Vũ Đường, trong lòng cô lại có một cỗ áy náy dâng lên. Nếu thẳng thắn giải thích rõ ràng cho anh, bọn họ hẳn sẽ chia tay trong buồn bã.

“Theo cách hai người đàn ông này lựa chọn lễ phục, là có thể nhìn ra bọn họ không giống nhau thế nào.” Chương Gia Nhạc hứng thú nói.

“Em thực nhàm chán.” Mỗi người đều là một cá thể độc lập, cùng cha mẹ sinh ra tới tay chân còn không giống nhau, huống chi là hai người hoàn cảnh bất đồng? Quan trọng là ... bọn họ hai người khác nhau thế nào? Cô đối với vấn đề này không phải hoàn toàn không có hứng thú.

Chương Gia Nhạc cười cười, cô đã đoán ra cảm giác của chị mình “Bạch Vũ Đường này chắc chắn là một người đàn ông, anh ấy dùng ánh mắt ngưỡng mộ của một người đàn ông dành cho người phụ nữ của mình, mà anh Lí thì là điển hình của mẫu người công tử, anh ấy dùng ánh mắt sùng bái nhìn chị như đối với một nữ thần.”

“Em chỉ toàn nói bậy bạ.”

“Trực giác của em dù không trúng hoàn toàn cũng trúng tới tám phần.”

Cô không cho là đúng bừa môi, phần về Bạch Vũ Đường tạm thời có thể cho là đúng, chứ phần về Lí Duẩn Trạch thì hơi thái quá rồi.

“Em biết chị khó mà tưởng tượng được, nhưng anh Lí đối với chị thực sự là sùng bái, có điều em càng ngày càng khẳng định là anh ấy thích chứ không phải chán ghét chị.”

Chương Gia Quân dựa lưng vào giường, ngồi bệt xuống sàn nhà. “Em thật sự là càng ngày càng giỏi khen.”

“Bạch Vũ Đường vì thích chị nên chuẩn bị lễ phục để tham dự tiệc, còn anh Lí kia là vì cái gì?” Chương Gia Nhạc ngồi xuống ngang với Chương Gia Quân, vừa nhìn chị vừa tiếp tục thuyết minh, “Nếu anh Lí chán ghét chị, anh ấy có thể lợi dụng cơ hội này cho chị ở bữa tiệc biến thành trò cười cho thiên hạ, làm gì lại chuẩn bị, may riêng cho chị một bộ lễ phục?”

Luận điểm của em gái không phải không có đạo lý, chính là cô vẫn kiên trì lắc đầu. “Em suy nghĩ nhiều quá.”

“Nếu không phải vì Bạch Vũ Đường vì chị giúp chuẩn bị mọi thứ tỉ mỉ, em cũng không nghĩ tới anh Lí đối với chị còn có tâm tư như vậy. Hai người mỗi lần đứng cùng một chỗ, không khí luôn không vui vẻ, anh ấy đối với chị luôn có sắc mặt tối đen, làm cho người ta sẽ không nghĩ rằng anh ấy có thể thích chị. Chính là thấy anh ấy vì chị mà chuẩn bị lễ vật tham dự tiệc, em thấy thật là không bình thường.”

“Nếu cậu ta thích chị, thì làm gì đối xử với chị kém như vậy?”

“Chị đối với người ta cũng rất kém.” Hoàn hảo sử dụng ý của đối phương để phản bác.

“Đúng vậy, chính là nói không chừng đều không phải là anh ấy cố ý, em nghĩ anh Lí có thể là do không am hiểu cách biểu đạt tình cảm trước người ta.”

Chương Gia Quân khước môi mím lại, cô có phải hay không nên cười ha ha ba tiếng? “Người không am hiểu biểu đạt tình cảm làm sao có thể đối bạn gái mỗi ngày?” trời có sập cô cũng không tin.

“Đại công tử hoa tâm không nhất thiết phải biểu đạt tâm tình nha.”

Dừng lại, cô đồng ý gật gật đầu. Đúng vậy, nói không chừng nguyên nhân chính là vì không biết biểu đạt cảm tình, mới có thể “chạy loạn” mỗi ngày một cô, có điều cái này không có nghĩa là cô cho rằng tên kia “thích” cô a!

“Tuy rằng bọn chị xem đối phương không vừa mắt, ghét bỏ đối phương, nhưng dù sao cũng là cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, nhiều ít cũng có một phần tình nghĩa.”

“Nếu anh ấy thật lòng thích chị?”

“Trừ phi đầu óc cậu ta không bình thường, nếu không loại sự tình này tuyệt đối không có khả năng phát sinh.”

“Thích một người đơn giản là sẽ trở nên không bình thường.”

Chương Gia Quân nhún nhún vai. “Được rồi, chị nghĩ được người ta thích vẫn hơn là chán ghét.”

“Thực đáng tiếc, không cơ hội xem tình tay ba phần khích a.”

“Em thật sự thực nhảm chán a!” Cô tức giận gõ đầu em gái. “Em tốt nhất nên nhận đề nghị của em ba, đợi em ba năm sau tốt nghiệp đại học, hai đứa hợp tác mở tiệm bánh ngọt trên internet, đỡ phải mỗi ngày ngồi nghĩ lung tung.”

“Dã tâm của em không lớn được như em ba a, hiện tại làm ở tiệm cơm Tây, thu tiền của khách đã sợ sai lắm rồi, làm gì lại tự tìm phiền toái, tự làm ình đau đầu?”

Cô nghe vậy lắc lắc đầu. “Em có thật là con nhà họ Chương không đó? Thật không có tiền đồ.”

“Em là bằng lòng với số mệnh, con người sống trên đời quan trọng nhất là trong lòng vui vẻ.”

“Nói vậy mà cũng nói.”

Chương Gia Nhạc quay đầu nhìn thoáng qua hai bộ lễ phục trên giường. “Chị cả, cuối cùng chị sẽ mặc bộ nào đi dự tiệc?”

“Đừng náo loạn, em biết rõ hai bộ lễ phục này không thích hợp với chị.”

“Em thấy không phải lễ phục không thích hợp, mà là lòng của chị có vấn đề. Nếu chị chỉ đơn thuần nghĩ rằng đối với tùy trường hợp phải mặc tùy loại trang phục cũng là một lễ nghi, chị sẽ không nghĩ tới chuyện vấn đề tầng lớp. . . . Được rồi được rồi, là em lảm chuyện, chị không phải trừng mắt thế, em chỉ nói một câu cuối cùng thôi vậy, nếu bây giờ gửi trả lại, không có ai mặc, cũng là một loại lãng phí”

“Dù sao cũng không phải lãng phí tiền của chị, không sao cả.” Vấn đề bây giờ không phải là cô không cần quà, muốn trả về, cái làm cô canh cánh trong lòng chính là thái độ của Bạch Vũ Đường.

Tuy rằng đã sớm lĩnh giáo qua sự cố chấp vô cùng của anh, hiểu được người đàn ông này căn bản không biết cái gì gọi là buông tha, chính là, chẳng lẽ anh không thể hiểu đạo lý? Cô đã nhận lời người khác trước, như thế nào có thể yêu cầu cô thay đổi theo anh? Nhưng nếu anh phát hiện cô không phải là tham gia sinh nhật đồng nghiệp, mà là cùng Lí Duẩn Trạch tham dự tiệc, anh khẳng định sẽ giận long trời lở đất .

Đương nhiên, anh sẽ không biết chuyện này, bởi vì cô sẽ không nói cho anh, ai bảo anh bá đạo khó thuyết phục như vậy. . . . Tuy là nói thế, chính là không nói cho anh biết khiến lương tâm cô khó chịu, mà đây đúng là nguyên nhân chính khiến cô phiền não mấy ngày nay.

Cha mẹ đều nói, thành thực là nguyên tắc làm người cơ bản, nói dối không phải là xúc phạm tới người khác, mà là chính mình. . . . Được rồi, cô sẽ thẳng thắn nói với anh, chỉ cần anh xuất hiện trước mắt cô, hoặc là nghe điện thoại – người đàn ông này đã ba ngày không có tin tức, anh vẫn còn giận cô sao?O

Chương Gia Quân rốt cục cũng biết khi đàn ông giận dữ buồn cười thế nào. Bạch Vũ Đường khẳng định là người đàn ông so đo nhất cô từng gặp, không thể cùng anh đi dự tiệc liên tiếp suốt một tuần không thèm liên lạc với cô, anh là trẻ con sao?

Được rồi, càng nghĩ sẽ càng tức, cô một chút cũng không để ý, cho tức chết đi, chính là ông trời khéo trêu người, không biết sao lại khiến cô và anh tạo thành hai nhóm gặp gỡ kỳ lạ đến vậy – cô đứng bên một người đàn ông khác, mà anh cũng có một cô gái đi cùng... lúc này cô nên cười, hay nên khóc đây?

Cô nhìn cô gái kia, nghĩ không biết có phải anh lợi dụng cô không thể cùng anh đi dự tiệc liên tiếp vắng mặt với cô gái khác? Nếu thật sự là thế thì anh đúng là kẻ đáng thất vọng!

Có điều nói đi cũng phải nói lại, bọn họ đúng là một cặp trời sinh, người đàn ông một thân tây trang màu đen sang trọng, cô gái mặc một bộ lễ phục trắng có đính kim tuyến sáng lấp lánh, trai tài gái sắc, cao quý như nhau, sự tương đồng này khiến cô cảm thấy bản thân mình tầm thường, cái gọi là trời sinh một đôi chẳng phải là như họ kia sao?

Còn Bạch Vũ Đường lại là đã muốn tức giận đến mức hai mắt phóng ra lửa. Cô không phải tham gia sinh nhật đồng nghiệp sao? Vì sao lại cùng Lí Duẫn Trạch chạy tới nơi này? Chẳng lẽ cô dùng cái cớ đi sinh nhật để lừa anh?

“Anh thích cô ấy nhưng cô ấy lại ở bên người đàn ông khác, có thể thấy lòng cô ấy căn bản không hướng về anh, cuối cùng chỉ bằng chúng ta làm thành một đôi đi.” Hà Hi Nhiên nói, vẻ mặt như đang xem kịch hay (jun: bà chị này cộc đi tìm trâu quá đi, zô ziên quá em không thích =.=)

Anh lãnh đạm nhún mày. Ngay từ lúc anh mới bước vào nơi này, cô gái này cứ như ruồi bọ vo ve chung quanh, nhìn sắc mặt anh còn đen hơn cả than chẳng lẽ không biết thức thời nhẹ nhàng tránh đi hay sao? “Cô tránh xa tôi một chút.”

“Tôi đi theo anh là bảo vệ anh, nếu anh để tâm chú ý một chút bốn phía, anh sẽ biết chính mình có bao nhiêu cô gái đang ngắm đến anh, nếu không có tôi ở bên cạnh anh thần thủ, anh đã sớm bị một đám con gái ăn sống nuốt tươi.”

“Đó là của vấn đề của tôi.”

“Cũng là vấn đề của tôi.”

“Anh đúng là đáng ghét... chờ một chút, không cần lại một lần nữa nói “đây không phải vấn đề của tôi”, nếu là đàn ông thì nên độ lượng và tha thứ cho phụ nữ a.” Nếu không phải cô đến nay vẫn còn hận người bạn trai trước, không thể để mất mặt, thì cô tuyệt đối sẽ biến thành một nữ quỷ hung hăng chửi mắng người đàn ông này.

Bạch Vũ Đường quyết định ngậm miệng không nói lời nào. Cô gái kì lạ này không thể cách anh xa một chút hay sao?

Lúc này, Lí Duẫn Trạch mang theo Chương Gia Quân đi tới chào hỏi.

Bởi vì lúc trước đã giả trò đùa cợt nên lúc này anh cúi đầu hành lễ thấp. “Anh họ, đã lâu không thấy, không nghĩ tới anh cũng tới dự lễ mừng thọ của ông.”

“Hai người biết nhau?” Hà Hi Nhiên hiển nhiên là bất ngờ ngoài ý muốn.

“Chúng tôi không những biết nhau mà trưởng bối hai nhà còn là bạn tốt.” Lí Duẫn Trạch trừng mắt liếc bạn gái cũ, ý bảo cô câm miệng, tiếp theo ánh mắt chuyển hướng sang Bạch Vũ Đường. “Em giúp anh họ giới thiệu một chút, vị này chính là Chương Gia Quân, hai người đã từng gặp qua, không biết có còn nhớ không?”

“Lí Duẫn Trạch, ra là anh hoàn toàn không biết gì.” Hà Hi Nghiên không có thời gian để ý đến chuyện anh làm như không phải bạn trai cũ của cô, giành phần nói tin tức, “Người ta không cần anh phải giới thiệu, ít nhất là cho tới hôm nay, hai người đó là người yêu.”

“Người yêu?”

Bạch Vũ Đường đột nhiên không nói một câu kéo lấy Chương Gia Quân, trong nháy mắt, hai người biến mất khỏi ánh mắt kinh ngạc của mọi người {Hana: kéo đi rầu làm gì... oánh nhau đề... ỳnh nhau đi... ách, mình dạo này ham hồ cổ động ỳnh nhau quá}

“Đây là chuyện gì? Vì sao bọn họ đột nhiên biến thành người yêu?” Đả kích này đối với Lí Duẫn Trạch mà nói không hề nhỏ, giống như vừa tỉnh lại, phát hiện mình mất đi một đoạn trí nhớ, hơn nữa là một đoạn vô cùng quan trọng.

“Hai người gặp nhau liền phát lửa tình, tự nhiên sẽ biến thành một đôi.” Hà Hi Nhiên nhìn anh, ánh mắt chuyển thành thương hại, có điều giọng nói lại khó nén một tia vui sướng khi người gặp họa. “Người ta tâm tình không đặt trên người anh, làm gì khiến chính mình trông vừa đáng cười lại thật đáng buồn như vậy?”

“... Cô ở nói bậy bạ cái gì đó?” Lí Duẫn Trạch biểu tình như sắp điên lên.

Hi Nhiên khiêu khích nhướn mi. “Anh dám can đảm thề với trời chuyện chúng ta chia tay không hề liên can đến cô ấy?”

Anh khoa trương cười to ba tiếng, lắc đầu vẻ khó tin. “Cô xem phim bộ nhiều quá lạm mất rồi à? Tôi cũng không biết trí tưởng tượng của cô lại phong phú đến thế, thật sự là tôi chịu thua! Cô hãy nghe cho kỹ, hai người hợp sẽ cùng một chỗ, không hợp sẽ tách ra, chúng ta cũng như vậy không liên can tới người khác.”

“Anh muốn lợi dụng cơ này lừa gạt phụ nữ, cũng là lừa gạt chính mình?”

“Tôi sao phải lừa gạt chính mình?”

“Nếu không nói là lừa gạt chính mình, thì anh căn bản là không muốn làm rõ tình cảm của mình.” Một người đàn ông đang yên lành bỗng nhiên nhắc tới cô gái kia, tuy rằng luôn nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trong ánh mắt, thanh âm hoàn toàn tràn ngập hình bóng cô ấy, không phải cô ấy trong lòng anh rất quan trọng sao? Anh như thế nào còn không muốn làm rõ tình cảm của mình?

“... Cô thực sự làm tôi dở khóc dở cười, tôi lười không muốn tiếp chuyện cô nữa!”

“Anh không phải là lười nói, mà là không lời nào để nói. Trên thực tế trong lòng anh hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào khác, từ trước tới nay anh chỉ mong nhớ một mình cô gái kia, chính là anh không muốn đối mặt, rốt cục làm cho người ngay trước mắt rơi vào vòng tay người khác, anh nói, cái này không phải thực đáng cười lại thực thật đáng buồn sao?”

“... Cô nói thật sự là rất vớ vẩn!”

“Người vớ vẩn phải là anh!” Hà Hi Nhiên tức mình nhắc chân phải đạp mạnh vào chân trái anh, đau đến nỗi anh thiếu chút nữa hét lên thất thanh (jun: bị giày cao gót đạp chắc đau lắm á *tưởng tượng* *rùng mình*), sau đó cô đắc ý cười, quay đầu đi gặp bạn bè đang đứng ở góc khác.

Bên này tình cũ gặp nhau không vui vẻ, bên kia không khí cũng vô cùng không thoải mái.

“Đây là cái em gọi là “sinh nhật bạn cùng chỗ làm sao?” Bạch Vũ Đường hai tay chống vào tường, đem Chương Gia Quân vây ở trong đó, làm cho cô dựa vào vách tường, không thể nhúc nhích.

Cô không chịu thua hất cằm lên. “Ông nội Nhan là bạn của em, không thể sao?”

“Em như thế nào lại quen biết ông nội?”

“Đây là chuyện của em, em không cần phải báo cáo với anh.”

“Em thật sự là được ông nội Nhan mời tới tham gia yến hội hôm nay?”

“Không được sao? Chẳng lẽ em không xứng được mời?”

“Em không cần vặn lại anh, ngày hôm nay con cháu đến đều là thay trưởng bối hoặc cùng trưởng bối tới dự, ít có người được mời với tư cách cá nhân.” Anh chính là thay thế ông nội tham dự. Ông nội cùng ông nội Nhan là bạn tốt từ nhỏ, hai người có thể nói là giao tình cả đời, chính là không biết vì chuyện gì lại có xích mích, từ đó về sau vừa thấy nhau mặt liền đỏ kha không ngừng, ông nội căn cứ vào giao tình không thể không tham dự, nhưng không muốn mất không khí vui vẻ ngày mừng thọ, đành phải phái anh đi thay.

Về phần Hà Hi Nhiên, ngoài để tham dự cùng ông nội, đại khái là muốn lợi dụng cơ hội này chọn lựa đối tượng mới, anh hoàn toàn không nghĩ được lúc đến đây lại gặp cô.

“Đúng vậy, em không có ông ngoại hay ông nội như vậy, em có thể xuất hiện tại đây trường hợp duy nhất có thể chính là dựa vào vị hàng xóm kia.”

“Nếu hôm nay vị trí chúng ta đảo ngược, em thấy anh đi vào cùng một cô gái khác, em sẽ có cảm giác gì?”

“Anh không phải đã làm vậy rồi sao? Tuy rằng em không có tận mắt thấy hai người cùng nhau đi vào, nhưng thời điểm em nhìn thấy, hai người chính là vô cùng thân mật đứng chung một chỗ nói chuyện với nhau.”

“Bọn anh là trùng hợp gặp gỡ ở đây, cô ta tới chỗ anh nói mấy câu là căn cứ vào lễ phép thường tình.”

“Lí Duẩn Trạch vừa vặn là hàng xóm của em, mà em đương nhiên thuận đường tiện lợi đi xe của cậu ta.”

“Lí Duẩn Trạch thật sự chính là hàng xóm của em?”

“Cô gái kia chính là gặp anh để chào hỏi?” {hana: quá thông minh}

Anh một câu tôi một câu, hai người cái nhau loạn cả lên, mà cả hai người đều không nhận ra mình đã bị người kia thuyết phục.

Qua một chút, anh cố gắng đem khẩu khí nói dịu đi một chút, “Anh không thích em cùng cậu ta cùng một chỗ.”

“Anh tự quản lí thân mình là tốt rồi, em muốn ở cùng một chỗ với ai là quyền tự do của em.”

“Em là cô gái của anh.”

“Em không phải.”

Bạch Vũ Đường đột nhiên cúi xuống mãnh liệt chặn miệng cô lại, nhất thời không thể phát ra tiếng, đầu óc hỗn loạn, không thể suy nghĩ, càng không thể tự vấn. Giờ phút này cái gì cũng không quan trọng, chỉ có hương vị ngọt ngào của hai người hòa quyện vào nhau, triền miên không dứt, nếu có thể, chỉ mong giờ khắc này vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt.

6. Chương 6

Chương Gia Quân lấy một ly rượu vang từ tay người phục vụ, đi đến góc tối không ai chú ý ngồi xuống.

Bữa tiệc Nhan gia được tổ chức ngoài sân, là tiệc đứng, mọi người tự phục vụ đồ ăn, có điều, hầu hết đàn ông đều đã đi vào trong phòng bắt đầu bàn bạc những chuyện hàng ngày, một số người đứng ở ban công đối diện sân vườn, bởi vậy có thể nhìn thấy rõ những động tĩnh bên trong, bọn họ chắc là lại bàn bạc chuyện thương trường, chính trị, không khí vô cùng thân thiện.

Tuy cô muốn lập tức bốc hơi khỏi bữa tiệc này, có điều đêm nay cô đến cùng Lí Duẩn Trạch, anh không về, cô đương nhiên không thể nói câu tạm biệt.

Thật là, cô cuối cùng đến đây làm gì chứ? Cô giống một cô bé bị đặt vào thế giới của người lớn, người ta nói những chuyện mà cô không thể hoà nhập, mà bộ váy màu bánh ngọt vàng nhạt trên người cô so với đám người kia cũng thật đáng thương, cô vô cùng hối hận, đáng lẽ không nên kiên trì mặc đồ của mình, nếu cô mặc bộ váy Bạch Vũ Đường tặng cô, nói không chừng cô còn có chút tự tin... Tóm lại, nơi này căn bản không thuộc về cô!

Lúc này, Hà Hi Nhiên đi tới, ngồi xuống ghế đối diện cô “Cô cuối cùng là đang toan tính gì?”

“Gì?” Loại vấn đề không đầu không đuôi này khiến người khác chỉ biết há mồm trợn mắt.

“Tính toán để ở cùng một chỗ với Bạch Vũ Đường, lại cũng muốn hợp lại với Lí Duẩn Trạch làm một khối, cô có phải là quá tham lam không?” (Sbj: *phi chào chúc đầu Hi Nhiên* ăn nói linh tinh này)

Đây là chuyện của tôi, quan hệ gì đến cô.” Thật sự là muốn hét toáng lên, mấy cái tình huống ngu ngốc này có phải cô tự nguyện muốn đâu? nếu trước đó hỏi rõ ràng, biết cả hai người đều tham gia thì cô căn bản sẽ không bao giờ xuất hiện ở đây.

“Cô chắc là cảm thấy được mình với nơi này không hợp thể nào đi, cô không phải người của thế giới này.”

“Thì sao?” Chương Gia Quân kiêu ngạo nâng cằm lên, cho dù hận không có cái hố nào để chui xuống cũng không bao giờ cúi đầu trước loại người này “Chuyện này vẫn chẳng có gì liên quan đến cô.”

Hà Hi Nhiên với tay gọi người phục vụ, lấy một ly rượu vang, nhẹ nhàng đưa miệng lên nhắm nháp, không nhanh không chậm nói vào trọng điểm “Cô hiểu gì về Bạch Vũ Đường?”

“Tôi không phải báo cáo với cô.”

“Cô hẳn là đã nghe qua tên tập đoàn Thiên Tuấn đi? Tập đoàn Thiên Tuấn chuyên kinh doanh khách sạn, du lịch, vận tải đường thủy, hậu cần và hàng dân dụng, những người mới bước chân vào xã hội đều muốn bước chân vào đó...”

“Cô cuối cùng muốn nói gì?” Cô hiểu được chặn lời người khác là không lễ phép, nhưng cô gái này đúng là dài dòng quá mức, cô hoàn toàn không có hứng thú, cô thật sự không có tính nhẫn nại.

Khoanh tay lại, Hà Hi Nhiên thoải mái tiến vào vấn đề “Tập đoàn Thiên Tuấn chính là sở hữu của gia tộc Bạch thị, mà Bạch Vũ Đường chính là người thừa kế tương lai.”

Giỏi thật, thật sự quá giỏi... Thì ra hai người bọn họ chênh lệch nhau lớn đến vậy, điều này làm cho cô không có biện pháp uốn ngược nói gì nữa.

Tuy rằng nhìn hành động cử chỉ của Bạch Vũ Đường, cô ít nhiều cũng cảm nhận được anh là người giàu có, nhưng lại quên mất chuyện quan trọng nhất, kể có tiền cũng phân cấp bậc, “mười vạn” và “mười triệu” không phải chỉ hơn kém nhau một chữ, mà là hoàn toàn khác xa nhau... Đúng vậy, nhìn anh cũng đâu có chênh lệch đến vậy, làm sao gia thế nhà anh lại hùng hậu như thế a? Hai người bọn họ không phải đơn giản chỉ là kém đôi chút, mà chính là một trời một vực.

Hà Hi Nhiên vô cùng cao hứng nhìn bộ dạng chịu đả kích của cô, khoe môi nhếch thật cao “Tôi xem biểu tình của cô là đã biết, cô hoàn toàn không biết gì về anh ta.”

Phục hồi tinh thần một chút, cô muốn có người ôm lấy cô an ủi để có thể khóc to lên, nhưng tuyệt đối người đó sẽ không phải là cô nàng mà cô đang muốn đắm chìm “Tôi chưa bao giờ cho chuyện này là quan trọng.”

“Người nghèo đương nhiên không để ý đối phương thuộc loại có tiền cỡ nào, chỉ lo lắng túi tiền của đối phương có nhiều hay không thôi, có điều, kể có tiền lại không thể, Bạch gia là gia tộc vô cùng coi trọng thân phận.” (Sabj: *cầm nổi, niêu, xoong, chảo phi liên tiếp* ...Hà Hi Nhiên: *giơ cờ trắng đầu hàng*)

Lần đầu tiên trong đời cô muốn dùng băng dính hungh hăng dán miệng một người lại, cô gái này rõ ràng bề ngoài rất đẹp, nhưng sao lại có thể coi trọng tiền bạc đến vậy “Cảm ơn lời nhắc nhở của cô, tôi sẽ nhớ kỹ.”

“Cô ở trong mắt ông nội Bạch Vũ Đường ngay cả cơ hội thể hiện đều không có, nếu không muốn để người khác coi thường cô, khiến cho toàn thân đầy thương tích, cô nên sớm buông tay, Bạch Vũ Đường tuyệt đối không phải người đàn ông có thể mang ra trêu đùa.”

“Tương lai của tôi không cần người khác quản, nhất là người xa lạ.”

“Người xa lạ.” Ba chữ này giống như chiếc roi da hung hăng đánh mạnh vào trái tim đau đớn của Hà Hi Nhiên, khiến cô cố gắng kìm chế đến phát điên. “Bởi vì cô nên tôi buông tha Lí Duẫn Trạch, nhưng lúc này tôi tuyệt đối không chịu thua.”

Giật mình, Chương Gia Quân hoang mang nhíu mày “Đây là có ý gì?”

“Lí Duẫn Trạch là học trưởng trong trường đại học của tôi, chúng tôi từng là một đôi tình nhân khiến nhiều người hâm mộ.”

Chuyện này đúng là khiến người khác kinh ngạc, không nghĩ tới cô gái này chính là bạn gái cũ của Lí Duẩn Trạch, có điều, vì sao cô lại bị cuốn vào chuyện này, đúng là cực kỳ khó hiểu “Chuyện ấy có quan hệ gì đến tôi?”

“Nếu không phải tại cô, hai chúng tôi cũng sẽ không chia tay.” Anh cũng sẽ không bỏ rơi cô!

“Thật sự xin lỗi, nhưng... tôi vẫn không hiểu.”

“Không rõ thì cũng không sao, cô cũng không cần phải biết mọi chuyện.”

Chương Gia Quân thiếu chút nữa là phun ra những lời thô tục, cô gái này không phải là quá buồn cười sao, nếu cô không cần biết mọi chuyện thì sao phải nói mấy lời vô nghĩa đó với cô? Tốt, không sao cả, cô vốn cũng không phải là người nhiệt tình, sự thật có thể nào cũng chẳng liên quan.

“Cô chỉ cần biết rằng, tôi nhất định sẽ đoạt lấy Bạch Vũ Đường trong tay cô.” Hà Hi Nhiên giống một nữ vương, mạnh mẽ khiêu chiến. (Sbj: *đạp đạp* *sút vào chuồng gà*.....hana: Mụ Kiều, tôi hận mụ...)

Cô gái này nghĩ đang ở hội đấu giá sản phẩm sao? Cô cười lạnh nói “Anh ấy không phải là một món đồ.”

“Không cần khua môi múa mép với tôi, nếu đã nhận được lời khiêu chiến của tôi thì hiện tại cô nên dùng đầu óc đánh giá cẩn thận, làm sao để mình không đầu rơi máu chảy rời khỏi chiến trường.”

“Thật đúng là thụ sủng nhược kinh, cô lại lo lắng người xa lạ như tôi đầu rơi máu chảy sao?”

“Đều là phụ nữ, tôi đương nhiên không hi vọng cô tự làm khó chính mình.”

“Cảm ơn ý tốt của cô, có điều cô nên lo lắng ình đi, hi vọng nhiều nhưng kết quả cũng không được bao nhiêu.”

“Được, tôi đợi xem.” Hà Hi Nhiên mang theo ly rượu đứng dậy, bước về phía những người bạn của mình.

Cô ta vừa đi, tự tin của Chương Gia Quân nhất thời biến mất. Hôm nay thật sự là quá buồn đi, lời nói dối bị vạch trần, Bạch Vũ Đường thành quý công tử của tập đoàn nổi tiếng, cô không hiểu vì sao lại thành nguyên nhân khiến một đôi tình nhân chia tay nhau, nhận lời khiêu chiến mà không có khả năng đánh lại.... Cô quả nhiên không phải người thế giới này.

Đưa tay gọi người phục vụ, cô đổi một ly rượu khác, uống một hơi cạn ly, lại thêm một ly... Nếu có thể quá chén mà quên đi bản thân mình, chắc cũng không phải là chuyện xấu.

Thời điểm tâm tình không tốt có thể khiến ình say đương nhiên là chuyện tốt, bởi vì như thế có thể rũ bỏ mọi phiền não, nhưng rượu thật sự không thể uống quá nhiều, nếu không chưa nói đến chuyện có gây chuyện xằng bậy hay không, trước hết là khiến bản thân đau đầu muốn chết...

Hai mắt tròng lớn, Chương Gia Quân không khống chế được mà hét lên chói tai “Đây là thế nào?”

Đây là thế giới trắng đen, cái đập vào mắt cô không phải đen, chính là trắng, lại vô cùng cao quý, nhưng cô có thể khẳng định nơi này là phòng của người nào đó, bởi vì cô đang ngồi mép giường một chiếc giường siêu lớn, nhưng, đại não của cô không lưu lại một ấn tượng nào. Vì sao cô lại ở chỗ này?

Tỉnh táo lại, cô nhớ rõ cô cùng Lí Duẩn Trạch tham gia tiệc mừng thọ ông nội Nhan, không nghĩ tới lại đụng mặt Bạch Vũ Đường cùng Hà Hi Nhiên, sau đó Bạch Vũ Đường đem cô kéo đến góc bí ẩn, tức giận hôn cô, không bao lâu bọn họ một trước một sau trở lại trước mặt mọi người, nhưng các loại phỏng đoán đã lặng lẽ nhanh chóng nổi lên.

Cô không có thời gian để ý những người đó nói gì, bởi vì cô lập tức cùng Lí Duẩn Trạch chào hỏi ông nội Nhan cùng vài vị trưởng bối Lí gia, một lát sau anh bỏ lại cô, cùng các trưởng bối tiến vào phòng trong bắt đầu cuộc sống thường nhật (bàn chuyện công việc ấy). Kế tiếp ra sao, Hi Nhiên nói một đồng lớn cô không muốn nghe, khiến cho cô tâm tình buồn bực, hại cô thâm nghĩ một túy giải ngàn sầu. {hana: uống rượu giải sầu}

Sau đó?

Cô ảo não ôm lấy đầu, nhịn không được lại một lần nữa hét chói tai. Tại sao một chút ký ức cũng không có? Cô thường nói say rượu sẽ nghĩ, mẹ sẽ hỏi rượu ngon không, ba già lại nói cô vô dụng, bị bán đi cũng

không biết. Chẳng lẽ thật sự bị ba ba nói trúng rồi, thời điểm cô đang say rượu bất tỉnh nhân sự đã bị bán?

Đừng hoảng hốt, Lí Duẩn Trạch dù chán ghét cô đến đâu, cũng không đem bán cô, hơn nữa cô ra ngoài cùng anh, không thấy cô, người nhà của cô sẽ tìm anh mà hỏi, lúc này cô khẳng định ở nơi an toàn.

“Anh còn nghĩ dù trời có sụp xuống em cũng sẽ vẫn bình tĩnh, không nghĩ tới em cũng sẽ thét chói tai.”

Cửa truyền đến một giọng nam quen thuộc, cô quay đầu vừa thấy, không biết Bạch Vũ Đường xuất hiện từ khi nào, thoải mái đứng ở trước cửa phòng.

Kinh hãi trừng mắt nhìn anh, Chương Gia Quân theo bản năng kéo chăn che khuất thân thể. “Anh. Anh.” Suy nghĩ rất bối rối, cô sau một lúc lâu vẫn không nói được một câu đầy đủ.

“Chuyện tối hôm qua phát sinh em hoàn toàn đều đã quên sao?”

“Em uống rượu, sau đó. Sau đó.”

“Sau đó uống rượu, sau nữa là lăn ra ngủ, ngủ đến boom nổ bên cạnh cũng không có phản ứng, tình huống này mà đưa em về nhà thì thật không tiện, vì thế anh đã tự động đưa em đến chỗ anh.”

“Nơi này là chỗ ở của anh.” Lời còn chưa dứt, đột nhiên lại không khống chế được thét lên chói tai, bởi vì trong lúc vô tình đụng đến quần áo trên người, phát hiện không phải bộ âu phục tối hôm qua. Nói cách khác, anh cởi quần áo của cô? “Anh. Anh.”

“Em nôn ra cả người, anh chỉ tốt bụng giúp em thay quần áo.”

“Anh sao có thể giúp em thay quần áo?” Cô kích động âm hét lên.

Anh đối với phản ứng của cô cảm thấy buồn cười. “Không thay quần áo, chẳng lẽ cứ để em trên người toàn mùi hôi và rượu sao?”

“Không phải, nhưng, anh.” Tưởng tượng đến toàn thân bị anh nhìn hết, cả người cô giống con cá trong chảo, da gà cả người nổi lên, thật sự là không thể chịu được!

“Anh chỉ làm chuyện nên làm, đổi lại là em, cũng sẽ không như thế sao?”

“” Cô một câu đều nói không được. Đúng vậy, nếu tình huống hôm nay bọn họ đổi chỗ, dù có xấu hổ, cô vẫn sẽ giúp anh thay quần áo.

“Không lời nào để nói ?”

“ Không cần kỳ vọng em sẽ cảm ơn anh.”

“Người em cần cảm ơn chính là Di Thước, mà không phải anh.” Thoáng một chút, anh làm như một bộ đã quên nói bổ sung cho cô: “Người giúp em thay quần áo chính là Di Thước, dì là người phụ trách ba bữa cơm của anh.”

Trải qua ba giây, cô mới tiêu hóa được tin tức. Theo phản ứng bình thường, chắc chắn là cô phải nhẹ nhàng thở ra, nhưng, cô lại giận đến hận không thể đánh người, nếu trên tay có cái gì có thể công kích. anh là cố ý, nhìn thấy cô vừa vội vừa thẹn, hay lắm sao?

“Anh không có tự mình động thủ giúp em thay quần áo, em thực thất vọng sao?” (Sabj: có e thất vọng này, hức.....hana: Sabj sắc nữ)

“Anh tốt nhất nên ngậm miệng lại, phụ nữ không khống chế được mà phát điên lên sẽ rất đáng sợ đấy!” Chương Gia Quân tức giận tung chăn nhảy xuống giường, lúc này mới phát hiện trên người mặc một chiếc áo ngủ màu đen. Không hề nghi ngờ, đây không phải áo ngủ của anh, có điều cũng không phải của người người tên là Di Thước kia, vậy là áo ngủ của ai?

Đứng thẳng người, anh đem hai tay dút vào túi áo khoác, ánh mắt chuyển thành thâm trầm. “Anh chỉ biết em mặc màu đen đặc biệt gợi cảm.”

“ Em ghét nhất màu đen.” Đáng giận! Chủ nhân bộ áo ngủ trên người cô rốt cuộc là ai.

“Đây là nguyên nhân em không muốn mặc bộ lễ phục kia sao?” Anh vẫn đang canh cánh trong lòng.

“ Em không cùng anh đi dự tiệc, sao có thể mặc bộ lễ phục ấy.”

“Lễ phục đã tặng cho em, anh lại không thể thu về.”

“Bộ lễ phục kia không hợp với em.”

“Vấn đề này chúng ta thảo luận sau. Bữa sáng mười lăm phút nữa là có thể ăn, anh nghĩ mười lăm phút nữa là đủ để cho em tắm qua nước ấm. Em hẳn là muốn tắm, rửa mặt chải đầu một chút đi? Di Thuốc đã chuẩn bị một bộ đồ dùng cá nhân hoàn toàn mới, còn có một bộ áo sơ mi quần bò, đó là quần áo của chị anh để đây, chị ấy sẽ không ngại nếu em mượn dùng, mọi thứ đã được để trong phòng tắm.”

Quần áo của chị anh? ! Nói như vậy, áo ngủ trên người cô cũng là vậy sao? Chương Gia Quân đột nhiên nhẹ nhàng thở ra. Thì ra không phải anh mang phụ nữ về nhà qua đêm.

Thấy cô còn đứng tại chỗ ngẩn người, Bạch Vũ Đường hay nói giỡn: “Đúng rồi, qua hai mươi phút đợi không được người, anh sẽ nghĩ đến em ở phòng tắm té xiu, trực tiếp phá cửa phòng tắm vọt vào a.” Lời anh nói vừa mới hạ xuống, chỉ thấy cô lập tức vọt vào phòng tắm, anh thấy thế không khỏi cười ha ha.

Chuyện không thoải mái ngày hôm qua giờ phút này cũng biến mất hơn nửa, bởi vì cô đang ở trong phòng của anh, trong thế giới của anh.

Chương Gia Quân đoán rằng chị của Bạch Vũ Đường hẳn là rất thích màu đen, bởi vì không chỉ áo ngủ màu đen, giờ trên người cô cũng là một chiếc áo cùng quần bò màu đen, mà cô hoàn toàn không tự nhiên khi cả người toàn màu đen, bởi nó quá trầm, mà màu đen mặc lên người cô lại bộc lộ quá nhiều nữ tính của cô.

Thập thò một lúc ở phòng khác, cô đi tới nhà ăn, nhìn thấy Bạch Vũ Đường đang dùng khay bưng bữa sáng đi nhanh đến đình ngắm cảnh. Đình ngắm cảnh khá lớn, xung quanh còn có rất nhiều loại hoa, mặc dù không muốn màu muôn sắc nhưng cũng đủ khiến người ta hoa mắt, nếu ăn cơm ở đây chắc chắn có thể nói là vừa vui mắt lại có phần thưởng thức.

Bên trong đình viện có một chiếc bàn hình bát giác. Cơm được dọn lên bàn, hai người ngồi ở hai bên, trên bàn đã bày sẵn dao nĩa.

Hai người ngồi đối mặt nhau, Bạch Vũ Đường gấp thức ăn vào bát của cô, sau đó gấp vào bát của mình, “Di Thuốc hôm nay được nghỉ, tài nghệ của anh chỉ có thể làm mấy món này, em dùng tạm đi.”

“Mấy cái này là do anh làm?” Cô kinh ngạc hô lên. Quân tử xa nhà bếp, hướng hồ anh lại còn là một người đàn ông cao ngạo, khả năng anh xuất hiện trong nhà bếp chắc chắn là rất nhỏ rất nhỏ.

“Anh cho rằng quá ỷ vào người khác không phải là chuyện tốt, cho nên tuy rằng vào bếp là chuyện không thích hợp với anh, nhưng anh nghĩ vẫn nên biết chút ít, phòng trừ ngày nào đó sẽ không bị đói chết.”

“Không có tiền mới có thể đói chết, không có tài nấu nướng cũng sẽ không thể chết.”

Anh nhíu mày, cười cười trên cô “Thì ra thế, tài nghệ của em nhất định đáng buồn.”

“Đúng là có phần đáng buồn.” Người phụ trách mọi chuyện trong nhà cô chính là mẹ cô, cô cũng không phải là người có hứng thú với công việc này, cô nhất định không thể nấu hết một bàn cơm.

“Đáng buồn một chút cũng không sao, anh tuyệt đối không bao giờ để em đói chết.”

Lời nói này sao cứ thấy có chút hương vị của một đôi vợ chồng, Cô không tự nhiên nói “Không có anh, em cũng sẽ không chết đói... Em có thể ăn không? Em phải ăn nhanh.” Cô vội vàng cúi đầu, chuyên tâm ăn sáng.

Tuy hoàn cảnh dùng cơm ở nơi này làm cô cảm thấy đầy hương vị quý tộc, bữa sáng hôm nay cũng thật cao cấp, nhưng vì đối diện có người đàn ông cứ nhìn chằm chằm vào cô khiến cô không biết nên làm thế nào.... Anh đối với cô giống như rất chân thành... không, không phải giống như, mà chính là thật sự chân thành.

Quả thật cô đã sớm cảm nhận được anh thật lòng, có điều cô không muốn thừa nhận, mà hiện giờ có thừa nhận cũng vô dụng, bọn họ căn bản là ở hai thế giới khác nhau.

“Em không có gì muốn nói với anh sao?” Anh đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Sao?” Chương Gia Quân đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Bạch Vũ Đường dựa người vào ghế, ngữ khí gây sự “Đêm qua em bởi vì có quan hệ với Lí Duẫn Trạch mới tham dự bữa tiệc, không đúng sao?”

“...Nếu đúng thì sao?” cô nâng cằm trừng mắt nhìn anh, so với nói dối xem ra nên thẳng thắn vẫn tốt hơn, nghĩ lại, cô cũng có làm sai gì đâu, sao cô phải sợ hãi né tránh?

“Anh rất không vui, chẳng lẽ em không có gì giải thích sao?”

“Anh muốn em giải thích gì? Em không thể đi cùng bạn đến dự tiệc sao?”

“Đêm qua đáng nhẽ em phải đứng bên người anh chứ không phải người cậu ta.”

“Chân tay cậu ta nhanh hơn, em đã đồng ý với cậu ta, đương nhiên phải đứng bên cạnh cậu ta.” Cô không thể thất hứa, đây không phải là nguyên tắc của cô.

“Vì sao phải đồng ý cùng cậu ta đi dự tiệc?”

“Vì sao không thể đồng ý? Anh chưa từng nghe qua câu “Bà con xa không bằng láng giềng gần” à? Là hàng xóm cần phải giúp đỡ nhau, hôm nay cậu ta có chuyện nhờ em, ngày mai không chừng em lại có chuyện cầu cạnh cậu ta, với lại cũng chỉ là dự tiệc, lại còn được ăn ngon, cũng có gì không được đâu?”

“Em cùng cậu ta đi dự tiệc không lẽ không sợ ông nội Nhan hiểu lầm quan hệ của hai người sao?”

“Cả thế giới này đều biết hai người bọn em không thể... quái lạ, anh quan tâm nhiều chuyện vậy làm gì? Chuyện này cũng chẳng có gì liên quan đến anh?” Thật là, cô sao phải cùng anh giải thích chứ? Anh hiểu lầm và nổi giận, đều là tự anh chuốc lấy.

Bạch Vũ Đường hờn giận cau mày, anh không hề thích cái cách cô phân rõ giới tuyến giữa anh và cô, vẫn biết là cần có sự độc lập, nhưng trên thực tế, đây lại chính là vấn đề giữa hai người bọn họ.

“Anh là bạn trai em, em cùng người đàn ông khác qua lại thân mật như thế, vậy em nói xem anh có thể không có vấn đề sao?”

“Bạn trai” sao? Chương Gia Quân không khỏi tự giễu cười khổ.

Cứ nghĩ đến sự tự tin tràn đầy của cô trước mặt Hà Hi Nhiên, giống như chẳng ảnh hưởng gì, nhưng trong lòng cô hiểu rõ, khoảng cách của bọn họ là quá lớn, người đàn ông này tuyệt đối không thể thuộc về cô.

Cô không muốn hứng chịu cảnh đầu rơi máu chảy trên chiến trường, có điều, thật đáng tiếc, ngay cả tư cách được đứng trên chiến trường với cô cũng không có.

Ngay từ đầu, cái này cũng chỉ là một trò chơi tình yêu, trò chơi rồi cũng sẽ đến lúc kết thúc, có điều phương thức kết thúc này không giống như cô mong đợi, không sao, kết thúc chính là kết thúc, có điều, không hiểu sao... giờ phút này cô lại cảm thấy trái tim đau khổ và mất mát như thế, không biết từ khi nào, anh đã chiếm vị trí quá lớn trong tim cô, lưu lại trong tim cô ấn ký của anh.

Lúc trước nếu dừng cùng anh bắt đầu trò chơi tình yêu này, hôm nay cũng sẽ không cần phải thương tâm như thế, có điều cô không hề hối hận, đây sẽ là một đoạn hồi ức đẹp và đáng nhớ của cô.

“Trò cười của anh chắc hẳn là đã xong đi?” Cô miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, mở miệng phân rõ giới tuyến.

Lúc này mặt anh nhăn càng lúc càng sâu “Trò cười gì?”

“Anh và một cô gái bình thường như em nói chuyện yêu đương, không phải là trò cười thì là cái gì?”

Bạch Vũ Đường nhếch môi, gân xanh trên trán càng lúc càng nổi rõ, đủ để nhìn thấy được anh đang giận dữ thế nào. Sau một lúc lâu, anh cuối cùng chỉ có thể nói “Đến bây giờ em vẫn không tin rằng anh thật lòng yêu em?”

“Đúng thế, em cũng không phải kẻ ngốc, cũng biết anh đối với em cũng có tình cảm.”

“Là em không tự tin vào bản thân mình sao?”

“Em không phải không tự tin vào bản thân, mà là đột nhiên em phát hiện ra, anh với em có bao nhiêu xa lạ.” Cô không hề biết anh là người thừa kế một tập đoàn lớn như thế.

“Đây là ý gì?” Anh hình như không hiểu cô nói gì.

“Đêm qua, anh đứng ở nơi hoa lệ đó, nhìn qua thôi cũng biết anh có bao nhiêu thông dong tự tại, không một tia miễn cưỡng, không có gì là không thích hợp, ngược lại, em ngay cả nép ở trong góc cũng cảm thấy mình không hợp, cảm giác giống như một người dấn què lạc nhằm vào một chốn cung điện xa hoa.” Cô tự giấu cười khổ “Nếu chúng ta thật sự yêu nhau, anh với em mà nói, chính là quá xa vời.”

“Em thật sự không có cảm giác với anh sao?”

“Đúng, không cảm giác.” Cảm giác cũng sẽ thành không cảm giác, phân biệt thế nào đây? Dù sao bọn họ cũng không hợp nhau.

“Em đúng là người vô lương tâm.” Anh tức giận đứng dậy đi vào trong phòng, đồng thời bỏ lại một câu “Anh đưa em về nhà.”

Xong rồi, lần này bọn họ xong thật rồi... Chuyện này không phải tốt lắm sao? Có điều, sao lòng cô lại đau đớn thế này, đau đến mức không thể thở nổi. Kết thúc rồi, cùng lắm thì trở lại như lúc đầu, vì sao cô lại khó chịu như thế này? Nếu là có thể dùng một phương thức khác nói lời tạm biệt với anh, có phải tốt hơn không?

Cô đúng là con ngốc mà, mặc kệ là dùng phương pháp nào nói lời tạm biệt, từ nay về sau không bao giờ... đúng, là không bao giờ.... Không bao giờ gặp lại nhau nữa, trái tim cũng vì thế mà càng thêm đau đớn.

Quên đi, nỗi đau rồi cũng sẽ chìm vào quá khứ, thời gian chính là phương thuốc hữu hiệu nhất, có thể khiến cho bất cứ nỗi đau nào cũng có thể chìm vào quên lãng.

Sau khi Bạch Vũ Đường đưa cô về nhà, Chương Gia Quân nằm bẹp trên giường, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt lãnh ngạo của Bạch Vũ Đường, trái tim vẫn còn đau.

Vẫn biết gả cho con rùa vàng không cần phải có cái gọi là hạnh phúc, có điều nếu chênh lệch quá lớn sẽ không thể tránh khỏi xung đột, khi nghe người ta nói không môn đăng hộ đối mà chia tay, cô còn thấy buồn cười, thế nhưng... cái tình huống đó giờ lại rơi vào cô. Đúng vậy, nếu không phải cô biết được thân phận của Bạch Vũ Đường, có lẽ cô vẫn sẽ ôm lấy anh, cùng anh tiếp tục nói chuyện yêu đương.

Cốc cốc cốc! Chương Gia Nhạc mở cửa phòng, tựa đầu lên cửa gọi “chị cả, anh Lí đến đây.”

“Bảo cậu ta về đi, đừng làm phiền chị.” Nếu không phải tại cậu ta, cô cũng sẽ không biết thân phận thật của Bạch Vũ Đường, bọn họ vẫn có thể tiếp tục nói chuyện yêu đương...

Cô muốn lừa ai? Mọi chuyện rồi đến một ngày cũng sẽ lộ ra, nhanh hay chậm vài ngày cũng có gì đâu? Được rồi, cô thừa nhận, bởi vì cô tâm tình không tốt nên giận cá chém thớt, Lí Duẫn Trạch hiện thời chính là xui xẻo làm cái thớt đấy.

“Anh ấy nói chúng ta ở cùng trên một con đường, dù chị có lập gia đình, một ngày anh ấy cũng không tha, hôm nay không nói thì mai sẽ nói, rõ ràng nói chuyện sớm vẫn tốt hơn mà, đúng không?”

“Kỳ lạ, bọn chị có gì mà nói với nhau?”

Chương Gia Nhạc cuối cùng cũng đợi được cơ hội bát quái, thật nhanh tiến vào phòng, ngồi xuống giường “Em cũng thấy kỳ lạ, hai anh chị ngoài việc nhìn nhau không vừa mắt ra, quá khứ cũng không có chuyện gì lớn, mãi đến đêm qua cùng nhau đi dự tiệc, sau đó chị uống say nên ngủ lại nhà ông ngoại anh Lí một đêm.”

Thì ra Lí Duẫn Trạch giúp cô chống đỡ nên người nhà mới không truy vấn hành tung đêm qua của cô.

“Chị cả, hai người hôm qua đã phát sinh chuyện gì?”

Ngồi dậy, cô tức giận ném cho em một cái nhìn giận dữ. “Chị vì say quá nên ngủ lã, có thể phát sinh ra chuyện gì?”

“Đúng a, chị mỗi lần uống rượu xong đều ngủ, vậy anh Lí cuối cùng đã đắc tội gì với chị?”

“Sao em không đi mà hỏi cậu ta.”

“Sao em lại không biết xấu hổ mà đi hỏi chứ? Bát quái cũng phải tùy đối tượng, với anh ấy không phải chuyện gì cũng mang ra nói được.” Chương Gia Nhạc kéo chặn “Chị cả, chi đi hỏi anh ấy cuối cùng là muốn nói gì đi.”

“Chị không có hứng thú muốn biết cậu ta muốn nói gì.”

Ách, thật sự không chịu nổi cô “chị không có chút tò mò nào sao?”

Cô nhin không được nghiêng rằng trợn mắt “Chị với cậu ta không có quan hệ gì, làm gì phải tò mò về cậu ta?”

“Ách.... Nói thế thì em chịu rồi.”

Chương Gia Quân lại chui vào chặn, sau không biết nghĩ gì lại ngồi dậy “Em bảo cậu ta đến quán cà phê phía trước đợi chị đi.”

“Chị cũng tò mò, đúng không?” Chương Gia Nhạc hai mắt sáng bừng tràn đầy mong đợi.

“Không phải, chị có chuyện muốn hỏi cậu ta.” Cô ra khỏi chặn, nhảy xuống giường. Tí nữa thì quên, đêm qua cô cùng cậu ta ra ngoài, uống rượu say thì cậu ta phải đưa cô về nhà chứ, vậy sao cô lại chạy đến nhà Bạch Vũ Đường đây, không biết có chuyện gì xảy ra, nhất định phải khiến cậu ta giải thích rõ ràng mới được.

“Chị muốn hỏi anh ấy cái gì?”

Cô không chút khách khí chặt đứt sự tò mò của em gái bằng một cái cốc đầu “Lắm chuyện, mau đi chuyển lời.”

“Đau em, hỏi một chút cũng không được... Biết rồi, em hiện tại sẽ đi chuyển lời, trở về nhớ phải khai báo với em đây... Được rồi, không cần phải trừng mắt với em, không thấy em đang đi rồi đây sao...”

Chương Gia Ngạc người đã đi khỏi phòng nhưng giọng nói vẫn truyền vào trong phòng. Chương Gia Quân buồn cười lắc đầu, đồng thời cầm một bộ đồ thể thao, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, sửa sang lại dung nhan trang phục.

Nửa giờ sau, cô từ từ bước vào quán cà phê, Lí Duẩn Trạch đã giúp cô gọi cà phê, đợi cô xuất hiện, nhân viên phục vụ lập tức bưng ra.

Cô nhấp một ngụm cà phê, anh khẩn cấp hỏi “Bà cùng học trưởng thật sự là đang yêu nhau sao?”

“Tôi không cần phải báo cáo với ông.”

Cô gái này đúng là kẻ thích làm người khác nổi điên lên “Tôi quan tâm bà cũng không được sao?”

“Không cần, tôi chỉ muốn biết, vì sao đêm qua ông dám đem tôi vứt cho Bạch Vũ Đường?”

“Anh ấy nói anh ấy là bạn trai bà, kiên quyết mang bà đi, tôi có thể ngăn cản sao?”

Tôi hôm qua anh thật sự rất buồn, hơn nữa còn phải nghe những lời châm chọc của hội trưởng “Nếu không phải có người gây thơ đến nổi chơi trò chơi bắt cóc, cho tôi cơ hội, liệu chúng tôi có thể trở thành người yêu không, tôi thật sự phải gặp người đó nói tiếng cảm ơn mới được.” Tiếp theo anh chỉ còn biết trơ mắt nhìn học trưởng đưa cô ra xe, anh thiếu chút nữa đã không kìm chế được mà gây chiến.

Có đúng là một tay anh đã thúc đẩy bọn họ đến với nhau không? Suốt đêm qua vấn đề này vẫn không ngừng lặp lại trong đầu anh, anh càng nghĩ càng bực mình, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào sự thật là Hà Hi Nhiên đã nói, anh đúng là đã thích cô nàng mạnh mẽ quá mức này.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, cô không giống những người khác tươi cười với anh, anh cũng đã đặt lên người cô một ký hiệu, từ đó về sau, ánh mắt không tự giác vẫn kiếm tìm xung quanh. Cô không muốn lấy lòng anh giống những cô gái khác, cô luôn dùng bộ dạng cao ngạo nhìn anh, cuối cùng khiến anh tìm đến cô ngã bài, hai người cũng từ đó mà đối lập gay gắt, điều này càng làm tâm tư của anh đặt lên cô nhiều hơn.

Thì ra, không biết từ khi nào anh đã yêu cô, lại hồn nhiên không hề hay biết, còn nghĩ rằng mình ghét cô. Bạn gái anh đối thường xuyên, mỗi người đều cố ý mang về nhà, cũng mong những khi ấy sẽ vô tình gặp cô để khoe khoang, có lẽ hi vọng cô ăn một chút dấm chua để chứng minh trong lòng cô có anh, Kết quả tâm tư đã bị người ta nhìn thấy, còn anh thì vẫn hoàn toàn không hề hay biết.

Nói thật ra, loại tình cảm này thật buồn, có lẽ cả đời không nhận ra có thể sẽ tốt hơn...

Chương Gia Quân nhìn Lí Duẩn Trạch đang lắc đầu, không thể tin anh là người không có mắt nhìn đến thế “Mặc kệ là ai, ông cũng không thể đưa tôi cho đối phương như thế chứ, vạn nhất người ta lừa ông khiến tôi gặp chuyện ngoài ý muốn, chuyện này ông sẽ bồi thường tôi thế nào?”

Anh nghe vậy giật mình “Anh ấy có làm gì bà không?”

“Không có, chỉ là đang giả dụ thế!”

“Vậy tốt rồi, tôi rất hiểu học trưởng nên mới có thể yên tâm giao bà cho anh ấy.”

“Không lẽ ông chưa từng nghe qua chuyện anh hàng xóm nhà bên đột nhiên biến thành đại sắc lang sao? Cái không thể tin tưởng nhất chính là con người, có thể sinh sản vô tính, giáp cũng có thể biến thành ắt, đây tất cả đều là kiệt tác của con người.” Người đàn ông này sao có thể đơn thuần như vậy?

“Đừng đùa, học trưởng gặp con gái cũng không biến thành đại sắc lang nhà bên được, ngược lại con gái gặp học trưởng mới biến thành sắc nữ thì có.. Bà trừng tôi làm gì? Đây là sự thật.” Anh bĩu môi vô tội nói.

Trừng mắt nhìn anh trong chốc lát, cô thở mạnh một hơi “Ông đúng thật là khiến tôi không biết nói gì nữa.”

“Sự thật thế mà.” Lí Duẩn Trạch càng nói giọng càng nhỏ. Học trưởng thời đại học chính là một nhân vật phong vân truyền kỳ, thông minh tài năng, gia thế hùng mạnh, con gái bị anh hấp dẫn nhiều không kể hết, có bao nhiêu sắc nữ tiềm tàng cũng vì anh mà bộc lộ hết.

Có điều, chưa từng nghĩ đến chuyện học trưởng dùng bước trước một cô gái nào, chuyện này khiến trong trường cũng không khỏi dấy lên tin đồn – Bạch Vũ Đường không phải là đoạn tay áo chứ. {hana: Đoạn tay áo = gay}

Quả thật mọi người không hề biết, đối tượng kết hôn của học trưởng phải được ông nội tán thành, bởi vậy đối với chuyện tình cảm học trưởng luôn là người thận trọng, nguyên nhân cũng vì thế mà lúc trước anh dùng học trưởng làm mục tiêu để cùng Chương Gia Quân chơi đùa, căn bản anh không hề nghĩ bọn họ có thể phát triển tình cảm, đây chính là chuyện ngoài ý muốn, hai người đúng là vì anh mà có thể đến với nhau.

Anh và học trưởng nếu thật sự trở thành tình địch, anh tuyệt đối không phải đối thủ của học trưởng.

Nghĩ nhiều như thế cũng vô dụng, rõ ràng... Anh hít sâu một hơi, biểu tình có chút ngại ngùng. “Nếu tôi nói tôi thích bà, bà có thể nói cho tôi biết, bà và học trưởng có thật sự đang nói chuyện yêu đương hay không?”

Doạ người! Người đàn ông này đột nhiên lấy đầu quả boom uy lực kinh người vậy. “...Tôi hình như gặp quỷ?”

“Hiện tại là ban ngày, tôi cũng không nói đùa.”

“..Ông đừng có mà náo loạn, hôm nay không phải cá tháng tư đâu.” Cô thật may mắn khi thái độ của anh vẫn rất bình thường, nếu không chắc chắn cô sẽ cho rằng mình gặp quỷ, sợ đến mức ngất xỉu luôn.

“Cô gái này đúng là luôn khiến người khác buồn bã, tôi là thật lòng, ngàn lần thật lòng.”

“Tôi biết ông là người nói chuyện không có trách nhiệm, có điều không thể tùy tiện nói lung tung.”

“Tôi làm gì có chuyện không có trách nhiệm?”

“...Ông không phải là người luôn tùy tiện sao?” Nghiêm khắc mà nói, bọn họ chẳng có thâm giao gì, cô căn bản không có tư cách bình luận anh, có điều trong ấn tượng của cô, anh đích thực là một hoa hoa công tử, một người đàn ông vô cùng tùy tiện.

“Dù tôi có là người tùy tiện cũng không thể hiện là tôi không phải người không có trách nhiệm.”

“Phải không?” Không phải đều từ trong tim mà ra sao?

“Tôi đang nói thật, bà có thể nhìn thẳng vào vấn đề được không?”

Sau một lúc lâu khoé môi cô run rẩy nói “Không lẽ hôm nay thật sự là mừng một tháng tư sao?”

“Bà đúng là đồ đáng chết, chỉ cần biết đối phương không cùng một thế giới, bà sẽ coi đối phương là không thật lòng.” Lí Duẩn Trạch đột nhiên nghiêm khắc nói.

Cô gái này đúng là không có lương tâm.

Những lời phê bình chán nản của Bạch Vũ Đường tự nhiên nhảy vào đầu cô, cô lần đầu tiên thật sự nhìn lại bản thân. Đúng vậy, chỉ cần thế giới của đối phương và cô khác nhau, cô nhất định không nhìn thẳng vào đối phương, đương nhiên cũng không nhìn tới chân tình của đối phương.

Mà ngay từ đầu, tuy không biết rõ về Bạch Vũ Đường, nhưng theo khí phách và hành động của anh, cô đã tự mình đẩy anh ra khỏi thế giới của mình, bởi vậy mới coi thương chân tình của anh, không muốn tin tưởng người đàn ông này đối với mình là nhất kiến chung tình.

“Bà là cái đồ nhẫn tâm, cho dù không cùng thế giới cũng có cái gọi là chân tình chứ.”

“Tôi sẽ coi hôm nay là ngày cá tháng tư đi.” Mặc kệ tâm ý của anh ta là cái gì, cô vẫn luôn nghĩ anh ta là anh chàng hàng xóm xấu tính thôi, nếu không sau này cô sẽ không biết phải đối mặt với anh thế nào nữa.

“Không thích tôi thì nói thẳng ra, việc gì phải viện cớ ngày cá tháng tư làm gì?”

“...Ông đúng là làm tôi không biết nói gì.”

“Bà sao có thể không biết rõ đây? Coi thường và cự tuyệt là hai việc hoàn toàn khác nhau.”

Đúng vậy, coi thường và cự tuyệt là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, có điều đối với cô mà nói, coi thường chính là dễ gây tổn thương cho đối phương hơn là cự tuyệt.

Dừng một chút, Lí Duẩn Trạch hữu khí vô lực phát tay áo “Quên đi, bà vẫn tiếp tục sống trong ngày cá tháng tư của mình đi.”

Chương Gia Quân phì cười khúc khích “Phản ứng của ông sao lại buồn cười như thế?”

“Tôi còn không phải vì bà mà suy nghĩ sao, đối với bà mà nói, hôm nay còn có thể là ngày cá tháng tư được thì có gì không được.”

Đúng vậy, cô rất khó tin chuyện anh thích cô Đây là lần đầu cô phát hiện, người đàn ông này cũng thật biết quan tâm người khác.

“Bà ít nhất vẫn nên trả lời vấn đề của tôi, bà cùng học trưởng hiện tại đang nói chuyện yêu đương phải không?” Trở lại vấn đề chính, Lí Duẩn Trạch chưa bỏ ý định truy hỏi, ít nhất anh cũng phải biết được đáp án mình muốn.

Cô nhin không được liếc mắt coi thường anh “Ông đúng là cái đồ chết cũng không từ bỏ.”

“Bà có vấn đề không giải đáp được sẽ không cảm thấy bức bối sao?”

“Tôi không sao cả.”

“Tôi bản tính tò mò, nếu không có đáp án vấn đề sẽ mãi để trong lòng, cả đêm không thể ngủ yên.”

Chuyện này có phải quá khoa trương không? Cô nhin không được liếc mắt nhìn anh một cái. Hôm nay đôi mắt của anh sâu hơn mọi người, mí mắt có một chút phù thũng, không lẽ đúng là đã có một đêm miên man? “Bọn tôi nói chuyện yêu đương hay không có quan trọng thế không?”

“Nếu tôi thất bại dưới tay học trưởng lòng tôi sẽ thoải mái hơn.”

Dừng một chút, cô quyết định hảo tâm trả lời anh “Chúng tôi đã không còn gì nữa.”

“Không còn gì nữa... đây là ý gì?” Lí Duẩn Trạch sững sốt hỏi. Sao mới biết chuyện hai người ở cùng một chỗ hai người liền không còn gì nữa?

“Chấm dứt chính là không còn gì nữa, mặc kệ là lí do gì, đều không còn ý nghĩa.”

“Bởi vì bà phát hiện anh ấy là người nối nghiệp của tập đoàn Thiên Tuấn sao?”

Chương Gia Quân giật mình, anh ta sao lại có thể hiểu cô như vậy?

Anh nở nụ cười đùa cợt. “Tôi còn nghĩ bà không phải là loại người quan tâm đến chuyện môn đăng hộ đối đâu.”

“... Chuyện này với ông liên quan gì.” Cô uống một hơi hết sạch cốc cà phê, đứng dậy bỏ chạy lấy người. “Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi đi về đây.”

“Tôi còn chưa nói có chuyện khác nữa mà, làm gì mà chạy trốn nhanh vậy? Sợ tôi biết chân tướng sẽ chạy đến đâm thọc sao? Đừng choáng, tôi sao có thể tốt bụng đến mức thành toàn cho hai người đây? Chẳng lẽ bà nghĩ tôi và bà thật sự không hợp sao? Tôi không phải không hợp, chính là cảm thấy thì ra thái độ đối mặt với bà có gì đó không tẹ...” Nói xong câu này, giọng nói của Lí Duẩn Trạch đã gần như tự thì thào, dần dần mang theo chút bi ai.

Cuối cùng cũng thấy rõ trái tim mình, nhưng người trong lòng lại đặt trái tim lên một người khác, thật sự là đau lòng a.

7. Chương 7

Bạch Vũ Tĩnh là chị của Bạch Vũ Đường, có điều Bạch gia tôn tử chính là lão Đại, dòng họ Bạch gia trọng nam khinh nữ, địa vị của cô không bằng một góc của em trai, có điều, cô cũng rất tôn kính Bạch Vũ Đường.

Cô tiểu thư khuê các theo tiêu chuẩn, giờ tay nhắc chân đều có một vẻ đẹp trầm tĩnh, trên mặt thủy chung mang theo mỉm cười ôn nhu, nhìn bề ngoài có vẻ mềm mại, nhưng cô lại có ý chí kiên cường cứng cỏi, là người cháu duy nhất của Bạch gia dám công khai phản kháng trưởng bối, đây đúng là nguyên nhân Bạch Vũ Đường kính trọng cô.

Bởi vì công khai phản kháng, cô đã sớm có cuộc sống độc lập với Bạch gia, bình thường cùng thành viên của Bạch gia không hay gặp mặt, nếu không có người tìm tới cửa, cô sẽ không vô duyên vô cớ chủ động xuất hiện ở trước mặt người nhà họ Bạch.

“Sao hôm nay chị lại đến đây?” Bạch Vũ Đường dang cà phê.

“Đã lâu không có uống cà phê của em pha.” Cô trước ngửi thấy hương cà phê, lướt qua một ngụm. “Em pha cà phê thật không có người có thể so sánh, không biết cô gái nào có vinh hạnh có thể uống đến cà phê do đích thân em pha.”

Anh cười mà không nói. Anh thích pha cà phê, cũng rất keo kiệt, tự mình pha cà phê sẽ không dễ dàng chia sẻ cho người khác, ngay cả bạn tốt cũng luôn thờ dãi, đời này không biết có cơ hội hay không uống cà phê anh pha.

“Nghe nói em đêm qua dẫn theo một cô gái về nhà.”

Bạch Vũ Đường không tự giác nhíu mày. “Tin tức truyền thật đúng là nhanh!” Di Thước nghỉ việc, quản gia Trần thật nhiều chuyện.

“Em đừng mắng chú Trần, là chị vừa lúc gọi điện thoại lại đây, hỏi tình hình gần đây của em, chú Trần mới nhắc tới tối hôm qua em dẫn theo một cô gái rất được trở về. Đây là tin tức lớn, chị rất tò mò, thật muốn biết người phụ nữ nào có mị lực lớn như vậy mới vội vàng chạy tới.”

“Phải không?” Tối hôm qua trước mặt mọi người anh đã lôi kéo Chương Gia Quân trốn vào góc không có người, cũng đã đoán trước có người nhiều chuyện chạy tới trước mặt cha mẹ lắm mồm, nhưng là lý luận, hẳn là sẽ tha cho anh vài ngày, chị gái lại gọi điện thoại cho anh, thật sự rất trùng hợp.

“Nếu tin tức đã truyền về nhà, ông nội trước tiên sẽ gấp đến độ giơ chân, làm sao là chị tới tìm em?”

“Sự tình còn chưa rõ ràng, bọn họ đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

“Như thế, trừ bỏ ông nội, mỗi người Bạch gia đối với em nhiều hoặc ít đều có kiêng kỵ.”

“Chị không cần lo lắng em sẽ có phiền toái, về phần em tối hôm qua mang một cô gái đáng giận về nhà, trừ phi là cô ta chủ động tới tìm em, nếu không em sẽ không lại đi tìm cô ta.”

Bạch Vũ Tĩnh trêu tức nhíu mày. “Không có một cô gái nào lại đi buông tha cho con dê béo như em đi?”
{hana: chị lại so em với con dê béo. Bó tay bà chị này}

“Đúng vậy, trừ khi cô gái kia kia đầu óc không bình thường. Nhưng thật không sai, cô gái đáng giận kia đúng là đầu óc không bình thường.” Nói xong, anh nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi. Chưa từng đối với một cô gái nào trả giá nhiều như vậy, thế nhưng cô đối với anh một chút tâm ý cũng không có, thật sự là không có lương tâm!

Nghe vậy, Bạch Vũ Tĩnh nhin không được cười khanh khách. “Rất kỳ lạ, Bạch gia đại thiếu gia của chúng ta sẽ vì một cô gái tức thành cái dạng này!”

“Không có gì đáng cười!”

“Chị thực thích em trai như vậy, có một chút tình người.”

Anh cũng không thích cái dạng này, cảm giác chính mình giống một quả bom, hoàn toàn không thể khống chế.

“Em đối với cô ấy thực sự rất tốt, cô ấy bộ dáng ra sao? Xinh đẹp không? Hay là rất có cá tính? Thật muốn thấy mặt cô ấy, nhìn xem cô ấy rốt cuộc có cái gì mà hấp dẫn được em?”

“Chị không cần xằng bậy.” Vạn nhất thật sự dọa cô ấy làm sao bây giờ. (Sbj: miệng nói 1 đằng lòng nghĩ 1 nẻo *lườm*...Đường ca: *phi dép trùng đầu Sbj*...*Sbj: *giơ cờ trắng đầu hàng*)

Bạch Vũ Tĩnh buồn cười nhướn mi. “Hai đứa không phải không có vấn đề gì sao?”

“... . . . Đúng vậy, nguyên nhân chính là không có vấn đề gì, mới càng không hi vọng có người đi quấy rầy cô ấy.”

“Chị sẽ không quấy rầy cô ấy, chỉ ở xa liếc nhìn cô ấy một cái.”

“Không thể.”

“Vì sao không thể?”

“... . . Chúng em đã không có quan hệ, tại sao phải làm chuyện không ý nghĩa?”

“Thật sự đơn thuần như vậy sao?” Bạch Vũ Tĩnh ẩn nhẫn ý cười, ra vẻ nghiêm túc hỏi: “Vấn là, em căn bản không phải thật sự nghĩ muốn cùng cô ấy chặt đứt quan hệ?”

Bạch Vũ Đường không ra tiếng cam chịu. Đúng vậy, anh chính là nghĩ muốn cho cô thời gian suy nghĩ cẩn thận, chờ mong cô có thể chủ động quay đầu lại tìm anh. Vạn nhất, cô chính cố chấp như vậy, kiên trì vạch ra ranh giới giữa bọn họ? Nói thực ra, anh bây giờ còn không nghĩ muốn xa như vậy.

“Em nên sớm cùng cô ấy cắt đứt, so sánh hai người, chỉ sợ cô ấy không qua được cửa của ông nội.” Bạch Vũ Tĩnh về mặt chuyển thành quan tâm. Bọn họ là chị em, cô còn có thể không biết anh sao? Không khó nhìn ra, anh đối với cô gái kia thật sự rối tinh rối mù. Theo lý, cô hẳn là vì thế mà cao hứng, cao hứng từ nay về sau đứa em này sẽ không còn lạnh như băng, sẽ rất vui sướng, nhưng, cô lại không thể không nói thật.

“Em nghĩ chị không cần lo loại sự tình này.”

“Chị không cần, nhưng những người khác để ý, em cũng tính toán phản kháng người nhà giống chị?”

“Chị cho rằng em sẽ sợ hãi phản kháng sao?”

Bạch Vũ Tĩnh nghe vậy lắc lắc đầu. “Em sẽ không sợ hãi việc gì, chính là em làm cái gì đều hội tính toán lợi hại, vì một cô gái mà cùng người nhà đối kháng, gây ra sóng gió trong gia đình, đối với em mà nói rất không có lợi.”

Thoảng một chút, anh đồng ý gật đầu, giọng mang tự giễu nói: “Đúng vậy, em là tiêu chuẩn của họ Bạch, cũng đúng là em luôn lấy việc tính toán lợi hại làm đầu.” Anh sẽ nhận sự an bài thân cận của mẹ, hoặc nhiều hoặc ít chính là căn cứ vào phương pháp này tìm được cô dâu phù hợp với điều kiện, nhưng anh lại vô cùng chán ghét thân cận, bởi vậy nhưng cô gái đã từng gặp mới có thể không đếm được, nhưng anh cũng không để mắt một cái.

Không biết trời trừng phạt anh hay sao mà có thể dạy anh một sự thật – không thể động tâm với phụ nữ, tuy rằng mưu cầu kháng cự, lại một lần lại một lần các tình huống khác nhau gặp mặt cô, cuối cùng làm cho anh chôn sâu trong đó, càng tra tấn chính là, lần đầu tiên nghĩ muốn gắt gao bắt lấy một người, nhưng cô thâm nghĩ cùng anh phân rõ giới tuyến.

“Người nhà của chúng ta không phải không có tình cảm, mà là không có gặp người muốn dùng sinh mệnh để yêu.” Đối tượng kết hôn cần môn đăng hộ đối, khó trách ở Bạch gia tìm không thấy một đôi vợ chồng ân ái, mỗi một đôi đều là bằng mặt không bằng lòng, tựa như cha mẹ bọn họ.

Cha mẹ bọn họ thực giỏi về công phu biểu hiện bên ngoài, đi theo hai người cô và em trai học được không phải là làm vợ làm chồng thế nào, mà là làm như thế nào để quyền lợi về tay mình. Có điều, này cũng không thể trách bọn họ, dù sao hoàn cảnh lớn lên của cha mẹ cũng là như thế, bọn họ cũng học được những thứ ấy, nếu cô không gặp được nữa còn lại chân thành của mình, có lẽ cô sẽ rạp khuôn theo bọn họ.

“Chị đã gặp được người muốn dùng cả sinh mệnh để yêu sao?”

“Hôm nay không phải thảo luận vấn đề của chị.”

“Em hy vọng chị có thể gặp được người mình muốn dùng sinh mệnh để yêu.”

“Không cần lo lắng cho chị, em hẳn là ngấm lại chính mình muốn dạng tương lai gì, giống ba mẹ sao?”

Nhắc tới cha mẹ, Bạch Vũ Đường nhịn không được nhíu mày. Cái kiểu tương kính như vợ chồng mới cưới này, thật sự không thể làm kẻ khác hâm mộ.

“Nếu rõ ràng mình muốn cái gì, liền cố gắng hướng tới mục tiêu kia.”

Cô vừa dùng lời, chuông cửa vừa lúc vang lên, quản gia Trần nghe tiếng lập tức đi ra ngoài mở cửa.

Bạch Vũ Tĩnh đột nhiên dường như nhớ tới cái gì, ngượng ngùng thè lưỡi. “Đã quên nói cho em, hôm nay chị sẽ dùng cơm với bạn, người bạn này em cũng biết.”

Loại cảm giác này thật sự không ổn, hẳn nhất thời căng thẳng thần kinh. “Là ai?”

“Hà Hi Nhiên.”

Anh chỉ biết chị gái sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, hóa ra ở sau lưng giấu trò quỷ.

Cô nghịch ngợm trừng mắt nhìn. “Chị chỉ yêu cầu dùng cơm, không khí không cần lạnh lùng.”

“Em tin là những nơi có chị, không khí sẽ luôn thoải mái.” Anh hoàn toàn không để ý gì đến Hà Hi Nhiên đang đi theo chú Trần vào, cầm cả phê đi thẳng vào phòng bếp.

Bạch Vũ Tĩnh thấy thế không khỏi than nhẹ, đúng là mẹ đã quá nóng vội, em trai đối với cô gái này nhất định là có phần cảm, không thêm chào hỏi gì đã mang cả phê mình pha cất đi.... Muốn không khí bữa tối hôm nay không lạnh lẽo chỉ sợ chỉ có cô cố gắng thôi.

Chương Gia Quân bị ốm.

Người ít bị ốm một khi ngã bệnh, thì bệnh không thể nhẹ, cô chẳng những khiến cho cả nhà gà bay chó sủa, lại còn nổi tiếng khắp khu phố, từng đoàn người thay phiên tới cửa hỏi thăm, tuy rằng cảm động trước nhiệt tình của bọn họ, nhưng lại hại cô hoài nghi không biết có phải bản thân đang mắc bệnh nan y hay không.

Lần bệnh này, sau một tuần thì cũng qua đi, cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh nằm cả ngày trên giường, nhưng cảm hứng vận động của cô hoàn toàn không có, lưỡi biếng đến nỗi không dậy nổi, cô nghĩ đại khái là do di chứng của việc mình mới khỏi bệnh.

“Chị cả. Chị cả.” Chương Gia Nhạc âm âm chạy từ dưới lầu lên, vọt vào phòng chị cả, nhìn trên giường không có ai, thật nhanh quay đầu nhìn quanh “Người đâu?”

“Em đang làm gì?”

Xoay người lại, nhìn thấy Chương Gia Quân ngồi ở khu đọc sách “Di, chị cả đang đọc sách à!”

Chương Gia Nhạc ân cần cười với cô “Anh Lí nói muốn mời chị đi uống cà phê, để chúc mừng chị khỏi ốm đấy.”

Khoé môi co rúm, cô đối với sự “chúc mừng” này thật không biết phải phản ứng thế nào. “Cậu ta có thể không cần nhặt nhẹo thế không?”

“Là chị vô tình, người ta là có ý tốt mà.”

“Chị cũng không phải vừa kéo cái mạng còi từ quỷ môn quan về, nhiều lắm cũng chỉ là cảm lạnh thông thường, có nhất thiết phải khoa trương như vậy không?”

“Cảm mạo thông thường không chữa trị tốt cũng có thể chết người, chị ra uống chén cà phê, thuận tiện ra ngoài cho thư giãn gân cốt một chút.”

“Chị không muốn ra ngoài uống cà phê.” Tuy rằng quyết định đem lời thông báo của tên kia coi như chưa nghe, thế nhưng đầu óc con người đâu phải là ổ cứng máy tính, không thể ấn nút delete là có thể xoá hết, ngay cả dấu vết cũng không lưu lại, đối mặt với anh ta, trong lòng cô đã có chút thay đổi.

“Anh Lí đã ở quán cà phê đợi chị rồi, chị cũng đừng làm người ta mất hứng, đi một chút thôi.”

Chương Gia Quân nghi ngờ nhướn mi “Em đang làm bà mối sao?” Bằng không sao lại tích cực đến mức quỷ dị như thế.

“Hai người quen nhau hai mươi mấy năm, ngay cả nửa điểm phát lửa đều không có, em làm gì phải làm mai giúp hai người?” Chương Gia Nhạc ngượng ngùng cào cào tóc “Anh Lí chỉ nhờ em giúp thôi, bất luận thế nào cũng phải đưa được chị đến, anh nói nếu thành công sẽ đem tất cả điểm tâm ở nhà hàng cơm tây giao cho em phụ trách.”

“Cậu ta đúng thật là giỏi thu phục lòng người.” Buông quyển sách trên tay, hai chân nhẹ nhàng đặt lên mặt đất “Được rồi, vì làm cho nhiều người biết tài năng làm bánh của cô hai nhà ta, chị hi sinh là được chứ gì.”

“Em giúp chị chuẩn bị quần áo.” Chương Gia Nhạc chạy vội ra tủ quần áo lấy một bộ âu phục thật đẹp.

“Chị cũng không phải ra ngoài hẹn hò, không cần thay quần áo.” Cô xỏ dép lê, đi đến trước bàn trang điểm đánh thêm chút phấn.

“Chị sẽ không thay quần áo thật sao?”

Hai tay khoanh trước ngực, cô có chút dăm chiêu đánh giá em gái “Hai người không phải là có âm mưu gì đó chứ?”

“Gì ạ...” Chương Gia Nhạc lo lắng nuốt nước miếng.

“Nếu không sao em lại muốn chị phải thay quần áo?”

“Ách... Chị mới khỏi bệnh, em nghĩ thay quần áo mới nhìn chị sẽ tươi tỉnh hơn, có tinh thần hơn.”

“Chị uống một ly cà phê cũng không mất đến mười phút, không cần phải có tinh thần.”

“Nói như vậy a, có điều...”

“Em còn tiếp tục dồng dãi, chị sẽ không đi nữa, em muốn chị đứng đây nghe em lải nhải hay là để chị đi?”

Thấy em gái khề nhếch môi gờ tay tỏ vẻ đầu hàng, Chương Gia Quân vừa lòng gật đầu, cầm túi xách đi ra khỏi nhà.

Chương Gia Nhạc nhìn theo bóng dáng cô, bất đắc dĩ thở dài. Cô cũng đã cố hết sức, là chị cô không chịu phối hợp, biết là sao nữa đây? Không sao, quan trọng là chị đồng ý đi ra khỏi nhà, những cái khác không cần quá so đo.

“Chương Gia Quân, nghe nói bà bị bệnh tương tư, hơn nữa bệnh tình vô cùng nghiêm trọng, ngay cả hàng xóm cũng bị bà dọa cho sợ hãi, thật đáng thương. Nể tình chúng ta làm hàng xóm nhiều năm, bổn thiếu gia đành phải giúp đỡ, cho hai người cơ hội gặp mặt, bà không cần cảm ơn tôi, coi như tôi thực hiện lời hứa lúc trước bắt bà phải đi bắt cóc người ta đi.”

Đi vào quán cà phê cô không thấy Lí Duẩn Trạch đâu, ngược lại còn nhận được một bức thư từ tay ông chủ. Đây là ý gì? Cậu ta đang diễn trò sao? (Sobj: *bật ngón cái*, Trạch ca thật hiểu ý e nha, thổ đã vào tay sói xám)

Trong khi cô còn trầm mồi chưa giải được chợt nghe tiếng mở cửa, tự nhiên ngẩng đầu nhìn lên, không nghĩ tới người đẩy cửa bước vào là Bạch Vũ Đường, hai người bốn mắt nhìn nhau, đồng thời giật mình.

Bạch Vũ Đường phục hồi rất nhanh, đi đến ngồi đối diện với cô “Thật trùng hợp.”

“Đây là trò của Lí Duẩn Trạch, em không liên quan.” Lúc này cô đã hiểu được ý định của Lí Duẩn Trạch viết trong thư. Cô không thêm cảm ơn anh ta. Đúng vậy, hiện tại điều cô muốn nhất chính là mắng chửi cậu ta thật thô tục, cái tên thích xem vào chuyện người khác!

Anh nhú mày không nói gì.

“Anh đọc thì biết.” Cô đưa cho anh bức thư, nóng lòng muốn chứng minh lời mình nói, lại đột nhiên nhớ đến chuyện vô cùng quan trọng, cô vội vàng đưa tay muốn giật lại thư, nhưng không nghĩ anh lại nghiêng mình tránh, thoải mái đọc, mắt thấy không thể lấy lại, cô đành cuống quýt giải thích “Đây là Lí Duẩn Trạch viết linh tinh.” Cô không mắc bệnh tương tư.

Đọc thư xong, Bạch Vũ Đường hơi nhú mày không khỏi lo lắng hỏi “Em bị bệnh sao?”

“Chỉ là cảm bình thường, không có gì nghiêm trọng.”

“Sắc mặt em nhìn không tốt lắm.”

“...Vừa hết cảm xong, thần sắc đương nhiên vẫn chưa phục hồi hoàn toàn.” Cô hẳn là nên ngoan ngoãn nghe lời em gái thay bộ quần áo kia, lúc này trước mặt anh nhìn cô thật chật vật.

“Nếu không muốn liên lụy đến anh, em nên chăm sóc mình thật tốt.”

Cô không hờn không giận nhướn mày “Anh nói thế là có ý gì? Là do em vô tình bị bệnh mà khiến anh bị lôi đến đây sao?”

“Anh chỉ muốn em cẩn thận chăm sóc mình, nếu em bị ốm, anh sẽ đau lòng, mà anh thật sự không muốn đau lòng vì một cô gái không hiểu tấm lòng của anh.” (Sobj: *nắm tay Đường ca*, e hiểu lòng ca mà, đến vs e đi* mắt long lanh*... *Đường ca: *hắt tay Sobj* *lạnh lùng bỏ đi*...Sobj: *trái tim tan nát* *nc’ mắt chảy thành sông*)

“...Vậy anh đừng nhớ đến em.” Mấy ngày nay đối với cô mà nói giống như trong địa ngục, chỉ có thể một mình nằm trên giường, chuyện gì cũng không thể làm, nhưng đầu óc lại không có cách nào thanh tĩnh, thỉnh thoảng lại nhớ đến câu nói của anh – em là cô gái không có lương tâm.

Tuy rằng cô dùng một phương pháp kém cỏi nhất để nói lời tạm biệt với anh, nhưng đây là lần đầu tiên cô biết thế nào là đau lòng, không nghĩ anh lại đau lòng hơn cô, mà một câu của Lí Duẩn Trạch như cảnh tỉnh cô, làm cô càng nhớ anh hơn, sau đó, thân thể không chống đỡ nổi mà ngã bệnh.

Lí Duẩn Trạch nói cô bị bệnh tương tư, được rồi, dù có truy cứu thì sự thật cũng đúng là như thế, cho nên cô lợi dụng kỳ nghỉ đông và bệnh cảm, nghỉ ngơi ở nhà suốt một tuần.

Bạch Vũ Đường nhẹ nhàng thở dài nhưng lại cho người ta một cảm giác bị thương “Anh cũng không muốn nhớ, có điều trái tim anh không nghe lời anh.”

Chương Gia Quân cảm giác trái tim như bị một dao xẹt qua, đau đớn dần dần khuếch tán, tràn đầy trong lồng ngực, cuối cùng cả hô hấp cũng cảm thấy đau đớn, nhưng giờ phút này cô chỉ có thể bình tĩnh chống đỡ. “Em sẽ không ốm, không bao giờ... ốm nữa, chuyện hôm nay em cam đoan sẽ không xảy ra nữa.”

Cúi đầu thoáng nhìn bức thư trên tay, anh nhin không được ôm một chút chờ mong “Đây thật là những điều em muốn sao?”

“... Chúng ta không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao?” Mặc kệ trong lòng có bao nhiêu đau đớn, cô không thể dao động, thời gian là liều thuốc tốt nhất.

“Em sẽ không thay đổi tâm ý?”

“Anh cho rằng em là loại người hay thay đổi sao?”

“Anh đã biết, về sau trên đường gặp nhau, anh cũng sẽ làm như không biết em.” Anh nhìn cô một lần thật sâu, đặt bức thư lên bàn, đứng dậy rời khỏi quán cà phê. (Sbj: hức, đau lòng quá, oa oa oa* lấy khăn lau nước mắt, xì mũi* *vứt ra sàn nhà*.... hana: *đá Sbj* dám xả rác hả?? ... P.S mọi người: Tình yêu của nam chính và nữ chính không thể tiến hành. Truyện đến đây kết thúc... Khán giả *ném đá* .. Hana *khóc*)

Cô đột nhiên có cảm giác ông trời đang tra tấn cô, bằng không vì sao đau một lần còn không đủ, còn muốn cô đau thêm lần nữa? Chẳng lẽ muốn cô phải vĩnh viễn nhớ kỹ nỗi đau này sao?

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn có thói quen tạo áp lực ỉn, không để mình trở thành người yếu đuối, đương nhiên cũng không cho phép mình rơi nước mắt, thời điểm đau lòng khổ sở ngược lại cô lại càng hiên ngang đứng thẳng, nhưng hiện tại, cô muốn khóc lớn lên, vì mình mất đi tình yêu, vì mình đã dễ dàng thoả hiệp với số phận... Khóc đi, khóc thật lớn đi, làm cho nỗi đau theo nước mắt trôi đi, khóc đã, cô sẽ bắt đầu cuộc sống một lần nữa.

....

“Chuyện này đúng là kỳ quái a, Chương Gia Quân sao có thể xuất hiện trước cửa nhà tôi đây? Tôi đang nằm mơ sao?” Lí Duẫn Trạch khoa trương dụi mắt. Ách, cô gái trước mặt không biến mất, nói cách khác, đây là sự thật. “Bà là cố tình đến cảm ơn tôi sao?”

“Ông không thấy hiện tại tôi đang vô cùng tức giận sao?” Nếu không lo lắng kinh động đến hàng xóm, cô nhất định dùng sức hét lên, mà không phải đang cố hạ giọng thể này.

Thoáng một chút, anh buồn rầu nói “Tôi nhìn không ra bà đang tức giận, chỉ thấy mắt bà hồng hồng, giống như vừa khóc rất thảm... Học trưởng không phải làm chuyện gì chọc bà đau lòng khổ sở chứ? Bà nói cho tôi biết, tôi thay bà làm chỉ, nhất định sẽ cho anh ấy một trận thê thảm.”

“Chỉ là mắt cảm thấy không thoải mái, không liên quan đến anh ấy.”

Lí Duẫn Trạch như chợt hiểu, gật đầu “Đã biết, hôm nay bão cát rất lớn.” Lúc này làm gì lại không có cơn gió lớn thổi đến cho hợp tình hợp lý a, oi bức như vậy, thật dễ dàng cảm nắng.

Sắc mặt không tự nhiên, đỏ ửng, cô ảo não trừng mắt “Không cần nhiều lời vô nghĩa, ông làm gì mà lại xem vào chuyện của người khác?”

“Này... chờ một chút, bà định đứng ở đây nói chuyện sao?” Anh giơ tay chỉ phía sau cô. “Tôi thì không ngại, dù sao thỉnh thoảng phụ nữ cũng có ghé qua, danh sách đã sớm bị hàng xóm truyền miệng rồi, nhưng bà hẳn là không muốn thành đối tượng làm chuyện xấu của tôi đi.”

Chương Gia Quân thấp giọng mắng một câu, thật nhanh đẩy anh ra, đi vào phòng.

Lí Duẫn Trạch nhiệt tình vẫy tay với hàng xóm đối diện, sau đó đóng cửa vào nhà.

“Bà uống gì? Nơi này có nhiều loại lắm, muốn uống trà cũng có luôn.” Nói xong anh đi đến phía sau quầy bar, chuẩn bị lấy đồ uống và điểm tâm từ tủ lạnh ra mời khách.

“Tôi không phải đến đây để vui chơi giải trí, là tới hỏi ông, làm gì mà nhiều chuyện vậy?”

Thu hồi cánh tay đang định mở tủ lạnh, anh xoay người trừng mắt với cô, lắc đầu ngao ngán “Bà cho rằng tôi không biết tốt xấu, bà nghĩ tôi thích xen vào chuyện người khác lắm sao? Chỉ có quá đau lòng mới có thể sinh bệnh, còn khiến cả đoàn người lũ lượt đến thăm, tôi mặc kệ thì lương tâm sẽ không yên.”

“... Tôi là trúng gió, không cần thận bị cảm.”

Anh tức giận bĩu môi “Mấy ngày nay buồn muốn chết, không phải tại gió máy?”

Tuy rằng vị khách này không cần chủ nhà chiêu đãi, nhưng anh vẫn lấy từ tủ lạnh ra hai chai nước chanh, ngồi xuống sô pha trong phòng khách, để đồ uống lên bàn trà “Sao mà đứng vậy? Sô pha nhà tôi có cần người sao?”

“Tôi không phải đến đây nói chuyện phiếm.” Có điều, cô vẫn đi đến, ngồi xuống.

“Bà biết không? Nghe chuyện bà với học trưởng yêu nhau, đối với tôi đúng là sự đả kích rất lớn, học trưởng thật sự rất vĩ đại, nhưng là người nổi nghiệp tập đoàn Thiên Tuấn, vì thế không được phép tự do yêu đương, nhưng bà là một cô gái bình thường, lại có thể phá tan giới hạn đó... Bà không cần trừng tôi, chẳng lẽ tôi nói sai sao? Nếu không cho rằng bản thân bình thường thì làm gì phải lựa chọn chạy trốn?”

Hai mắt mở thật lớn, nhưng cô không có cách nào cãi lại anh.

“Lấy sự thật mà nói, hai người một trăm phần trăm là không có cơ hội, nhưng học trưởng bạo gan nắm bắt lấy bà, nói thật ra, tôi chỉ không thể thừa nhận, về mặt tình yêu anh ấy vĩ đại hơn tôi.” (Sabj: *gào lên* Đường ca cái j' chả vĩ đại cơ chứ, đâu chỉ mỗi tình yêu*lườm*)

“Anh ấy đã buông tay.”

“Đấy là bà ép anh ấy buông tay?” Lí Duẩn Trạch khiêu khích, khoé môi cong lên, lắc lắc đầu “Tôi còn nghĩ bà là cô gái không sợ gì quyền thế, cũng không nghĩ hoá ra bà cũng chỉ là con rùa đen rụt cổ.”

“Ông căn bản là không hiểu.”

“Tôi không hiểu, nếu hôm nay cho tôi cơ hội, đánh chết tôi cũng không làm con rùa rụt cổ.” Nếu trong lòng cô không có người đàn ông đó, biết rõ khi đối mặt với anh sẽ nghiêng răng nghiêng lợi, anh vẫn sẽ dùng cảm giác con gián, đánh chết cũng phải theo đuổi cô.

“...Ông là loại đàn ông nhiều chuyện.”

“Bà hẳn là nên cảm thấy vinh hạnh, tôi cũng sẽ không tùy tiện nhiều chuyện với bà.”

“Đúng vậy, thật cảm ơn ông quá, nhưng tôi không cần.”

Trùng mắt với cô một lúc, Lí Duẩn Trạch cầm một chai nước, mở nắp, hung hăng uống một ngụm, hàng phục cơ tức trong lòng, tránh bị cô làm cho tức chết. “Học trưởng coi trọng loại con gái không có lương tâm như bà đúng thật sự là ngu chết người.” Ngu giống anh luôn.

“Kỳ quái, sao ông không khích lệ tôi là cô gái thức thời?”

“Chỉ khi ông nội Bạch xuất hiện và đưa ra một tờ chi phiếu trống, đầu năm nay rất ít phụ nữ không thức thời.” {hana: chi phiếu trống là loại chi phiếu chưa ghi mệnh giá tiền, chỉ có chữ ký. Người nhận có thể tùy ý điền một số lên tờ chi phiếu đó}

“Đợi cho người ta đưa ra chi phiếu trống tôi mới đầu hàng, loại thức thời này tôi không cần.”

“Đúng vậy, có điều bà so sánh rất giỏi, lòng tự trọng được bảo toàn, đắc ý lắm đúng không?”

Nhìn sắc mặt trào phúng của anh, cô có cảm giác mình đang bị dội một gáo nước lạnh, làm gì mà đắc ý?

“Được rồi, bà cứ tiếp tục đắc ý đi, có điều đêm dài yên tĩnh, không cần trốn trong chăn khóc một mình, không ai có thể giải quyết giúp bà, bởi đây chính là lựa chọn của bà.” Lí Duẩn Trạch trẻ con lè lưỡi với cô.

“Ông thật là... không thèm nghe ông nói nữa, nhớ rõ về sau đừng tự ình là thông minh đi giúp đỡ kiểu này, nếu không tôi sẽ trở mặt với ông.” Mỗi lời anh nói ra đều như mũi kim đâm vào trái tim cô làm cô khó chịu, cô lập tức đứng dậy chuẩn bị bỏ của chạy lấy người.

“Nực cười, tôi mà sợ bà trở mặt sao? Bà có bao giờ hoà nhã với tôi chưa?” Anh không phục cãi lại.

“... Tóm lại ông không cần xen vào chuyện của người khác là được rồi.”

“Bà cho bốn thiếu gia tôi nhàn nhã lắm sao? Bà không nhận ý tốt của người ta, bốn thiếu gia làm gì mà phải tiếp tục hao tâm tổn trí vì bà?” Anh khoát tay, quyết định không thêm lãng phí nước bọt với cô gái làm người khác tức chết không đền mạng này.

Ba mươi giây sau, cửa đóng một tiếng nặng nề. Lí Duẩn Trạch đang căng phồng như bong bóng cao su, nháy mắt xì hơi sụp xuống.

Thật không biết bản thân đang suy nghĩ gì, làm gì mà phải cố gắng giúp họ hàn gắn? Có lẽ, trời sinh anh là một người tốt, chỉ thấy người ta thống khổ sẽ thấy không đành lòng, hướng chỉ là người mình thích? Thấy cô hạnh phúc, anh mới có thể chính thức buông tay, mà nhìn cô đau đớn khổ sở, anh chỉ biết giữ lại nỗi đau trong lòng.

Đêm dài yên tĩnh, Chương Gia Quân cuối cùng cũng cảm nhận được lời cảnh cáo của Lí Duẩn Trạch. Tuy rằng không có đoạn chui vào chăn khóc thầm, nhưng áp lực đau đớn lúc trước lại hiện lên trong lòng, suy nghĩ tràn đầy cảm giác mất mát, cảm thấy chính mình dường như không thở nổi.

Đúng vậy, cô rất giỏi, lòng tự tôn đã được bảo toàn, nhưng, cô thật sự không vui.

“Chị cả, em pha cà phê, chị có muốn uống không?” Chương Gia Nhạc sợ hãi đứng ghé ở cửa phòng gõ cửa hỏi.

Chương Gia Quân không nhúc nhích, ngồi cuộn tròn trên ghế, qua một lúc lâu sau, nhẹ giọng nói “Vào đi.”

Chương Gia Nhạc vội vàng dùng chân đẩy cửa phòng, bước vào lại dùng chân đóng lại, cô đi đến ngồi bên cạnh chị mình, đem một ly cà phê đưa đến trước mặt chị.

Nhìn thấy chị cả yên lặng uống cà phê, cô thẳng thắn nói “Em xin lỗi, em nghe anh Lí nói chị với Bạch Vũ Đường xảy ra hiểu lầm nhỏ, hai người chia tay, chị còn vì thế mới bị ốm, cho nên em chỉ muốn giúp anh ấy, nghĩ cách lừa chị đến quán cà phê gặp Bạch Vũ Đường.”

Sớm đoán được là có chuyện như vậy, bằng không, vì sao bắt cô thay quần áo?

“Hai người gặp mặt, đã giải toả hiểu lầm chưa?”

“Không phải hiểu lầm.”

“Sao?”

“Chị phát hiện anh ấy không phải con cháu nhà bình thường, mà là người sẽ nối nghiệp tập đoàn Thiên Tuấn.”

Chương Gia Nhạc thật nhanh hít một hơi, cái này không phải là quá xa cách đi.

“Khoảng cách giữa bọn chị không phải từ trung tâm thành phố đến ngoại thành, mà là từ thành phố đến một bộ lạc nơi biên cương.” {hana: *tưởng tượng Đường ca đi lừa dê* *mơ màng*.. Khán giả: *tưởng tượng* ..*ném đá* bà đi lừa dê ấy, mất cả hình tượng}

Đây là thời khắc nghiêm túc nhưng cô lại nhìn không được phì cười. Chị cả hình dung khôi hài quá.

“Nghe thấy tiếng cười của em, chị cảm thấy tâm tình cũng thoải mái hơn.”

Chương Gia Nhạc hắng giọng nói “Cho dù là thành phố với bộ lạc nơi biên cương thì sao? Quan trọng là hai người yêu nhau, yêu nhau là có thể vượt qua tất cả vấn đề a.” {hana: đang viết câu hay thế này mà bài hát đang nghe vang lên một câu làm mình tắt điện “tình thâm mấy cũng nhạt nhòa, dù tiếc mấy cũng đi qua, chẳng bảo tổ chẳng phong ba tự mình nên cách xa...” bó tay hêm}

“Em thật sự nghĩ tình yêu có thể giải quyết vấn đề này sao?”

“Đương nhiên, chỉ cần hai người đồng lòng, em tin trên đời này không khó khăn gì là không thể vượt qua.”

Chương Gia Quân nghe vậy cười, cô hai Chương gia quả nhiên là người lạc quan, thật sự khiến người khác phải ngưỡng mộ, nếu cô có được một nửa sự lạc quan của em gái nói không chừng đã có thể kiên trì cùng anh đi đến cùng.

“Chị cảm nếu chấm dứt thế làm chị thấy thoải mái, em tuyệt đối giờ hai tay ủng hộ, nhưng trên thực tế không phải như vậy, chị đi gặp Bạch Vũ Đường về, không khí vẫn trầm lặng, không như mất đi điều gì đó, chị xác định mình sẽ không hối hận chứ?”

“Không ai có thể xác định trước được tương lai.”

Về điều này Chương Gia Nhạc đồng ý, gật đầu nói “Đúng vậy, tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, không ai có thể đoán biết, vậy sao chị nghĩ mình không có khả năng vượt qua khoảng cách từ thành phố đến bộ lạc biên cương? Ở trong mắt em, chị là người vĩ đại nhất. Em nhớ lúc trước gặp chó dữ, chị cả luôn che chắn cho bọn em, bộ dạng dũng cảm như những nữ chiến binh trong phim hoạt hình, em nghĩ, sở dĩ em có thể lớn lên vui vẻ chính là vì có chị.”

“Đây là em không thấy được bộ dạng run rẩy của chị.” Quả thật cô sợ chết khiếp, nhưng cha đã nói, là chị cả phải bảo vệ các em, cô chỉ có thể dũng cảm đứng che ở phía trước các em thôi.

“Run rẩy thì sao, chị không lùi bước, đây là dũng cảm.”

Đúng vậy, không lùi bước chính là một loại dũng cảm, mà cô chưa bao giờ là con rùa đen rút cổ. Hơi trầm ngâm, cô thản nhiên nói ra ý nghĩ. “Có lẽ chỉ không phải không tin tưởng bản thân, mà chị không tin Bạch Vũ Đường.”

Suy nghĩ một chút, Chương Gia Quân lập tức hiểu được tâm tình của chị “Chị nói Bạch Vũ Đường căn bản sẽ không vì chị mà đối đầu với người nhà, đúng không?”

“Nếu không phải Hà Hi Nhiên ở trước mặt chị lắm mồm nhiều chuyện, đến giờ chị căn bản không biết gì về Bạch Vũ Đường, điều này làm chị không thể không nghi ngờ, vì sao anh lại không nói cho chị biết? Không lẽ anh ấy đối với chị không phải thật lòng sao? Chị càng nghĩ càng không xác định nổi, cái gì là chân tình, là tâm ý của anh ấy, chị thật sự không nắm được.” Nếu anh với cô không thể thành thật ngay cả điều cơ bản nhất, cô làm sao tin tưởng anh, tin anh yêu cô?

“Chờ một chút, ai là Hà Hi Nhiên?”

“Hà Hi Nhiên là đối tượng xem mắt lúc trước của Bạch Vũ Đường...” cô nhẹ nhàng kể chuyện phát sinh đêm dự tiệc.

Nghe xong, Chương Gia Nhạc nhăn mặt “Hà Hi Nhiên này thật xấu bụng, chị cả khinh địch như vậy rồi bỏ qua, chẳng phải rất tiện cho cô ta sao?”

“Cô ta quả thật là tâm tư gian xảo, nhưng sự thật là thế, ít nhất cũng không kém so với tin tức của Lí Duẫn Trạch là bao.”

“Chuyện gì thật? Chỉ có thật sự trải qua mới coi là sự thật, chị còn không trải qua, làm sao biết sự thật là thế nào?”

Cái này đúng là làm cô á khẩu không thể trả lời, đúng vậy, gặp mới có thể biết những điều Hà Hi Nhiên nói có phải thật không.

“Bạch Vũ Đường không thẳng thắn thừa nhận thân phận của mình với chị, có lẽ không muốn tạo áp lực cho chị, có lẽ cho rằng điều này cũng không ảnh hưởng đến tương lai của hai người, mặc kệ là thế nào, ít nhất chị nên hỏi qua anh ấy, chưa gì đã định tội anh ấy rồi.”

“Anh ấy nhất định sẽ viện cớ.”

“Viện cớ thì sao? Chị tin anh ấy là được rồi.”

Cô không dám tin tròng mắt “Em không lo lắng chị tiếp tục lún sâu xuống, có thể vì thế mà tổn thương sao.”

“Đừng quên còn có một khả năng nữa – hai người sẽ hát bài hát kết hôn, mà khả năng này có vẻ lớn a.”

“Em thật sự rất thích xem.”

“Nếu tương lai là điều không biết trước, đương nhiên phải sống với hiện tại rồi.”

“Được rồi.” Chương Gia Quân giơ hai tay đầu hàng. Tài ăn nói của cô chỉ kém cô tư Chương gia, tiếp tục tranh cãi sẽ khiến mình càng lúc càng hỗn loạn, càng không biết nên làm thế nào.

“Bất luận thế nào, chị cả nhất định phải hiểu rõ, đừng để bản thân trong tương lai phải hối hận.”

Đừng để bản thân trong tương lai phải hối hận... Cô biết rõ khi buông tay mình nhất định sẽ hối hận, nhưng sự đã rồi, chẳng lẽ sẽ không hối hận sao?

8. Chương 8

Ngồi ở khách sạn năm sao dùng cơm Tây, nguyên bản là chuyện vui vẻ nhất, nhưng nếu là chọn sai người cùng ăn chính là sai lầm lớn, dù cho ăn bữa tối có bao nhiêu ngon cũng sẽ trở nên khó có thể nuốt xuống, Hà Hi Nhiên hiện tại có loại cảm giác này.

“Dùng cơm phải bảo trì tâm tình vui vẻ, anh giữ khuôn mặt khó coi thế tôi ăn bữa cơm thật khó nuốt trôi.” Khó trách cô nhìn người đàn ông này vô cùng vừa lòng, nhưng vẫn không có được cảm tình.

Bạch Vũ Đường buông dao nĩa, tao nhã dùng khăn lau miệng, bình tĩnh mặt hỏi: “Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

Người đàn ông này thật là làm cho người ta rất muốn thương cho anh một cái tát, mặc dù nghĩ như vậy, Hà Hi Nhiên mặt ngoài vẫn là miệng vô tội nói. “Tôi không phải nói, chỉ cần anh có thể chuyên tâm cùng tôi ăn bữa cơm, về sau tôi sẽ tôn trọng ý của anh, anh bảo tôi không cần xuất hiện, tôi sẽ không sẽ xuất hiện, anh bảo tôi xuất hiện, tôi sẽ xuất hiện.”

“Cô không biết đây là làm điều thừa sao?”

“Nếu anh chuyên tâm cùng tôi ăn bữa cơm, nói không chừng hội phát hiện con người của tôi kỳ thật rất đáng yêu, ít nhất bạn bè của tôi đều cảm thấy được tôi đáng yêu, không những thế còn là một cô gái đáng yêu được nhiều người yêu mến.”

Người phụ nữ này có thể khờ dại như vậy sao? Anh thật hoài nghi, tổng cảm thấy được cô hôm nay còn có mục đích khác. “Tôi đối với phụ nữ cảm giác đầu tiên liền quyết định, mặc kệ cô làm cái gì, đều rất khó thay đổi ý nghĩ tôi đối với cô.”

“Không nghĩ tới anh là người đàn ông qua loa đại khái như vậy, chỉ bằng ấn tượng đầu tiên liền quyết định quan hệ tương lai.”

“Nếu cô tìm không thấy lực hấp dẫn gì ở trên một người nào đó, cô còn có thể nghĩ muốn cùng đối phương tiếp tục, có ý nghĩ cùng đối phương yêu đương sao?”

“Chưa từng có người nói tôi không có lực hấp dẫn!” Cô thật muốn mắng chửi người, người kia rất không có mắt !

Bạch Vũ Đường không đáng chữa trị.....

“Được rồi, cho dù tôi không có lực hấp dẫn, vậy Chương Gia Quân thì sao? Vì cái gì anh lại coi trọng cô ta?” Dừng một lát, cô tiếp theo bổ sung nói: “Anh không cần nói chuyện này theo tôi không liên quan đến tôi, bởi vì tôi thật sự không cam lòng, mặc kệ nhìn thế nào, tôi đều so với cô ta hơn, vì cái gì các người đều lựa chọn cô gái đó?”

Các người? Mặc dù thắc mắc ý cô còn nói đến ai nữa nhưng anh vẫn thành tâm nói: “Mỗi người đều là cá thể độc lập, không thể có đem so sánh, nhưng cô ấy làm cho tôi rung động.”

“Khó có được câu trả lời của anh làm tôi thấy dễ nghe, được rồi tôi có lương tâm cho anh một đề nghị, kỳ thật Chương Gia Quân căn bản không đáng để anh lãng phí khí lực, tôi so với cô ta thích hợp hơn, muốn thật trọng suy nghĩ lại một chút không?”

“Mặc kệ tôi cùng cô ấy có kết quả như thế nào, với cô đều không có quan hệ.”

“Tôi đã hạ chiến thư với Chương Gia Quân, có điều cô ta là người thông minh, tin tưởng cô ta nhận rõ khoảng cách giữa hai người lớn thế nào, sẽ tức thời không chiến mà chạy.”

“Đây là ý gì?”

“Cô ta không có nói cho anh sao? Ngày đó tại bữa tiệc chúng tôi đã hàn huyên không ít.”

Thời điểm nhìn thấy Chương Gia Quân là lúc cô đã uống đến mức ngủ gục trên bàn, anh cũng nhận thấy có điểm không thích hợp. Ở nơi đây, cô hẳn sẽ không để mình quá chén mà ngủ gục, hổng chỉ cô biết rõ bản thân khi say sẽ buồn ngủ, nếu không phải đã có chuyện gì xảy ra, cô sao có thể không khống chế được bản thân như thế được? Thì ra là người phụ nữ này giở trò quỷ.

“Hai người nói chuyện gì?”

“Chúng tôi nói không ít chuyện, nhưng chủ yếu vẫn là về thân phận thật của anh... Đúng rồi, cô ta thì ra không biết quan hệ của anh và tập đoàn Thiên Tuấn, anh vì sao không nói cho cô ấy biết? Không lẽ anh đang vui đùa với cô ta đấy chứ?” Về mặt không đồng ý nhìn anh lắc đầu.

Bạch Vũ Đường thấp giọng mắng, “Shit!” Khó trách cô hội vội vã cùng anh phân rõ giới tuyến, cô có phải hay không cũng nghĩ đến anh không thật lòng, cho nên mới cố ý giấu diếm thân phận mình?

“Có điều, cô ta sớm muộn gì sẽ biết thân phận của anh, nhận rõ khoảng cách của hai người xa thế nào, tôi chỉ lợi dụng cơ hội giúp anh nói rõ chân tướng, cho anh bớt một việc mà thôi.”

“Cô không có quan hệ gì với chúng tôi, dựa vào gì mà xen vào chuyện của người khác?”

“Tôi nhiều lắm cũng chỉ nói ra một sự thật, không thể coi là xen vào chuyện của người khác.”

Đúng vậy, anh nếu là sớm một bước nói ra thân phận, cô ta căn bản không có cơ hội chế tạo thêm tình tiết. Cùng cô ta ngồi đây đôi co cũng vô nghĩa, không bằng anh nhanh chạy đến bên cô gái chết tiệt kia giải quyết vấn đề còn hơn.

“Cô cứ từ từ ăn, tôi không thể tiếp.” Anh đứng dậy chạy lấy người.

Hà Hi Nhiên bất đắc dĩ thở dài. Vốn hy vọng bữa cơm này có thể vui vẻ ăn xong, không nghĩ tới.
Quên đi, dù sao rất nhanh sẽ có người bổ sung vào vị trí của anh.

“Thật sự làm phiền cô, cảm ơn đã giúp.” Bạch Vũ Tĩnh đi đến ngồi xuống.

Cô không thèm để ý, kiêu ngạo khoát tay nói “Tôi chỉ tới đây ăn cơm, thuận tiện thì giúp thôi.”

“Có điều tôi rất hiếu kỳ, vì sao cô đột nhiên quyết định giúp đỡ?”

“Đột nhiên nghĩ thông suốt, ép buộc lôi kéo người đàn ông không yêu tôi, thật sự là vô nghĩa.”

“Phải không? Nếu không phải đối với nó không có cảm giác động tâm, cô hẳn không dễ dàng buông tay như vậy.” Lần trước ba người bọn họ cùng nhau ăn cơm, cô đã phát hiện Hà Hi Nhiên đối với người em kiêu ngạo của mình, một chút hứng thú cũng không có, cũng bởi vậy nên cô mới tìm đến cô ta.

Biết bữa tiệc tại Nhan gia cô ta cũng tham dự, không biết ngày đó phát sinh chuyện gì mà có thể khiến em trai nửa đêm dẫn theo người trong lòng về nhà, sang ngày hôm sau lại lập tức tuyên bố chia tay.

Sau khi biết rõ chân tướng, cô nhờ Hà Hi Nhiên đưa cho em trai một chút manh mối sự việc ngày đó, Hà Hi Nhiên cũng không lập tức đồng ý giúp đỡ, đột nhiên hôm qua lại gọi điện nói đồng ý, đồng ý làm người tốt một lần.

Chuyện đến nước này Hà Hi Nhiên cũng không giấu diếm “Đúng vậy, anh ta không cho tôi cơ hội, tôi biết làm thế nào thích anh ta đây? Nhưng điều kiện của anh ta tốt hơn bạn trai cũ của tôi, điều này khiến tôi phải gờ tay khen ngợi, tôi vì muốn làm bẽ mặt bạn trai cũ, đương nhiên nếu có thể để anh ta có cơ hội ăn một bình dấm chua thì càng tốt, hơn nữa thật trùng hợp, bọn họ lại là học đệ học trưởng của nhau, chính vì thế tôi mới lựa chọn Bạch Vũ Đường, theo đuổi anh ta.”

Thì ra là như vậy! Bạch Vũ Tĩnh không tán thành chuyện Hà Hi Nhiên đem hôn nhân ra làm thủ đoạn để báo thù. “Cô không biết hành động vậy là rất tùy tiện sao? Hôn nhân là chuyện cả đời, hai người không yêu nhau thì cùng nhau đi đến cuối đời là chuyện đau khổ lắm.”

“Đau khổ ư? Tôi lại cảm thấy không chừng có thể tìm được hạnh phúc.”

Cô không nói gì, cuộc sống chính là một ván bài, người khác cho rằng đặt cược sai cửa, nhưng cũng có thể đó chính là lựa chọn thông minh nhất. Đây nắp quan tài mới có thể khẳng định, thắng thua trong cuộc đời vốn chỉ được xác định vào thời khắc trước khi sinh mệnh kết thúc mà thôi.

“Bạch tiểu thư, tôi cũng có một vấn đề thắc mắc. Biết rõ Bạch lão gia sẽ phải đối, vì sao cô lại lựa chọn giúp bọn họ ở cùng một chỗ?”

“Tôi hi vọng em trai tôi có thể hạnh phúc.”

“Không sinh ra trong cùng một tầng lớp xã hội là cách biệt quá lớn, bọn họ cùng một chỗ chưa chắc đã có được hạnh phúc.”

“Tôi tin, có tình yêu bọn họ sẽ vượt qua mọi sự chênh lệch.”

“Cô còn chưa gặp Chương Gia Quân, nói không chừng cô ta căn bản không hiểu thế nào là làm một người vợ tốt.”

“Làm một người vợ tốt cần có thời gian để học tập, hơn nữa, gian khổ có thể chia rẽ tình yêu, khiến hai người chia đôi đường, nhưng cũng có thể khiến hai người càng thêm gắn bó keo sơn.”

Hà Hi Nhiên hiểu được gật gật đầu “Chỉ mong Chương Gia Quân hiểu được phần tâm ý này của cô.”

“Tôi tin hai người bọn họ nhất định có được hạnh phúc.”

“Tôi cũng hi vọng bọn họ hạnh phúc, không cần làm phí công của tôi.” Đây là lời thật lòng của cô, bởi con đường tình cảm của mình không thuận lợi, cô luôn ghen tỵ với những người tự xưng là yêu nhau này, khó tránh khỏi ý muốn chia rẽ họ, tra tấn bọn họ một chút, chính là những người có tình đến với nhau vẫn là chuyện vui mừng... Không biết đến khi nào, liệu cô có thể tìm được tình một người như thế đây?

Xe bus dừng, Chương Gia Quân không đi thẳng về nhà mà đi đến phía ghế ngồi đợi xe bus ngồi xuống.

Thời gian gần đây cô cả ngày trì độn, không biết bản thân đã làm gì, lúc làm việc cũng hay ngẩn người, ăn cơm cũng ngẩn người, ngồi xe cũng ngẩn người, tắm cũng ngẩn người, nằm trên giường lại càng ngẩn người hơn... Hỏi cô muốn gì, cô cũng không biết nữa, cảm giác cả người trống rỗng, giống như mất đi thứ gì đó, chính là ngay bản thân cô cũng không biết phải giải thích thế nào.

Cô biết mình phải lấy lại tinh thần, không thể tiếp tục thất hồn lạc phách mãi, nhưng cả người lười biếng không nghe theo lời cô, đừng nói chính cô thấy không tốt, người xung quanh cũng chịu không nổi, liên tiếp khuyên cô nghỉ ngơi, tìm một hơi “Sơn thủy hữu tình” để giải tỏa buồn phiền.

Tìm chỗ để giải tỏa buồn phiền sao? Nếu làm thế có thể giải quyết vấn đề của cô, cô sẽ dùng thời gian nghỉ đông năm nay để mỗi ngày ngắm núi nhìn sông, để loại bỏ hết những điều buồn phiền đang sinh sôi trong con người cô.

Quả thật, cô biết thứ mình cần chính là thời gian, tìm luôn trong trạng thái pháp phòng bất an, cô nghĩ, chỉ cần qua đợt sóng gió này cô sẽ có thể khôi phục bình thường...

“Em đi theo anh.” Bạch Vũ Đường đột nhiên xuất hiện nắm lấy tay cô, cô với khuôn mặt kinh ngạc bị kéo từ trên ghế đi đến chiếc xe đậu ven đường.

Đây là chuyện gì? Anh sao lại ở chỗ này? Chương Gia Quân vừa sợ vừa hoảng hốt mở lớn mắt nhìn anh.

Cho đến khi anh thành công nhét cô vào trong xe, giúp cô thắt dây an toàn cô mới có phản ứng “Anh muốn làm gì?”

Anh vòng qua bên kia, ngồi vào ghế lái, ngắn gọn trả lời “Chúng ta tìm chỗ kết hôn.” {hana: Ách, anh này, được!!! }

Thoáng sợ hãi, nhưng cô tỉnh táo lại rất nhanh. Chuyện này chắc chắn không phải sự thật, nhưng nhìn bộ dạng cuồng loạn của anh thật khiến người khác bất an. “Anh điên rồi sao?” (HHD: CGP thật tình không ai giống tí soái ca lắm tiền muốn kết hôn thế mà tí nói người ta điên nếu là ta àh chắc chắn gật đầu gập haizaa... thật đáng tiếc mơ màng có soái ca lắm tiền cầu hôn mình)

Bạch Vũ Đường khởi động xe, cho xe chạy thẳng phía trước. “Đúng, anh điên rồi. Anh phải thật nhanh biến em thành người phụ nữ của anh, em sẽ không còn cách nào phân rõ giới hạn với anh nữa.”

“Là anh ép em.”

“Anh, anh ép gì em?”

Anh đột nhiên chuyển tay lái về phía bên đường, phanh gấp lại. “Người phụ nữ kia mới nói chút chuyện ‘loạn thất bát tao’ em đã vội vã chia tay anh, đây không phải em ép anh đi kết hôn sao?” (HHĐ: ý ở đây là nói lời không thật)

Mở miệng nửa ngày cô mới thốt ra được một câu “Làm sao anh biết chuyện này?”

“Em nói xem.”

“Ngoài Hà Hi Nhiên ra không ai biết chuyện này, chính là cô ta sao? Cô ta sao có thể chủ động thẳng thắn với anh thế được?”

“Anh làm sao mà biết không quan trọng, ngược lại, em vì những lý do nhạt nhẽo như thế mà muốn đẩy anh ra, điều này làm anh thật sự tức giận.” Đối với hành động của Hà Hi Nhiên, anh không có hứng thú tìm hiểu, vì anh hiện giờ toàn tâm toàn ý muốn cô biết bản thân anh đang có bao nhiêu tức giận, càng nói càng lớn tiếng, càng nói càng kích động.

“Lý do đó sao lại gọi là nhạt nhẽo?” Giọng của cô một chút chắc chắn cũng không có. Đương nhiên, cô chưa từng nghĩ tới anh sẽ cảm ơn cô, nhưng cô cũng không thể đoán được anh lại giận dữ thế này, giống ngày đó tại bữa tiệc Nhan gia, anh rõ ràng rất tức giận, nhưng vẫn không chế được, điều này khiến cô nghĩ anh luôn là người có thể khống chế tình cảm của mình tốt nhất.

“Anh là ai quan trọng thế sao? Chẳng lẽ bởi vì anh có quan hệ với tập đoàn Thiên Tuấn, anh đối với em một chút ý nghĩa cũng không có sao?” Giọng của anh không chút nào là muốn dịu xuống. Cô gái này thật là ngu ngốc, nếu hôm nay không hung hăng dạy bảo cô một chút, về sau chỉ sợ người trong gia tộc nói cô vài câu, cô liền trình diễn màn phản kháng ngoạn mục kia thì anh sẽ không biết phải chống đỡ sao nữa.

“...Là em không xứng với anh.” Cô căn bản chỉ có thể lùi, vô lực chống đỡ.

“Anh không biết em không có tự tin với bản thân hay không tin tưởng anh? Nhưng anh lại rất tin vào mắt mình, nếu không anh đã không đánh cược tất cả, vượt qua cản trở trong lòng để ở bên cạnh em.” Trước khi trò chơi của cô bắt đầu, bọn họ đã từng gặp nhau ba lần, rõ ràng anh đã rung động, lại mãi không hành động. Thân là người nổi nghiệp của tập đoàn Thiên Tuấn, phải lo lắng rất nhiều chuyện, để đến được với cô không phải là chuyện đơn giản.

“... Chúng ta thật sự chênh lệch quá lớn.” Cô nói không nên lời, nghe những lời người đàn ông này nói, trong lòng cô vô cùng áy náy. Cô hoàn toàn cho rằng bản thân không thể tiến vào thế giới của anh, vì thế cô lùi bước, thế nhưng cô cũng chưa từng nghĩ lại, anh quyết định ở bên cạnh cô không biết cần bao nhiêu dũng khí.

Thoáng một chút, giọng anh trở nên trầm thấp. “Nếu chúng ta kết hôn và trở thành vợ chồng, chúng ta sẽ trở thành những người gần gũi nhất, lúc đó chúng ta sẽ không còn khoảng cách nào nữa.”

Nuốt nước miếng, Chương Gia Quân run rẩy hỏi “Anh không phải thật sự mang em đi kết hôn chứ?” Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý a.

“Chúng ta chỉ cần tìm một giáo đường, có người đồng ý làm chứng cho chúng ta, vậy là đã có thể kết hôn.” Anh chân thành nói.

Lúc này đây cô không biết nói gì, bởi cô biết, những điều anh nói hoàn toàn không phải đang đùa giỡn.

“Lúc trước anh đã nói, anh xác định chuyện kết hôn với em để nói chuyện yêu đương với em, vốn định để tiến hành từng bước, là em không an phận, mới bị người ta châm ngòi khiêu khích một chút đã đòi chia tay anh, làm anh cảm thấy tốt nhất là nên đẩy nhanh tiến độ, trực tiếp kết hôn sớm là tốt nhất.”

“... Kết hôn nếu không thông báo với cha mẹ, bọn họ sẽ đoạn tuyệt với em.”

“Kết hôn chẳng qua chỉ khẳng định danh phận vợ chồng của chúng ta, kế tiếp vẫn sẽ có hôn lễ long trọng, anh cam đoan có thể làm vừa lòng cha mẹ vợ tương lai.”

“... Chuyện này có phải rất phiền phức không?”

Bạch Vũ Đường lạnh lùng nhướn mày, như đang nói – Em có tư cách oán trách sao?

Một hồi lâu, anh nén giận nói “Nếu em không cho rằng chuyện anh lo lắng sự việc sẽ không diễn tiến đến nước này là phiền toái.”

“...Nếu ngay từ đầu anh không giấu diếm thân phận mình, sự tình cũng sẽ không biến thành thế này.” Thật sự kỳ quái, người đui lý rõ ràng phải là anh, vì sao giờ lại thành cô thế này?

“Anh cũng không hề giấu diếm, chỉ là không giới thiệu về hoàn cảnh đặc biệt của anh thôi.”

Nghĩ kỹ lại, quả thật là thế, có điều cô sao có thể thừa nhận “Cái này không phải đều giống nhau.”

“Không lẽ anh vừa gặp em là phải lôi ngay gia thế bối cảnh ra khoe sao?”

“Ách... Đương nhiên không phải.” Cô đột nhiên cảm thấy bản thân thật ngu xuẩn.

“Nếu em không muốn kết hôn, vậy em thề đi, thề rằng từ nay về sau, dù có chuyện gì, có kẻ nào nói gì với em, em cũng sẽ không tùy tiện chia tay anh.”

Anh căn bản chính là con người xảo trá. Có điều tình thế trước mắt không phải cô muốn không thề là được, anh đang xúc động mạnh thế nhất định sẽ đưa cô đi kết hôn, chuyện này không phải tốt a....

Đúng là đáng cười, vì sao cô phải sợ hãi anh thế này? Đúng vậy, không có lý chút nào, thế nhưng cô lại không thể phản kích, có lẽ đây là sự trả giá cao nhất khi yêu một người đi.

Bữa nọ, Chương Gia Quân nhắc tay thề, bất kể ai nói gì, tuyệt đối sẽ không chủ động chia tay anh, nếu không phạt cô mỗi ngày đều phải hát tình ca cho anh nghe. Hát hò với cô chính là chuyện đau khổ nhất, bởi vì cô chính là kiểu người không thể cảm nhận về âm nhạc, lấy chuyện này để thề chắc hẳn là anh đã vừa lòng đi?

Đúng vậy, anh vừa lòng, vui vẻ gật đầu, có điều, chuyện này cũng không có nghĩa là đã xong. “Kế hoạch kết hôn hôm nay tạm thời hủy bỏ, có điều chỉ là để tránh rắc rối, em phải đi theo anh đến một chỗ.”

“Anh muốn đưa em đi đâu nữa?”

Trên núi Đài Trung anh có một khu nhà cho thuê hợp tác cùng một người bạn, gọi là cho thuê nhưng thực chất là để anh có thể tiện nghỉ ngơi. Chúng ta đến đó ở vài ngày, người nhà của anh rất nhanh có thể nắm bắt được tin tức. dīnh gǔgù etú n7tgùì gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

Anh đột nhiên lên trên núi nghỉ ngơi, người nhà nhất định sẽ quan tâm và điều tra, rồi sẽ biết chuyện anh có đi cùng cô. Người nhà cũng biết nơi đó là nơi để anh nghỉ ngơi thư giãn, không thích người khác quấy rầy, anh mang cô đến đây, cái này chứng tỏ cô đối với anh rất có ý nghĩa. dīnh gǔgù etú n7tgùì gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Chỉ hai chúng ta trên núi sao?” Trống ngực đập thình thịch, cô một chút cũng chưa chuẩn bị a.

Ánh mắt Bạch Vũ Đường đầy thâm tình và nóng bỏng hỏi “Em sợ sao?”

“Em... em có gì mà sợ? Chúng ta.... Nhiều lắm cũng chỉ là cùng nhau lên núi hít thở không khí trong lành thôi... Đúng vậy, không khí trên núi rất tốt, có cơ hội nên hít nhiều một chút.... Không đúng sao?” Trời ạ, cô cuối cùng là đang nói gì? Thật mất mặt quá đi, lấp bắp coi như đã xong rồi, lại còn rất lộn xộn a. dīnh gǔgù etú n7tgùì gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Đúng, chúng ta chỉ lên núi hít thở không khí trong lành thôi, nhưng trong mắt người nhà của anh, bọn họ sẽ cho rằng, khi chúng ta ở cùng một chỗ, kế tiếp nhất định sẽ có hành động. Có điều em yên tâm, không quan tâm bọn họ sẽ có phản ứng gì, hành động gì, anh nhất định bảo vệ em.”

“... Chúng ta nhất định phải lên núi hít thở không khí trong lành sao?” Tuy cô được biết đến là người dũng cảm, nhưng đối mặt với sài lang hổ báo cũng nên cho cô chút thời gian để chuẩn bị a. dinh gũgụ etú n7tgùi gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Chúng ta lên núi không chỉ để hít thở không khí trong lành.” Anh ngang nhiên xông qua, áp trán lên trán cô “Quan trọng hơn chính là, anh muốn cùng em nói chuyện yêu đương, hưởng thụ thế giới không ai quấy rầy, nga cả Da Da cũng không được.”

Cô thẹn thùng đỏ mặt, “Da Da rất đáng thương, sau đợt ốm vừa rồi em hoàn toàn không có tâm tình để ý đến nó.”

“Anh so với Da Da còn đáng thương hơn.”

“Em... Em không mang theo gì hết, hay là để hôm khác a.”

“Chúng ta tùy tiện tìm một bách hoá mua là được.”

“Không, không cần, em về nhà thu thập một chút là được.” Anh cùng cô đến bách hoá, cô sao không biết xấu hổ mua đồ dùng bí mật chứ? Như vậy rất xấu hổ. dinh gũgụ etú n7tgùi gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Không cần. Sau khi về nhà, nói không chừng cái đầu nhỏ của em lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, lại không đi theo anh nữa.” Anh không khách khí gõ đầu cô.

“Em không có.”

“Anh không muốn mạo hiểm.” Anh nhanh chóng hôn lên môi cô, ngồi thẳng người, lái xe đi. dinh gũgụ etú n7tgùi gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Bá đạo.” Tuy cô nói thế nhưng khoé miệng lại ngọt ngào cong lên, giờ phút này cuối cùng cô cũng đã thông suốt những điều mẹ cô đã nói “Khi con toàn tâm toàn ý yêu một người sẽ không để ý chuyện người đó trối chắt con, mà là mong anh sẽ cố gắng trối chắt con.”

Khi anh lãnh đạm nói, cho dù gặp trên đường cũng giả như không biết cô, lòng cô đau như chết, hôm nay anh không nói đạo lý bắt cô đi, trái tim trong nháy mắt trở nên vui mừng... Tình yêu... thật sự khiến con người hồ đồ rồi. dinh gũgụ etú n7tgùi gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

Khu nhà của Bạch Vũ Đường trên núi Đài Trung căn bản là khách sạn, ít nhất trong mắt Chương Gia Quân là thế.

Nơi này lớn hơn nhiều lần so với tưởng tượng của cô, mà phòng nghỉ riêng của Bạch Vũ Đường chính là phòng lớn nhất, có hai gian phòng ngủ, bên ngoài còn có một khu có thể dùng để ngắm sao. dinh gũgụ etú n7tgùi gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Trong này tuyệt vời quá, em đã lâu không nhìn thấy nhiều sao như vậy.” Chương Gia Quân tán thưởng nói.

“Những vì sao kia có động lòng người bao nhiêu cũng sẽ không bằng em.” Ánh mắt của anh một phút cũng không rời khỏi cô, lúc này cô đang ở ngay trước mặt anh, có thể hiểu tâm ý của anh, loại cảm giác này với anh quá xa lạ.

Cô ảo não quay đầu trừng mắt. Đẩy anh xuống, “Anh cũng nằm xuống ngắm sao đi, không cần phải nhìn chăm chăm vào em.”

Nghe vậy, anh không nằm xuống, thay vì khoanh chân thì anh duỗi hai chân ra, “Em thật là keo kiệt.” dinh gũgụ etú n7tgùi gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Em vốn chính là một người hẹp hòi mà, anh giờ mới biết sao?”

“Đúng vậy, có điều không sao, anh sẽ giúp em từ bỏ thói xấu đó.” Anh ngang nhiên hôn lên môi cô, “Từ nay về sau em là trách nhiệm của anh, anh sẽ dùng hết tâm sức của mình để dạy bảo em.”

“Như anh nói thì em có một đồng thói xấu nhỉ.” Cô tức giận bĩu môi. dinh gũgụ etú n7tgùi gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Anh cũng có một đồng thói quen xấu, từ nay giao cho em chịu trách nhiệm dạy bảo.”

Câu này khiến cô nở nụ cười ngọt ngào như mật.

“Biết lần đầu anh gặp em từ khi nào không?”

“Đương nhiên, là tháng ba. Lần đầu tiên bắt cóc anh đúng là lo lắng muốn chết.”

Bạch Vũ Đường mỉm cười, nói ra lần đầu bọn họ chính thức gặp nhau “Anh lần đầu tiên nhìn thấy em vào tháng mười một năm trước, một ngày mưa, tầm qua mười hai giờ trưa. Ngày đó, em cũng như hôm nay, ngồi đợi xe bus, có điều hơi khác, lúc đó em có ôm một con mèo nhỏ.” dinh gũgụ etú n7tgùi gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

Chương Gia Quân bị dọa ngồi bật dậy, ngày đó cô đương nhiên nhớ rõ, sau khi ăn trưa xong, cô ra công viên tản bộ, cũng ngày đó cô đã nhặt về một chú mèo nhỏ bị người ta bỏ rơi ở góc công viên, bởi vì mèo nhỏ bị thương rất nhiều, cô cảm thấy nên đưa nó đến bệnh viện thú y, không ngờ trời đột nhiên đổ mưa, đành phải trú ở trạm xe bus, gọi điện thoại cho cô hai đến đón.

“Lần thứ hai nhìn thấy em, là đầu năm, sau khi kết thúc sinh nhật Lí Duẩn Trạch, em nhận điện thoại của cậu ta, vội vàng chạy tới, khi đó thấy em ném cậu ta vào trong xe, anh đã cố nén cười.”

Ngày đó cô cũng nhớ, khi cô nhận điện thoại đến nơi cũng thấy bên cạnh Lí Duẩn Trạch có mấy người nữa, tuy nhiên đảo mắt một lượt chẳng thấy ai quen, lập tức đem những khuôn mặt đó vứt ra khỏi đầu. dinh gũgụ etú n7tgùi gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Lần thứ ba anh gặp em là lần anh được mời đến một buổi diễn thuyết, khi anh chuẩn bị rời đi lại gặp em đang cầm máy ảnh chụp hình, bởi vì quá chăm chú, em còn bị ngã một lần.”

“Đó là vì bị vấp phải cục đá...” Cô nhất thời hiểu được, trách không được lúc cô bắt cóc anh, anh lại ngơ ngác nhìn cô như vậy, giống như đã từng gặp cô.

“Lần đầu nhìn thấy em, anh cảm thấy em là một cô gái rất dịu dàng, lần thứ hai gặp em, anh cảm thấy em thật mạnh mẽ, lần thứ ba nhìn thấy em, anh cảm thấy em đúng là một cô vô cùng phóng khoáng. Mỗi lần xuất hiện em đều mang đến một diện mạo khác nhau, anh cuối cùng cũng không biết được em có bao nhiêu mặt? Không nghĩ đến lần thứ tư gặp em, em cho anh một sự kinh hãi to lớn, tự nhiên lại biến thành “kẻ bắt cóc.””

Nhớ tới lần đó, cô nhin không được bật cười “Là Lí Duẩn Trạch muốn chinh em.” dinh gũgụ etú n7tgùi gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Cậu ta vốn tính trẻ con, nhưng qua chuyện này, từ sau chắc cậu ta sẽ không dám tùy hứng nữa.” Lí Duẩn Trạch sau đó đã nói rõ nguyên do vì sao cô bắt cóc anh, xin lỗi anh, kết quả bị anh trách mắng không ít.

Giờ này đột nhiên cô nhớ đến một điều “Đúng là anh vừa gặp đã yêu em như anh đã nói sao?”

Bạch Vũ Đường nhướn mày không vui “Anh là người hồ ngôn loạn ngữ thế sao?”

“Chuyện này quá không chân thực.” dinh gũgụ etú n7tgùi gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Đúng vậy a, anh từ đầu cũng không tin có chuyện như vậy, anh không thể nào tin nổi? Cho nên anh cố gắng xem nhẹ cảm giác này, thế nhưng ông trời hết lần này đến lần khác cố ý an bài chúng ta gặp nhau, một lần lại một lần. Anh cuối cùng phải thừa nhận, chỉ có trái tim là không thể dùng lý trí để khống chế.”

Cô thật sự không nghĩ tới, thì ra hai người bọn họ đúng là có duyên, cô giờ này càng hiểu anh, anh đã phải đấu tranh nội tâm thế nào để có thể đến bên cô. dinh gũgụ etú n7tgùi gư7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Nếu như không gặp được em, đối với anh có phải có rất nhiều đối tượng khác?” Tuy cô cố gắng ném người nhà Bạch gia ra khỏi đầu, có điều đúng là rất khó, bởi vì bọn họ tồn tại trước mắt, không cách nào trốn tránh.

Anh cẩn thận suy nghĩ, sau đó hỏi cô “Bởi vì em, anh đã từ chối rất nhiều người, không để ý đến lợi ích được mất, em cho rằng như thế tốt không?”

Đương nhiên tốt, có điều, cô không tin cho lắm, “Anh thật sự chưa từng yêu ai sao?”

“Anh quả thật rất thiếu tình người, mặc kệ là người nào, chuyện gì, trong lòng cũng sẽ không phát sinh tình cảm hi vọng ái ố, đây là những gì con cháu Bạch gia được học, anh cũng chưa bao giờ cảm thấy không tốt.” Anh đưa tay vén mấy sợi tóc ra sau tai, “Mà em lại là người khác biệt, mọi biểu lộ cảm xúc của em rất thẳng thắn, nói thẳng ra, anh rất hâm mộ em.” đình gủgụ etú n7tguì gu7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Tuy nhiên cha em vẫn muốn em chín chắn một chút, có điều con cái Chương gia toàn là con gái, mấy chị em ở một chỗ là lại lú lú rú rú trò chuyện, với hoàn cảnh như thế, thật sự rất khó giấu diếm tình cảm của mình.” Cô so với ba người em đã là tốt rồi đó.

“Anh có thể tưởng tượng, người nhà em mà tụ lại một chỗ nhất định sẽ rất náo nhiệt.” Ngược lại với Bạch gia, tuy mỗi lần tụ hội không dưới hai mươi người, cũng không thể không coi là “Náo nhiệt”, thế nhưng tâm lý ganh đua lẫn nhau khiến con người ta khó có được tâm tình thoải mái. đình gủgụ etú n7tguì gu7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Đúng vậy, anh khả năng sẽ không quen a.”

“Có em ở bên anh, anh sẽ từ từ làm quen.”

“Có điều, nếu em mãi mãi không đạt được tiêu chuẩn của người nhà anh thì sao, không thể thích ứng với gia đình anh.” Ngay từ đầu Hà Hi Nhiên và Lí Duẫn Trạch cũng đã cảnh báo cô, sống tại Bạch gia không phải dễ dàng, chỉ ít đối với một người không quen với bối cảnh như cô là thế. đình gủgụ etú n7tguì gu7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

“Em có thể thử ở chung một cách hoà bình với họ, không cần thiết phải thích ứng với họ.”

“Vậy được rồi.” đình gủgụ etú n7tguì gu7t89324 ýghdfn356n8c4 48t

Bạch Vũ Đường đưa tay kéo cô vào lòng. “Anh đã nói rồi, không cần lo lắng, anh sẽ bảo vệ em.”

Cô tin tưởng nhẹ gật đầu, người đàn ông này đã phải trải qua nhiều thứ mới đến được bên cô, tâm ý của anh cô tuyệt đối không bao giờ hoài nghi.

Chương Gia Quân cầm trên tay máy chụp hình, trong hình, Bạch Vũ Đường ngồi trên tảng đá, hai chân ngâm trong dòng nước. Hôm qua tại công ty bách hoá chọn đồ dùng, anh đột nhiên nói muốn mua máy ảnh, lúc ấy cô còn không rõ ý, thầm nghĩ nếu cô mang theo máy ảnh trên người có thể lợi dụng cơ hội này chụp thật nhiều ảnh, thật không ngờ, máy ảnh này là mua vì cô... Người đàn ông này có phải là quá yêu chiều cô không? Ủi ý 78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8sueúhdjv6tb3 9púiehdv

Anh rõ ràng là người đàn ông trưởng thành, hơn nữa cao ngạo rầm rỏi, có điều, với cô anh rất chu đáo.

Đem máy ảnh treo ở trước ngực, cô đi đến một tảng đá khác ngồi xuống, cũng đem hai chân ngâm vào trong nước “Thời khắc này thật tuyệt, nếu có thể ở mãi đây, vậy còn gì hạnh phúc hơn.”

“Chúng ta không có cách nào để mãi ở lại đây, có điều anh có thể hứa với em, mỗi tháng ít nhất đưa em đến đây một lần.” Ủi ý 78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8sueúhdjv6tb3 9púiehdv

Cô thẹn thùng đỏ mặt “Em cũng không phải vợ anh.”

“Nếu không phải em sợ chết khiếp thì hôm qua chúng ta đã ở giáo đường cử hành hôn lễ.”

“Kết hôn là chuyện cả đời, em muốn được mọi người chúc phúc.” Cô nghịch ngợm đưa chân giẫm nước, bọt nước bắn lên tung toé, bắn lên người cả hai, nhìn bộ dáng chật vật của anh khiến cô bật cười khanh khách. Ủi ý 78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8sueúhdjv6tb3 9púiehdv

“Chúng ta nhất định sẽ được mọi người chúc phúc.”

Có lẽ, có điều cần bao nhiêu thời gian đây? Một năm, mười năm, hay cả đời? Cô không đến mức ngu ngốc đến mức một chút hiểu biết đều không có, nếu như người Bạch gia vẫn không chấp nhận cho cô vào cửa, mặc kệ cô có cố gắng thế nào, bọn họ cũng sẽ không thật lòng tiếp nhận cô, vì cô mà mở rộng lòng... Mặc dù thế, cô vẫn hi vọng mình có thể phá vỡ phòng thủ trong lòng họ. Ủi ý 78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8sueúhdjv6tb3 9púiehdv

“Nói về người nhà anh đi.”

“Người nhà của anh không có gì đáng nhắc đến, thứ bọn họ làm tốt nhất chính là làm thế nào để lợi ích của mình được lớn nhất, mà người ngoại lệ duy nhất trong nhà chính là chị gái anh, chị ấy đã sớm chuyển ra ngoài sống tự lập, bình thường rất ít có cơ hội gặp mặt.”

“Nói vậy là em hoàn toàn không có biện pháp đối phó với người nhà của anh.” Ủi ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueuíhdjv6tb3 9púíehdv

“Người em phải đối phó chỉ mình ông nội anh, lão nhân gia ông mà nói được không một ai dám nói không được, dù sao trước mắt tập đoàn Thiên Tuấn vẫn nằm trong tay ông.”

Từ mười năm trước, cha đáng nhẽ cha anh đã được lãnh chức chủ gia tộc của ông, có điều còn trưởng chưa chắc đã là ưu tú nhất, hơn nữa mẹ anh lại tương đối có thể lực, ông nội lo lắng quyền hành cuối cùng sẽ rơi vào tay mẹ, chậm chạp không chịu giao trọng trách, chờ lúc ông có thể chuyển biến tình hình, cho đến hai năm trước cuối cùng cũng khẳng định ông có thể tiếp nhận nhiệm vụ, mới tuyên bố thân phận người nối nghiệp, đến giờ chỉ đợi anh định ra chuyện chung thân đại sự là có thể trực tiếp nắm quyền. Ủi ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueuíhdjv6tb3 9púíehdv

Mặc dù cha anh đã có quyền lực nhưng thời điểm đó sức khỏe ông nội vẫn rất tốt, quyền to còn nắm chặt trong tay, hồng chi chuyện chung thân đại sự anh còn chưa có ý định tiến đến. Mọi người trong Bạch gia ai cũng hiểu, nếu anh không thể sắp xếp tốt chuyện này thì chính anh là người đã tự chặt đứt con đường đi đến giang sơn của mình, bởi vậy đám họ hàng nội ngoại mới suốt ngày vây quanh ông nội vuốt mông ngựa.

Nghe thế cô lo lắng nhíu mày “Nếu ông anh không thể tiếp nhận em, cái này có ảnh hưởng đến tương lai của anh hay không?” Ủi ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueuíhdjv6tb3 9púíehdv

“Em không cần lo lắng, anh không đến mức vì chuyện này mà bị đá khỏi Bạch gia đâu.”

Lần này đổi lại là anh đưa chân giẫm xuống nước, bọt nước lại tung lên, bắn lên hai người một lần nữa, lần này cô cười không nổi, cô không muốn trở thành “sao chổi” của anh.

“Anh đừng nháo, nếu vì em mà tiền đồ của anh bị ngăn cản, vậy phải làm sao?” Cô cuối cùng cũng hiểu những điều Hà Hi Nhiên đã nói, cơ hội của cô ở Bạch gia một chút cũng không có, chắc hẳn Hà Hi Nhiên là người hiểu rõ hoàn cảnh Bạch gia nhất, biết rõ Bạch gia có thể ảnh hưởng đến tương lai của Bạch Vũ Đường ra sao. Ủi ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueuíhdjv6tb3 9púíehdv

Anh nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi mỏm đá, túm tay cô kéo xuống, hai người lội suốt đi đến ngồi dưới gốc cây.

“Em sợ chết đói sao?”

“Em có thể làm việc, tuyệt đối không sợ chết đói.” Ủi ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueuíhdjv6tb3 9púíehdv

“Vậy sao còn lo lắng.”

“Em sợ tương lai anh sẽ hối hận.” Cô biết rõ lựa chọn của anh, có thể không lo lắng sao...

“Em đối với anh không có lòng tin như vậy sao?” Anh không vui hung hăng đưa tay lên nhí nhí lên trán cô. “Không lẽ không ngọn núi lớn Bạch gia, anh lại không có bản lĩnh tự mình kiếm sống sao?” Ủi ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueuíhdjv6tb3 9púíehdv

Bị anh đánh đau khê kêu, cô uý khuất che chán “Em không phải có ý này, chỉ là...”

“Anh có thể ngồi lên vị trí hôm nay, ngoài yếu tố gia đình ra, quan trọng hơn chính là nỗ lực của anh. Ngược lại em mới chính là người khiến anh lo lắng, nếu người nhà anh tới tìm em, gây áp lực với em, em sẽ xoay người bỏ chạy sao?” Ủi ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueuíhdjv6tb3 9púíehdv

Chương Gia Quân ảo não “Em không phải đã thề rồi sao?”

“Khế ước giấy trắng mực đen còn có thể đổi ý, thề cũng không thể coi là chắc chắn.” Cô có thể kiên trì một tháng, hai tháng, một năm hay hai năm, có thể là bọn họ có thể kết hôn như ý, nhưng có đến bảy tám phần người trong Bạch gia nhất định tìm cách bức cô đi, cô có cách nào để kiên quyết không lùi bước hay không?

“Nếu anh không tin, sao còn muốn em thề?” Ủi ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueuíhdjv6tb3 9púíehdv

“Có còn hơn không.”

Cô cười cười nháy mắt “Em thật sự coi trọng lời thề của mình.”

Bạch Vũ Đường đem hai tay cô nắm trong tay mình, thái độ nghiêm túc “Chỉ cần em lộ ra một chút dấu hiệu muốn lùi bước, người nhà của anh sẽ càng áp bức em. Đối mặt với họ, chẳng những không được sợ hãi, mà còn phải bày ra bộ dạng mạnh mẽ nhất.” {Hana: hai người đi oánh trận đóa à} Ủi y ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueúíhdjv6tb3 9púíehdv

Cô nhúu mày “Anh muốn em làm người bất tử sao?”

“Đúng thế, anh chính là muốn em làm người bất tử.”

“Như thế thật độc ác.” Cô giả mặt quỷ.

Còn có tâm trí nghĩ anh nói đùa? Cô gái này làm anh không nhịn được nhúu mày. “Anh rất chân thành, nhà của anh rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, đối với bọn họ mà nói, chỉ có kẻ yếu mới không tỏ rõ thái độ.” Ủi y ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueúíhdjv6tb3 9púíehdv

Nếu đúng là thế thật, trừ phi không có đầu óc, nếu không kẻ yếu làm gì phải cùng người ta cạy mạnh? May mắn từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ là kẻ yếu, cái này chắc phải cảm ơn cha cô đã dạy bảo rồi.

“Lo lắng của anh quá thừa, gia cảnh bản cùng không có nghĩa là con người nhu nhược yếu đuối. Em vốn là người rất mạnh mẽ, cho dù toàn thân run rẩy sợ hãi đến chết, em cũng có thể đứng thẳng lưng, tuyệt đối không khiến người ta nhìn thấy em có một chút sợ hãi.” Cô đột nhiên đưa tay tập kích eo anh. “Lúc trước em cầm dao Thụy Sĩ uy hiếp anh, anh có thấy em sợ hãi không?” Ủi y ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueúíhdjv6tb3 9púíehdv

Đúng vậy, trở lại ngày đó, cô rõ ràng đang run rẩy, nhưng lại không hề lùi bước. Cẩn thận nghĩ lại, đây không phải chính là điều khiến cô trở nên hấp dẫn với anh hay sao? Nếu như cô có cá tính của một con búp bê thủy tinh đẹp mắt, anh nhiều lắm cũng chỉ liếc mắt nhìn qua, sẽ không khơi lên dục vọng muốn chinh phục của anh.

“Lúc ấy em thật sự cầm dao Thụy Sĩ sao?”

“Đúng vậy, mặc dù không phải giả, nhưng cũng không thể tùy tiện cầm một món đồ chơi a, mà dao Thụy Sĩ có thể gấp vào nên tương đối an toàn.” Ủi y ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueúíhdjv6tb3 9púíehdv

“Anh đúng là đã quá coi thường em.” Anh nhéo nhéo mũi cô, “Bất luận thế nào, em chỉ cần đồng ý với anh một chuyện, gặp khó khăn, không được một mình đối mặt, anh nói sẽ bảo vệ em, anh sẽ dùng tính mạng để giữ lời hứa này.”

“Lời thề của em cũng là dùng tính mạng để đảm bảo.” Ủi y ỹ78t6 gsdht o;igt7834n égyebtv9 8ueúíhdjv6tb3 9púíehdv

Thoáng thở hắt ra, anh đưa tay kéo cô vào trong lòng, hai người lặng lẽ hưởng thụ thời gian yên lặng ấm áp sau giờ ngộ.

9. Chương 9

Tuy không có cách nào vui vẻ khi định cư trên đỉnh núi, nhưng Bạch Vũ Đường đã hứa hẹn ở lại đây một tuần rồi sẽ trở lại Đài Bắc, Chương Gia Quân đương nhiên vô cùng vui vẻ.

Có điều, mới ở đây có vài ngày, điện thoại của Bạch Vũ Đường đã không ngừng kêu vang, Chương Gia Quân chỉ vui vẻ xếp hành lý a. Nếu như bọn họ còn tiếp tục ở lại, nói không chừng còn chưa về đến Đài Bắc, người nhà của anh cũng đã đuổi giết đến, cô cũng không hi vọng những ngày nghỉ tốt đẹp này sẽ kết thúc trong hỗn loạn.

Vừa về đến Đài Bắc, cô lập tức bị người nhà bao quanh, cùng nhau bức cung.

Đương nhiên, sau khi tan làm không về nhà, ngược lại còn nói muốn lên núi nghỉ phép, nếu không giải thích rõ ràng, khó tránh khỏi làm người nhà lo lắng, bởi vậy ngày đó cô điện thoại về, đã thành thật khai báo chuyện đi cùng Bạch Vũ Đường, về phần chi tiết, đợi khi cô đi về sẽ báo cáo.

Về chuyện Bạch Vũ Đường, Chương Gia Lạc hiểu rất rõ, không cần đợi cô báo cáo, đã giải thích trước với cả nhà, người nhà Chương gia đã biết từng li từng tí về hai người, nhin không được tràn ngập mong đợi với tương lai của hai người, đợi cô chính miệng nói rõ quan hệ của bọn họ tiến triển tốt đẹp.

“Bọn con không tiến đến giai đoạn kết hôn, chỉ là xác định rõ tâm ý của đối phương thôi.”

Cô vốn muốn giảm đi sự chờ mong của người trong nhà, có điều, hiển nhiên là thất bại, bọn họ thậm chí còn không đợi được mà hát vang bài ca kết hôn, thật sự khiến người khác dở khóc dở cười.

Không hề gì, cô là cô, bọn họ là bọn họ, cha mẹ dạy bảo cô là phải sống cuộc sống thực tế, không được mơ mộng hão huyền, cô đương nhiên đã thấm nhuần, tiếp tục đợi chờ người nhà Bạch gia tìm đến cửa, đương nhiên, vẫn tiếp tục hèn họ trong bí mật với người đàn ông mà cô yêu thương.

“Hôm nay không cần phải ăn gì cầu kỳ, mới vài ngày em đã béo ra đến mấy kg thịt rồi.” Chương Gia Quân ngồi lên xe và tuyên bố.

“Thịt ở chỗ nào a?” Bạch Vũ Đường đem ánh mắt háo sắc dời đến ngực cô, lập tức nhận lấy quả đấm của cô đánh về phía bụng anh, anh kêu lên thảm thiết “Vợ yêu mưu sát chồng, thế này là thế nào?”

“Anh đừng có hồ ngôn loạn ngữ.” Cô then thùng trừng mắt, người đàn ông này gần đây suốt ngày một câu “chồng yêu” một câu “vợ yêu”, người bên ngoài nghe xong luôn nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng chính cô lại xấu hổ đến mức chỉ hận không thể đào hố để tự mình chui xuống.

“Anh nói sai sao? Vợ yêu là phải yêu thương chồng, chuyện này là chuyện đương nhiên.”

“Anh còn ở đó mà nói lung tung, em sẽ không để ý đến anh nữa.”

“Em cũng không thể không để ý đến anh, đợi lát nữa gặp người này, nếu người đó nhìn em không thuận mắt thì đừng nghĩ đến mặc trang phục của người đó, nếu không phải chồng yêu của em là bạn thân của anh ta, em ngay cả cổng vào cửa hàng đó cũng bước không nổi.”

Chương Gia Quân bán tín bán nghi, nhướn mày “Chẳng lẽ anh ta kiếm tiền nhiều quá rồi sao, nếu không trên đời làm gì có loại người như thế?”

“Không ai sợ tiền của mình nhiều, chỉ có thể nói tính cách cậu ta quá kỳ quái, giống như trong tiểu thuyết kiếm hiệp, những thần y, y thuật cao siêu lại luôn thấy chết mà không cứu đó.”

“Anh ta có phải sinh nhầm thời đại không?”

Nghe vậy, anh không khỏi cười ha ha “Nhưng anh ta lại rất biết hưởng thụ nền văn minh hiện đại.”

“Nói như vậy, anh ta không phải loại lồi thoi lếch thếch.”

“Tuy anh ta tự xưng là “nhà thiết kế thời trang lang thang” nhưng chính là một nhà thiết kế, nếu lồi thoi lếch thếch thì còn ai muốn anh ta thiết kế trang phục cho nữa đây?” Anh lắc đầu, cười cười “Hơn nữa anh cam đoan với em, trên đời không có người đàn ông nào đẹp như anh ta, nếu em gặp anh ta, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc, nói không chừng còn cho rằng anh đã nói nhầm giới tính của anh ta, cho anh ta là phụ nữ cũng nên.”

Cái này không phải quá khoa trương chứ? Có điều “kinh ngạc” mà không phải “doạ cho không nói nên lời” vậy cũng tốt a.

Nói thật, cô không cách nào hình dung bộ dạng cổ quái của người đó trong đầu, rồi lại bộ dạng xinh đẹp, đây không phải là mâu thuẫn sao? Thế nhưng bộ dạng thế nào, nếu như cô vì quá kinh hãi mà không nói nên lời, vậy sẽ là quá thất lễ đi.

Cuối cùng, Bạch Vũ Đường đưa cô đến một nơi có tên “Imagine.”, một quán cà phê ngay bên cạnh bãi đỗ xe, Chương Gia Quân khó hiểu quay đầu nhìn, anh thích thú giải thích “Lâu một là quán cà phê, lâu hai là cửa hàng thời trang.”

“Cái này đúng là một tổ hợp kỳ quái.”

“Cửa hàng thời trang thì khách bình thường phải hẹn trước mới đến, nếu là mới đến hoặc không hẹn trước mà đột nhiên muốn đến, trước tiên có thể đợi ở quán cà phê bên dưới thưởng thức các món ngon, chờ sự phục vụ của chuyên viên thời trang. Dùng tiêu chuẩn người bình thường đánh giá, tuy ăn uống ở đây hơi đắt, nhưng giá trị tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Xem ra, anh ta quả thật rất hiểu biết về chuyện kinh doanh.”

“Người này học quản trị kinh doanh, đương nhiên có khái niệm kinh doanh buôn bán.”

“Anh ta không phải nhà thiết kế thời trang sao?”

“Anh ta học không ít, thiết kế thời trang cũng chỉ là một phần trong đó thôi.”

Chưa cần thấy người, cô đã kinh ngạc không nói nên lời. Người đàn ông đó là thiên tài sao?

Nói, chỉ sợ sẽ khiến người trong Bạch gia lâm vào cuồng phong bạo vũ, như thế lòng cô một giây cũng không an bình, dù sao ai cũng không thích trở thành kẻ phá tan sự an bình của gia đình khác. Nhưng mà nếu không nói, cô lại cảm thấy có lỗi với Vũ Đường, hôm nay đối lại cô là người bị bịt mắt che tai, cô cũng sẽ không vui.

Chương Gia Quân ngẩng đầu liếc Bạch Vũ Đường đang ngồi đối diện, nói hay không nói, đúng là hao tâm tổn trí a.

Lắc đầu, tạm thời không nghĩ nữa, nếu không, đầu cô nhất định sẽ nổ tung... sợ a.

Bỗng nhiên phát hiện ai đó có biểu hiện giận dữ, cô theo phản xạ nhảy dựng lên, lưng đụng vào thành ghế, đầu đến nỗi khê kêu lên.

“Bị đụng rồi sao?” Bạch Vũ Đường vội vàng ép xuống lửa giận, đứng dậy đi đến ngồi cạnh cô. Đưa tay vuốt phần lưng bị đụng của cô.

“Anh làm gì mà dọa người thế?” Cô hờn dỗi nói.

“Anh không phải đã nói, khi chúng ta ở cùng nhau, mắt của em chỉ có thể nhìn về phía anh.”

“Em vừa rồi cũng không có nhìn người nào.”

“Em vừa rồi nhìn anh, nhưng trái tim lại bay đi tận đâu đó.”

Cô cười cười liếc anh “Sao anh lại hay ghen tuông thế?”

“Đúng vậy, anh chính là thích ghen tuông, cho nên tâm tư của em chỉ có thể đặt lên anh, ngay cả ngủ mơ cũng chỉ cho phép mơ đến anh thôi.” Anh nhẹ nhàng gõ một chút lên đầu cô.

“Buổi tối em mơ gì là quyền của em chứ?”

“Ngày nghĩ gì đêm mơ thế, nếu như em luôn chỉ nhớ đến anh, buổi tối sẽ nằm mơ thấy anh.”

“Không phải.” Cô không cho là đúng nhếch miệng “Lúc còn đi học, em mỗi ngày đều nhớ đến thi cử, thế nhưng mỗi tối em đều ngủ thẳng đến hừng đông, còn chưa từng mơ thấy một cuộc thi nào, ngược lại sau khi ra ngoài xã hội, luôn mơ đến chưa đọc sách xong, còn mơ ngủ quên, không tham gia thi được.”

“Nếu như em thật sự để ở trong lòng, nhất định sẽ suy nghĩ, đêm sẽ nằm mơ.”

“Em nghĩ, anh thật ra là cố tình tìm em gây sự.”

Anh không nói gì mà gọi phục vụ đến tính tiền, sau đó đưa cô rời khỏi nhà hàng tây, đi vào công viên bên cạnh, tìm một góc không có người, cẩn thận kéo cô vào trong lòng.

Ngơ ngác một chút, Chương Gia Quân cười cười hỏi “Anh đang làm gì thế?”

“Mấy ngày nay anh vẫn cảm thấy tâm thần có chút không yên, giống như sắp có chuyện gì đó xảy ra.”

Sau ngày gặp Ngôn Duật Hi, anh vẫn đợi người Bạch gia đến tìm cô, nhưng là cô đến giờ vẫn không cầu cứu anh, cũng không nói anh biết có người đến tìm cô, chẳng lẽ ông nội còn chưa chọn được người hành động sao?

Ngày đó, anh quả thật trông thấy bạn của mẹ ở quán cà phê, bà cũng thấy anh, hơn nữa mắt mở lớn, kinh ngạc không ít, tin tưởng đêm hôm đó mẹ anh đã có tin tức, nói không chừng nửa đêm cũng đến báo cáo với ông nội. Mà ông nội vốn là người không có tính nhẫn nại, làm sao có thể một chút hành động cũng không có?

“...Có chuyện gì xảy ra được?”

“Nếu như biết có chuyện gì, anh đã không phải cảm thấy thế này.”

“.. Em nghĩ chắc anh quá mệt mỏi, hôm nay về nhà ngủ sớm một chút, ngày mai sẽ bình thường.” Cô đẩy anh ra, kéo anh về phía bãi đậu xe.

“Tôi hiểu được ngài lắm, sẽ không đem áp lực đặt lên người tại hại, nhưng lại hại chính mình chết khiếp.” Tay của anh đan vào tay cô “Quan trọng hơn là, nếu như làm bản thân mệt mỏi, sao có đủ khí lực để dán mắt vào em?”

“Anh làm gì mà dán mắt vào em? Em cũng không bỏ chạy.”

“Đúng thế, có điều nếu không vội vàng đem em cưới vào nhà, trong lòng anh vẫn có cảm giác bất an.”

“Anh biết tốc độ chạy của em rất chậm mà, chịu đựng một chút cũng không được sao? Dù có chuyện gì cũng có thể kết thúc, anh căn bản không cần phải lo lắng.”

Ách, anh khó khăn lắc đầu “Không nghĩ đến em như thế lại không thể không chăm sóc, anh còn tưởng em biết chạy bộ.”

“Em là chị cả, còn phải chăm lo cho các em, sao có thể chạy nhanh được?”

Nghe thế anh cười lên “Anh lần đầu nghe luận điệu này, giống như rất có đạo lý.”

“Đây là sự thật, bởi vì tốc độ chạy quá chậm, đành phải huấn luyện bản thân trở nên dũng cảm.” Thoáng dừng lại, cô nói tiếp “Khi gặp khó khăn, em tuyệt đối không đảo ngũ.”

“Em đã quên bản thân từng có tiền án rồi sao?”

“... Anh sao lại nhớ rõ chuyện cũ thế? Lúc ấy với giờ không giống nhau, khi đó em còn chưa xác định tâm ý của anh. Nhưng hiện tại thì khác, em hiểu rõ tâm ý của anh, biết rõ anh yêu em như em yêu anh.”

Anh đột nhiên dừng bước, cô đành phải dừng theo, chỉ thấy anh xoay người, dùng hai tay nắm vai cô, mặt nghiêm túc nói “Lặp lại lần nữa.”

Cô hoang mang mở trừng hai mắt “Lặp lại cái gì?”

“Em yêu anh.”

“Anh không phải sớm biết sao?” Chương Gia Quân cười dịu dàng, nhanh chóng kiễng mũi chân, ngang nhiên hôn lên môi anh, khẽ nói. “Bạch Vũ Đường, em yêu anh.”

Giờ phút này, anh cuối cùng cũng cảm thấy trái tim mình bình tĩnh trở lại.

Thì ra, anh chính là đang đợi cô nói những lời này...

Đúng vậy, cô luôn bị động tiếp nhận tình yêu của anh, với anh mà nói “Cô yêu anh” giống như là chuyện đương nhiên, thế nhưng trong sâu thẳm trái tim anh lại hiểu rõ, giữa bọn họ không có sự công bằng, yêu một người không phải là hưởng ứng tình yêu của người khác, điều đó sẽ làm tình yêu trở nên thiếu cảm giác an toàn.

“Tuy em đã biết nhưng anh vẫn nói cho em.. anh yêu em. Từ khi anh bắt đầu hiểu chuyện, đã không hi vọng mong muốn yêu một ai, yêu trong hoàn cảnh lớn lên của anh chỉ là một gánh nặng, anh cho đến giờ vẫn không tin mình sẽ yêu một người, bởi vì em, anh học được thế nào là trả giá cho tình yêu, một loại cảm xúc rất hạnh phúc.”

Cô lắng nghe tâm tình của anh, cũng không quản xem bọn họ lúc này đang ở đâu, quanh mình có người đang nhìn hay không, kích động đưa tay ôm lấy anh “Từ nay về sau, em mỗi ngày đều nói cho anh biết, em yêu anh.”

“Cảm ơn em.” Bạch Vũ Đường nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn xuống, không đếm xỉa đến ánh mắt bốn phía, thâm tình triển miên, trong mắt chỉ có cô.

Đêm đã khuya, về đến nhà, Chương Gia Quân nhìn giấy mời trên bàn, không khỏi thở dài một hơi. Cuối cùng vẫn là không thể nói ra miệng... nhưng cũng tốt, bằng sự kiên trì của mình, cố gắng nhận được sự đồng tình của người nhà Bạch gia, so với việc gây nên sóng gió tại Bạch gia không phải tốt hơn sao?

Cô vì bản thân hô lên ba tiếng “cố gắng lên”, mặc kệ ngày mai ông nội Bạch công kích thế nào, gây bao nhiêu khó dễ, cô sẽ không lùi bước. Chuyện này không chỉ vì cô, mà cũng vì Vũ Đường.

10. Chương 10

Ông nội Vũ Đường thoát nhìn là người rất uy nghiêm, nếu có thân phận địa vị, ở trước mặt ông chỉ sợ cũng phải cúi đầu vài phần, huống chi cô chỉ là một cô gái bình thường? Nghĩ chuyện ngắc đầu ưỡn ngực quả thật không dễ dàng. Hít sâu, không thể sợ hãi, coi như đang đối diện với một con hổ lớn, tuy đáng sợ, nhưng dù sao hổ này cũng không ăn thịt người, tính mạng cô cũng không gặp nguy hiểm... Đúng vậy, chính là đơn giản như thế, mặc kệ người ta găm loạn gọi bậy, bản thân tuyệt đối không sợ hãi.

Sau khi Bạch lão gia dò xét cô, thẳng thắn nói tới “Nhìn cô lớn lên cũng có mấy phần tư sắc, khó trách cháu nội tôi lại vừa mất.”

Chương Gia Quân khẽ nhíu mày “Bạch lão gia chẳng lẽ không hiểu Bạch Vũ Đường sao? Anh ấy là người nông cạn như thế sao.”

Trùng hai mắt, Bạch lão gia giống như hận không thể cầm giẻ nhét vào miệng cô “Thì ra cô còn có một cái miệng xảo quyệt.”

“Thật xin lỗi, cháu không biết ông Bạch lại không muốn nghe lời nói thật.”

“Cô...” Lời nói đến đầu lưỡi lại uất hận nuốt xuống. Nếu như bị một con nhóc miệng còn hôi sữa chọc giận, không phải ông sẽ bị chê cười sao?

“Bạch lão gia, thật xin lỗi, cháu còn chưa chính thức giới thiệu với ông, cháu là Chương Gia Quân, Chương trong văn chương, Gia trong gia đình, Phương trong Quân Vương, cha mẹ và bạn bè vẫn thường gọi cháu là Quân Quân, ngài cũng có thể gọi vậy, nếu không ngài trực tiếp gọi cháu là Chương Gia Quân là được.”

“... Tôi mặc kệ tên cô là gì, nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền?” Con nhóc này khiến đầu óc ông loạn lên, thiếu chút nữa làm ông không phản ứng kịp.

“ Bao nhiêu tiền gì?”

“Cô không phải giả ngu, cứ thoải mái gia giá đi.”

“Ngài có thể nói rõ hơn một chút không? Cái gì gọi là “thoải mái gia giá đi.”?” Cô khó hiểu nói.

“Cô còn muốn chơi trò ma trận với tôi, tôi sẽ không có biện pháp bắt cô sao? Nhiều nhất có thể cho cô năm ngàn vạn, nhưng cô từ nay về sau không được phép xuất hiện trước mặt cháu tôi.”

“Ông Bạch, năm ngàn vạn với tôi mà nói là con số quá lớn, tôi vô phúc không thể nhận.”

“Cô đúng là người có lòng tham, năm ngàn vạn còn cho là quá ít sao?”

“Ngài đã hiểu lầm, năm trăm vạn với tôi mà nói đã là rất nhiều, hổng chi là năm ngàn vạn? Nhưng tôi cần bản không dùng đến nhiều tiền như thế.” Tiền đối với cô mà nói từ trước đến nay không phải thứ quan trọng nhất. Huống chi hiện tại với cô tình yêu mới là quan trọng nhất.

“Cô không cần phải làm bộ làm tịch, cuối cùng cô muốn bao nhiêu tiền?”

Lúc này, cửa đột nhiên bị mở ra, ông ngoại của Lý Duẫn Trạch – Nhan lão gia hùng hùng nổi giận đi vào.

“Quân nhi, nghe nói con muốn gả cho người đàn ông khác, chuyện này có thật không?”

Chương Gia Quân kinh ngạc nhảy dựng lên, “Ông ngoại Nhan, sao ông lại đến đây?”

“Ông đang hỏi con trước, có phải con thật sự muốn lấy cái tên nhóc họ Bạch kia?”

“Chúng cháu có bàn đến chuyện hôn sự...”

“Không thể, chuyện này ông tuyệt đối không cho phép.” Ông ngoại Nhan kích động giơ chân “Chúng ta không phải đã định ước rồi sao, tương lai con chính là vợ của cháu ngoại ta, con kết hôn với A Trạch, từ nay tài sản của ông một nửa giao cho con?”

Cô bất đắc dĩ cười khổ. Bọn họ có định ước khi nào chứ? C huyện này đầu đuôi toàn là tự ông nói ra, cô còn không có khả năng xem vào dù chỉ một câu, huống chi, cô chỉ cho là ông đang nói đùa, chưa từng để ở trong lòng.

“Ông ngoại Nhan, cháu và Lý Duẩn Trạch không thể, cho đến giờ vẫn chưa từng nghĩ sẽ kết hôn với cậu ấy.”

“Hai đứa không phải không hợp, mà căn bản không có cơ hội bồi dưỡng tình cảm, từ giờ trở đi, hai đứa tự đem đối phương bỏ vào trong lòng, cho cả hai một chút thời gian để hiểu đối phương, rất nhanh sẽ hợp, sau đó có thể bàn chuyện hôn sự.”

Chuyện này đúng là khiến người khác dở khóc dở cười, ông ngoại Nhan không phải nghĩ tình cảm quá đơn giản chứ “Thế nhưng, cháu và Vũ Đường đã quyết định ở bên nhau.”

“Con mà chọn nó, ông lại càng phản đối. Tên nhóc kia tuyệt đối không thể gả, nhà nó tất cả đều là loại sai lang hổ báo, con về nhà nó chỉ chịu khổ, thế nhưng đến Lý gia, ở Nhan gia cũng sẽ không như trước, con sẽ được mọi người coi như công chúa bọc trong tay.” Ông ngoại Nhan hoàn toàn không đếm xỉa đến người xung quanh, đương nhiên càng không thèm để ý đến người nào đó đang muốn bỏ nào đến hung hăng cắn ông.

“Vũ Đường yêu cháu, sẽ bảo vệ cháu, ông ngoại Nhan, ông đừng lo lắng.”

“Con đừng ngu ngốc, tên nhóc kia chính là kẻ đáng sợ nhất, đem tương lai của con đặt trên người nó chính là ngu xuẩn, vẫn là A Trạch đơn thuần hơn nhiều, hai người ở cùng một chỗ, chỉ có con quản nó, nó sẽ không quản con.”

“Cái lão già chết tiệt này, nhà của tôi đều là sai lang hổ báo, nhà của lão toàn cừu non chắc?” Bạch lão gia cuối cùng không chịu nổi nữa, nhảy dựng lên gào rú.

Không rảnh mà để ý, Nhan lão gia tiếp tục khởi động ba tắc lưỡi “Quân Nhi, kết hôn không phải chuyện hai người, mà là chuyện của hai gia đình, con đến Bạch gia nhất định sẽ hối hận.”

Không cam lòng bị coi thường, Bạch lão gia vội vàng chen vào “Lão già thôi, ông nghe không hiểu tiếng người sao? Người ta chính là không muốn gả cho gia đình toàn cừu non như ông.”

“Quân Nhi, ông hiểu rõ lão Bạch thôi kia, ông ta sẽ không hoan nghênh con làm cháu dâu, làm gì mà phải tự tìm phiền toái ình thế? Ông ngoại Nhan thích con nhất, nhất định sẽ yêu thương con, cháu ngoại dâu à.”

“Cười chết người, con nhà người ta cũng không muốn gả cho lão già thôi ông, ông yêu mến thì làm được gì?”

“Lão già thôi ông xem vào làm cái gì?” Nhan lão gia hung dữ xoay người trừng mắt nhìn Bạch lão gia “Lão quỷ chán ghét như ông sao luôn muốn tranh đoạt với tôi? Lúc trước không cho ông đặt được, giờ cũng đừng mơ mộng hão huyền, Quân Nhi là vợ của cháu ngoại tôi, là vợ của bảo bối A Trạch nhà tôi.”

“Ông mới không cần mơ mộng hão huyền, Quân Nhi phải gả cho cháu tôi.”

“Tôi nhất định ngăn cản nó, con bé là người thông minh tinh mắt, sao có thể hồ đồ gả vào Bạch gia?”

“Bạch gia làm sao?”

“Bạch gia là gia đình háms lợi, không có tình người, ngạo mạn vô lễ, chống mộng lên trời...” Nhan lão gia không chút khách khí mắng.

“Cái lão già thôi kia, Nhan gia cũng có cái gì tốt, thần giữ cửa, đồ bảo thủ...”

Ông một lời, tôi một lời, hai vị lão gia càng mắng càng hăng, giống như bọn họ có cừu hận mấy đời vậy...

Chương Gia Quân đứng một bên choáng váng. Sao lại thành ra thế này?

Trời ạ, chuyện này nên kết thúc thế nào đây?

Bất kể như thế nào, ít nhất cô có thể xác định rõ một chuyện... từ giờ trở đi, cô không thể xem vào, chuyện duy nhất cô có thể làm, chính là lặng lẽ ngồi đợi cả hai kiệt sức.

Sự thật đúng là khó liệu.

Hồi tưởng hai mươi tư tiếng vừa qua, Chương Gia Quân cảm thấy mình như lạc vào một giấc mộng.

Vì gặp Bạch lão gia, cả đêm cô trần trọc đến hừng đông, bởi vì tin tức khắp nơi đều cho cô biết, lão gia này đáng sợ cỡ nào.

Đúng thế, lão gia này đúng là rất lợi hại, thế nhưng sau khi đối thủ sống chết của ông xuất hiện, cô từ hoàn cảnh xấu bỗng trở nên có ưu thế, cuối cùng lấy được vé vào cửa Bạch gia.

Mơ mơ màng màng về đến nhà, thấy Chương Gia Lạc đang như ngồi trên lửa, nghe em kể lại mọi chuyện, Chương Gia Quân cuối cùng cũng hiểu rõ chân tướng mọi chuyện.

Thì ra, cô hai đã vô tình nhìn thấy thiệp mời trên bàn, tuy không biết người ký tên là ai, nhưng khi nhìn đến họ, cảm giác có chuyện không ổn xảy ra.

Cô hai tuy biết rõ Vũ Đường, nhưng cũng không biết cách nào tìm anh, mà người cũng cấp manh mối duy nhất chỉ có Lý Duẫn Trạch, Lý Duẫn Trạch vừa nghe có chuyện xảy ra, vô cùng khí khái đàn ông vỗ ngực cam đoan sẽ chịu trách nhiệm xử lý tốt chuyện này.

Kế tiếp không cần tìm Lý Duẫn Trạch nói rõ với cô, Chương Gia Quân cũng đoán được chuyện gì xảy ra, Lý Duẫn Trạch biết trưởng bối hai nhà vốn có gút mắc, cho nên dứt khoát tìm ông ngoại Nhan ra mặt, bởi vì dưới tình huống này, chỉ có ông ngoại mới có thể bảo vệ sự tôn nghiêm của cô.

Về phần ông ngoại Nhan có thật sự muốn cô trở thành cháu dâu mình hay chỉ đơn thuần muốn giúp cô cũng không quan trọng, nói tóm lại, anh chẳng những có thể bảo vệ được tôn nghiêm của cô, còn làm cho Bạch lão gia không thể không đón nhận cô, đây là điều khiến mọi người đều bất ngờ.

Cái này thật sự giống như nằm mơ, không nghĩ tới đúng là nhờ Lý Duẫn Trạch mà cô thuận lợi gả cho Bạch Vũ Đường, đối với anh, cô cảm thấy rất có lỗi, đương nhiên, càng cảm kích hơn.

Có điều, khi Vũ Đường từ chỗ Lý Duẫn Trạch biết được mọi chuyện, một chút cảm giác vui vẻ cũng không có, tức giận la hét chuyện anh cưới vợ dựa vào cái gì phải tìm “Tình địch” giúp đỡ?

Tình địch? Đúng thế, ngày sinh nhật Lý Duẫn Trạch mượn lời người say gọi điện cho cô, anh đã nhìn ra tâm ý của Lý Duẫn Trạch, chỉ là cố tình làm lơ lạnh nhạt, không muốn vạch trần.

Anh cảm thấy cảm giác này thật uất ức, thực tế khi nghe Lý Duẫn Trạch nói, “Nếu không thể để cô ấy đem khó khăn giao cho anh, các người không thể nào nắm tay nhau đi cả đời.” Giờ, anh giống như trúng một cái tát, càng buồn bực hơn.

Chương Gia Quân lén lút ngồi bên cạnh Bạch Vũ Đường, hít sâu một hơi, ra vẻ thoải mái nói “Ông của anh cùng ông ngoại Nhan cuối cùng là có thâm thù đại hận gì?”

“Anh cũng không biết rõ lắm, chỉ biết là, thời đại học, cả hai người đều nhìn trúng một học muội, mà vị học muội kia cuối cùng chọn gả cho ông ngoại Nhan, hai người từ đó về sau có khúc mắc, rất không may, con của hai người lại cùng vừa ý một cô gái, mà cô gái kia cuối cùng vẫn đồng ý gả cho Nhan gia, chuyện này lại càng nan giải.” Những chuyện này mười mấy tiếng trước, là anh nghe được từ phía Lý Duẫn Trạch.

Ông nội vốn là người rất sĩ diện, lại bại bởi tay Nhan lão gia hai lần, lúc này cuối cùng bắt được cơ hội làm hoà, làm sao có thể không nắm cho chắc?

Khó trách hai người cãi nhau thành như thế.” Nếu không phải hai người đều có thân phận và địa vị, không khéo đã lao vào vật lộn trên đất cũng nên.

Nửa ngày sau, giọng của anh mang theo dề nén hỏi “Em không có gì muốn nói sao?” Tuy cô không đào ngũ, nhưng cô lại bỏ qua anh, tự mình đối mặt với khó khăn, anh thật sự không cách nào có được tin tưởng của cô sao?

“Ách... Lúc nào đó em nhất định phải đến thăm hỏi ông ngoại Nhan, thật lòng cảm ơn ông.” Cô nói với anh.

Anh hung dữ nghiêng đầu trừng mắt “Không có Nhan lão gia, ông nội cũng sẽ chấp nhận hôn sự của chúng ta.”

Thoảng dừng lại, Chương Gia Quân cẩn thận nói “Ông nội của anh thật sự bất mãn với em.”

“Người em phải lấy là anh, không phải ông ấy.”

“Nếu như kết hôn chỉ đơn giản như vậy thì thế giới này làm gì có chuyện “Người có tình nhưng không thể đến được với nhau” chứ.”

“Anh đã sớm hạ quyết tâm, nếu như ông nội không tôn trọng lựa chọn của anh, anh sẽ trực tiếp thoát ly khỏi quan hệ với tập đoàn Thiên Tuấn.”

“Em không hi vọng anh vì em mà hi sinh lớn như thế.”

“Yêu một người nhất định phải hi sinh gì đó, nếu như chúng ta đổi chỗ cho nhau, em cũng sẽ không làm vậy sao?”

Đúng thế, yêu một người vốn nhất định phải hi sinh gì đó, lớn thì là bối cảnh gia đình, nhỏ chính là thói quen vốn có, bởi vì không ai hoàn mỹ cả.

“Thật may chúng ta vẫn chưa phải gặp tình huống này.” Dừng lại, cô thâm tình nhìn anh “Anh bảo vệ em, em cũng bảo vệ anh như thế, anh hiểu không?”

Thở dài, anh đứng dậy ngồi xổm trước mặt cô, đem hai tay cô ôm trong bàn tay mình “Vì sao em không thể hiểu tâm tình của anh? Chúng ta là muốn bên nhau cả đời, hai người hẳn là nên giúp đỡ nhau, bất kể vui buồn hay khó khăn, đều muốn cùng một chỗ, cùng trải nghiệm, cùng nhau ghi chép lại câu chuyện tình yêu của chúng ta.”

“Tuy chúng ta đều dùng phương thức của chính mình để yêu đối phương, thế nhưng tâm ý lại giống nhau.” Cô kéo tay anh cùng đứng lên, hai tay ôm chặt eo anh, kiễng mũi chân ngang nhiên hôn lên môi anh, “Em yêu anh, Vũ Đường.”

“Em nghĩ dùng cách này để phân tán sự chú ý của anh.”

“Em không phải đã nói với anh, mỗi ngày sẽ nói em yêu anh sao?” Cô lại lần nữa hôn lên môi anh “Còn có, em hứa với anh, em sẽ học tập cách dùng phương thức của anh yêu anh, cùng anh chia sẻ tất cả, giống như anh nói, chúng ta sẽ ở bên nhau cả đời, những vui buồn hay đau khổ của chúng ta sẽ là kinh nghiệm khi chúng ta ở chung một chỗ, cùng nhau viết lại.”

Sắc mặt anh cuối cùng cũng hoà hoãn, thế nhưng khẩu khí vẫn không đổi “Nụ hôn của em sao lại ăn bớt nguyên vật liệu vậy?”

“Anh là đàn ông mà thật hay phàn nàn.” Tay cô quàng chặt cổ anh, cho anh một nụ hôn nồng nhiệt như lửa, nụ hôn này đúng là đã đủ chặn lại miệng của anh.

Bọn họ muốn kết hôn, thật vui vẻ kết hôn, thế nhưng không phải tất cả mọi người đều vui vẻ... “Lão già thôi, không phải ghét bỏ Quân Nhi sao? Ông làm gì giữ chặt không buông? Với tôi, con bé đã sớm được ấn định là cháu ngoại dâu rồi.” Nhan lão gia phất tay với Chương Gia Quân “Quân Nhi, tới bên cạnh ông.”

Bạch lão gia đưa cây trượng lên ngăn cản cô, không cho cô đến gần quấy chán ghét một bước, “Lão già ông ồn chết đi được, thiếp mời cũng đã in rồi, ông còn muốn nói cái gì? Hôm nay là thời gian tôi và cháu dâu cùng nhau bồi dưỡng tình cảm, ông không thể cút ra xa một chút hay sao?”

“Lão già thôi ông là cái đồ giả tạo, ông mà hiểu được việc bồi dưỡng tình cảm sao? Ông chỉ biết bắt nạt người ta thôi.”

“Con mắt nào của ông thấy tôi bắt nạt con bé? Tôi đối với con bé vô cùng hài lòng, vô cùng yêu mến.”

“Lão già ông đúng là nói dối không chớp mắt, không lâu trước còn muốn dùng tiền đuổi người khỏi cửa...”

“Không cần tiếp tục gọi tôi là lão già thôi.”

“Ông chính là lão già thôi.”

“...”

Đang lúc hai trưởng bối cãi nhau loạn xạ, Bạch Vũ Đường lén kéo vợ yêu đến sân phơi, hai người ôm nhau nằm trên ghế, ngọt ngào ngào ngào hưởng thụ không khí hạnh phúc.

“Trong lúc này thoát nhìn không thể lạnh như băng.” Từ khi Bạch lão gia đồng ý hôn sự của bọn họ, cuối tuần cô đều đến Bạch gia báo danh, vừa mới bắt đầu, cô cảm thấy nơi này giống như một băng cung, ông nội Bạch không nhiệt tình tiếp nhận cô, cộng thêm việc cô là người rất có cá tính, hai người ứng đối sẽ giống như thấy lửa toé ra, thế nhưng, đấu khẩu đôi khi cũng là một niềm vui thú, hơn nữa đôi khi kẻ thù cũng chạy đến tham gia náo nhiệt, thái độ Bạch lão gia liên thay đổi, tiếp theo đó người nhà Bạch gia cũng đối với cô cung kính hơn.

“Bởi vì em sắp là thành viên của gia đình này.”

“Đó là bởi vì ông nội thật lòng tiếp nhận em là thành viên trong gia đình.”

“Con mắt của anh tốt như thế, chỉ cần không phải chủ tâm phân rõ giới hạn, ông nội nhất định sẽ đồng ý.”

“Nói thật, em vốn đã hạ quyết tâm trường kỳ kháng chiến, không nghĩ tới chúng ta có thể thuận lợi cử hành hôn lễ như vậy, thật sự là quá tốt đi.”

Hai tay Bạch Vũ Đường ôm lấy mặt cô, môi rơi xuống môi cô, hôn thật sâu “Cảm ơn em, anh biết rõ để đến được đây em đã không dễ dàng gì, có thể là vì anh, em dũng cảm kiên cường khiêu chiến cùng ông nội độc đoán, bởi vì em, gia đình này đã có không khí hơn, chính là em, đã cảm hoá ông nội, dạy ông biết cách thật lòng tiếp nhận em.”

“Em đều không biết mình đã thể hiện tốt như thế.”

“Em là giỏi nhất, bởi vì em đem toàn lực bảo vệ anh, giống như anh bảo vệ em.”

Đúng thế, cô tiến sát vào trong ngực anh, lắng nghe tiếng trái tim anh đập, trong lúc đó, cô phảng phất nghe thấy tiếng chuông giáo đường vọng từ nơi xa, sau đó là bài ca kết thúc hôn lễ, mà bài ca kết hôn của bọn họ cũng sắp hát vang lên.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-den-ong-xa-nhieu-tien>